

Ovidiu BUFNILĂ

colecția

Cyborg

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

Premiul
JAZZONIA

**SERIE
NOUĂ**

**Editura
PYGMALION**
Ploiești, 2001

Cuprins

PREFAȚĂ	
CAPITOLUL UNU	
DAR CINE SUNT?	
CAPITOLUL DOI	
ROMANȚA	
CAPITOLUL TREI	
MAJORDOMUL UCIGAȘ	
CAPITOLUL PATRU	
ȘAPTE OAMENI CU JOBEN	
CAPITOLUL CINCI	
SPRE BEAUBURG!	
CAPITOLUL ȘASE	
REPETIȚIA, NEVOLNICIA EI	
CAPITOLUL ȘAPTE	
ORACOLUL DIN LIMBO	
CAPITOLUL OPT	
COMMUNIQUE	
CAPITOLUL NOUA	
M-AM DUS SĂ MĂ PRIVESC	
CAPITOLUL ZECE	
MAEȘTRII CÂNTĂREȚI	
CAPITOLUL UNSPREZECE	
S-O CREADĂ EL!	
CAPITOLUL DOISPREZECE	
SONERIA	
CAPITOLUL TREISPREZECE	
MEMORIA DIN BEAUBURG	
CAPITOLUL PAISPREZECE	
ZECE MII DE ÎNGERI, VRÂND NEVRÂND, SFIDEAZĂ	
CHIAR ACUM INDIFERENȚA DEMIURGICĂ	
CAPITOLUL CINCISPREZECE	
BUNNA SOL	
Capitolul șaisprezece	
MAȘINA TIMPULUI	

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
BAZAR
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CĂLĂTORIA
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
ASTEROIDUL QUAI
CAPITOLUL DOUĂZECI
FERICITUL ADAM
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
BĂTĂLIA DE LA CAPUL HORN
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
PETRECEREA
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
DESPRE UN SUBIECT EPUIZAT DAR CARE DĂ TOTUȘI
BĂTĂI DE CAP OAMENILOR
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CURCUBEU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
GĂURILE DE VIERME
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
OMUL SUSPENDAT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
FORTĂREAȚA
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TITANIC
CAPITOLUL TREIZECI
BALENA UMPLUTĂ CU MIGOLE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU
MADAM BRIZARD
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI
MARELE JOC
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI
ȘAPTE ÎNTREBĂRI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU
LUMEA E A TA!
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI
MONOPOL

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE
LONGVILLE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE
PRIMUL OU FILOZOFAL
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT
AL DOILEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ
AL TREILEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL PATRUZECI
AL PATRULEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU
AL CINCILEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI
AL ȘASELEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI
AL ȘAPTELEA OU FILOZOFAL
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU
SILVENA MURENO
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI
ȚARA GHEȚURILOR
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE
PEȘTE ORB
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE
JUNO
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT
IB HASSAN
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ
CATACOMBELE DIN BEAUBURG
CAPITOLUL CINCIZECI
CÂMPURI MAGNETICE
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU
VALUL MAYA
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI
VAN DER WRAFF
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI
PICTORUL BONIFACIU
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

FEMEIA DE OȚEL
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI
NIȘTE COMPTIȘTI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE
SFÂRȘITUL LUMII
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE
ÎN VÂRTEJUL VALSULUI
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT
MIȘCARE, MIȘCARE!
CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ
MOARTE BANILOR!
CAPITOLUL ȘAIZECI
O LUMINĂ ALBASTRĂ
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU
O CELULĂ ÎI SPUNE ALTEI CELULE...
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI
LUMEA NOUĂ
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI
UN TUN DE VOPSEA GALBENĂ
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU
MANDHALA
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI
TREBUIE SĂ FIM VIGILENȚI
CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE
CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

OVIDIU BUFNILĂ CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

V.1.0

PREFAȚĂ

Dacă în Macondo, satul imaginar al lui Gabriel Garcia Marquez, este întotdeauna luni și totul pare mai degrabă încremenit în clipa efemeră a eternității, în Adamville, orașul virtual al lui Ovidiu Bufnilă, nu există nicio regulă și nicio clipă de plictiseală. Din același motiv: pentru că, păstrând proporțiile, desigur, acolo începe și se sfârșește lumea. Lumea noastră, cea de toate zilele. Lumea cu bucuriile, necazurile, sclipirile, zâmbetele, lacrimile, gesturile, plimbările, mâncărurile, ideile, zilele, cărțile, vorbele, nopțile, mângâierile, certurile, cerul, muzica, dragostea, poliția, vecinii și parlamentarii ei. Cu jobenele ei.

Pentru că, așa cum spunea și Ioan Petru Culianu, totul este magie. Magie ca psihosociologie generală, plasată de Culianu drept argument major în eterna luptă a Statului-magician cu Statul-polițist. Magie, fie și doar ca fațetă a unui spectacol de iluzionism sau, dacă vreți, a culorilor unui cer cu câteva momente înainte de răsăritul soarelui. Magie a jocului îndrăgostiților...

Pentru că totul este un joc. Depinde de noi ce conotații îi atribuim. De geneză, de moarte, de reconfortare, de amărăciune, de foame, de anxietate, de visare, de plimbare, de invidie, de rațiune, de autism, de transcendență. Cine este Marele Manipulator, este o întrebare care, la urma urmei, se diluează de la primele pagini ale „Cruciadei lui Moreaugarin”. Cum cine? Magicianul. Sau Moreaugarin. Sau Fifi. Sau Agatha. Sau Ib Hassan. Sau oricare alt personaj, fără nicio excepție. Sau, și mai bine, dumneavoastră, stimate cititor. Da, dumneavoastră. Sunteți, din punctul de vedere al multor concetățeni de-ai noștri, altfel. Nu faceți parte din mult trâmbițata normalitate. Vă faceți timp să citiți o carte? Blasfemie!

Sau, și mai și, vă scormoniți în buzunar să o cumpărați? îndepărtați-vă de noi, oamenii normali. Sunteți cumva un extraterestru uitat prin părțile astea? Purtați cumva și dumneavoastră un joben? V-au crescut cumva solzi sau aripi? Nu contează. La urma urmei, magia este însăși viața. Greu de definit, tocmai pentru că este cea care ne definește pe noi. Atât în joacă, cât și în serios. Sau poate că numai în joacă, pentru că nu există nimic mai serios decât o joacă frumoasă. O joacă de-a magia...

A încerca să definești stilul lui Ovidiu Bufnilă pare a fi o încercare sortită de la bun început eșecului. Din simplul motiv că romanul cu care vă veți delecta poate fi catalogat, la modul cel mai simplist, drept complex. Am spus roman și deja am greșit. Este mult mai mult decât un roman. Este o încercare temerară, mai ales astăzi, când nerăbdarea, viteza și superficialitatea par a fi trăsăturile definitorii ale unei societăți care nu se mai regăsește pe sine. „Cruciada lui Moreaugarin” scapă cu nonșalanță de chinga catalogărilor. Îmi permit chiar un sfat. Nu-l răsfoiți, nu merge așa. Nu este numai imprevizibil, este pur și simplu construit *altfel*. Dacă m-aș apuca să-l disec, aș rămâne numai cu niște obiecte care nu amintesc cu nimic de un roman. O pastilă de un sfert de pagină, rafinând esența bucuriilor mărunte. O pagină despre ambițiile eterice ale comandanților de pluton. Un eseu despre țintele estetice ale textului literar. Și altele, și altele. Perle mici, perfecte, minuscule universuri în sine. Nimeni nu s-ar încumeta să le înșire pe un șirag, fie și numai din simplul motiv că firul călăuzitor le-ar *altera*, într-un fel sau altul.

Și totuși, magie curată, volumul este nu numai rotund, ci și compact. Ocupând totul, până la ultima moleculă de spațiu virtual ce i-a fost alocată. Greu de crezut că poate fi străpuns, sau completat, fie și cu un vârf de ac. Desigur, poate fi atacat, negat, dar nu poate fi demontat. Îl puteți, dacă vreți, coace la foc mărunț. Vă puteți amuza încercând o mulțime de chei în ușile care, vi se pare sau nu, stau

încuiate prin măruntaiele lui. Puteți analiza numele, situațiile, subînțeleșurile. Numai că, în ultimă instanță, toate aceste artificii pălesc în fața densității omogene a scrierii. Ceea ce contează este *întregul*, nu *componentele*.

Un text definitoriu pentru un reușit experiment post-modernist? Volumul lui Ovidiu Bufnilă se sustrage și de sub acest acoperământ cu mai multe tășuri. Recunosc cu fair-play, mi-a trecut prin minte probabilitatea de a citi „Cruciada...” pe un „site” bine dotat din hățișul Internetului, savant editată într-un limbaj DHTML presărat cu sofisticări Java și mai știu eu ce alte minuni, un hypertext solid ancorat într-un păienjenis de „link”-uri. Numai că, din nefericire pentru visele mele trans-internetiene, atributul fundamental al volumului este cu totul altul. Dincolo de magia postmodernismului, textul este crescut în jobenul literaturii.

Și, la urma urmei, asta-i tot ceea ce contează. Ca din marele joben al universului să iasă oameni pe care îi cheamă Gabriel, sau Ioan, sau Ovidiu, sau alții și alții, care să scoată la rându-le, din jobenele lor, scrieri care să ne hrănească sufletul.

Eu unul îmi scot pălăria în fața unor astfel de jobene.

Cătălin Ionescu,
20 aprilie 2000

CAPITOLUL UNU

DAR CINE SUNT?

Cum am făcut ochișori m-a trăsni o duhoare cumplită. În jurul meu era o gașcă-ntreagă. Unul nu mișca. Rânjeau la mine. Se holbau. N-aveau nici nas, n-aveau nici buze. Prin găvanele lor alburii se cățarau păianjeni borțoși. Își țeseau pânzele cu multă migală. Le pocnea curuțul de atâta ațăraie ca de chihlimbar. M-am săltat în capul oaselor. Am răcnit ca un apucat:

— Care dai un tabacioc?!

Morții dracului! Nici nu s-au sinchisit de mine. Făceau pe nebunii. Se tot înghesuiau după o rază râncedă de soare. Aia se tot arunca orbește-n beznă. Săraca!

Un mort s-a năruit. L-a doborât curentul de putred ce era. Scăfârlia, boaf, s-a desprins de trup. S-a rostogolit încoace și-ncolo strivind sub ea când o ureche când cealaltă. Pot să jur, a sughițat hârca!

Mă durea țeștovanul rău de tot. Eram cumplit de amețit. Creierașu-mi plutea în ceață. Se hârșâia de oasele căpățânii mele. Bine-mi mai stătea! Eram la ananghie. Mi se umflaseră genunchii, îmi ardeau obrăjorii. Îmi scârțâiau încheieturile. Aveam ace de gheață-n lăboi. Prin burdihanul meu țepea o bulă veche de aer. Mama ei!

Am urlat:

— Aaaaaa!

M-am umflat ca un broscoi. Să-mi sară-n aer bojocii. Să-mi crape inimioara. Să mă fac mii de fărâme. Să se ducă dracului celulele mele. Fir'ar ele de ștregărițe! Le simțeam eu. Nu mă puteau înșela. Stăteau la taclale cu multe alte celule din întregul Univers. Se ciorovăiau. Se spurcau. Se giugiuleau. Niște mahalagioaice. Perverse-n toată regula! Să mor dacă mint!

— Aaaaaa!

Chiteam c-o să m-audă careva. Gândeam c-o să coboare cineva în haznaua aia. C-o să vină lumea buluc. C-or să mă

îmbrățișeze, c-or să mă pupe. Să mă drăgălească plini de duioșie. C-or să-și strige unii altora plini de bucurie:

— Ce minuneeee!

— A-nviat mortul!

Nici țipenie. Zăcea peste mine o tăcere ca de plumb. O negreală unsuroasă mi se scurgea pe față. Morții tăceau chitic. Parcă-i cunoșteam pe vreo doi. Pe ăla chel, cu gâtul tăiat. Pe aia spălăcită, cu o spangă-nfiptă drept în inimioară. Nu mai suflau. Li se uscaseră sângele pe haine. Și puteau strașnic!

— Aaaa!

Cine să vină, nenisorule?! Am împins capacul cosciugului. M-am întins. Mi-au trosnit ciolanele. M-a luat cu frig. Am țopăit de colo, colo. Cât pe-aci să strivesc sub talpă brațul descarnat al unui cadavru. Am tras o otheadă-n jur. În fundul haznalei se ghicea o trăsură hodorogită. Sus, pe zidurile mucegăite, atârnavă armuri ruginite și crăpate de vânt și de ploi. Era și-un blazon. Un leu țintuia-n gheare un balaur fioros. Pocitania trăgea să moară. Scotea flăcări printre fălci. Ai fi zis că-i viu. I se zbătea coada însângerată. N-avea scăpare.

Am urcat o scară. Cât pe-aci să-mi rup gâtul pe treptele-i alunecoase. Să-mi frâng spinarea. Să mă ologesc dracului.

Plutea un abur în urma mea. Prinsese niște voci, Hohoteau, chițcăiau, bombăneau. Gata, gata să mă bage-n sperieți. Vocile morțișorilor erau!

Am tras cu urechea. Nicio mișcare. Nici glas de om, nici răsuflare de jivină. Cum mă tot moșmondeam să urnesc ușoiul greu, de bronz, m-am trezit cu nasu-ntr-o oglindă de Burgundia.

Luciul ei trăgea la aghioase sub un strat gros de funingine.

L-am șters cu mâneca. M-am privit curios. Mi-am rânjit ticălos și m-am întrebat speriat:

— Dar cine sunt?!

CAPITOLUL DOI

ROMANȚA

Cerul emana un puternic miros de gaz metan, scoicile aveau culoarea petrolului iar noi înfulecam scrumbii afumate și ne credeam nemuritori. Adunam crabi în coșuri de nuiele și povesteam cu naivitate cum peștii nopților fără Lună se topeau prin văzduh.

Era un anotimp al împotrivirilor și al primelor mele timide încercări de magician. Un boxer, care înghițise o sută de somnifere, nu murise ci hoinărea prin visele noastre, îmbărbătându-ne. Morții nu erau morți ci viligiaturiști înamorați de real. Săream pe fereastră când ne puneau să dormim. Mințeam cu pasiune când ne cereau stăruitor să le spunem adevărul. Aruncam în chiuvetă, pe furiș, untura de pește. Ne hlizeam dinamitând ceremoniile. Ne scobeam în nas sublimând gravitatea. Ne bărbieream cu răbdare cele câteva fire de păr ce ne creșteau pe față. Ne înconjuram de obiecte. Unele dintre ele se arătau docile, altele, înșelătoare. Sub umbrela frumos colorată a gândurilor noastre, unele dintre ele prindeau viață. Altele, dimpotrivă, se metamorfozau grație unor forțe exterioare nouă.

Vântul, apa, focul. Lipeam pe tapetul violet al camerei fotografii cu automobile de formula unu și jucam cu deznădejde tot felul de roluri. Cuceritorul. Răzbnătorul. Melancolicul. Și toate încercările noastre erau străbătute de un soi de teribilism. Ce altceva decât revolta împotriva acelei forțe universale care ne obliga să creștem în fiecare zi!

Bebe-orbul îmi spunea:

— Moreaugarin, ia seama, cerul e roșu, o să fie vânt!

Cerul era însă limpede și soarele strălucea. Avioane, insecte și păsări se avântau prin văzduhul încins. Sângele ne clocotea năvalnic în trupuri.

După astfel de zile urmau nopți peste măsură de călduroase în care dormeam în hamac. Bebe-orbul alerga

însă pe Strada Mare și striga ca din gură de șarpe că plouă cu găleata. Era o nouă minciună de-a lui, o împăcare unilaterală cu unele adevăruri incontestabile ale lumii sau semul că încercările mele se arătau a fi nu lipsite de temei?

Pe vremea aceea visam la o teribilă cruciadă și scriam despre ploile de pe Strada Mare, despre miracolele din Adamville și despre figura legendară a celui mai vestit boxer din port.

Boxerul avea o sirenă tatuată pe piept și se lua la întrecere cu hamalii din docuri. Agatha, femeia pe care o iubea, se plimba dimineața pe dig. Marinarii fluierau după ea și-i făceau semne cu beretele lor. Cum o auzea, Bebe-orbul o lua la fugă și se ascundea printre lăzile cu mătăsuri aduse din Extremul Orient. Sirenele vapoarelor scoteau sunete prelungi. Șlepurile lăsau pe apă dungi înspumate. Pescărușii zburau de colo, colo urmărind un sâmbure de furtună. Din ascunzătoarea sa mirosind a scorțișoară și a piper, Bebe-orbul îmi striga înfricoșat:

— Cerule, e chiar mama mea!

Dar mama lui murise pe vremea când uriașul Pește-de-sticlă eșuase pe țărm din pricina exercițiilor mele de magie. Borerul tocmai înghițise o sută de somnifere și alerga prin visele noastre după nebuna de Agatha. În zori își umfla pieptul și lovea aerul cu pumnii lui ca două pistoane.

Spunea:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

N-am aflat însă multă vreme ce anume. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre schimbând forma lucrurilor. Razele de Lună bântuiau nopțile modificând realitatea. Așa cum strălucirea uriașului Pește-de-sticlă ne-a schimbat vârstele.

— Luați seama, ne-a strigat Bebe-orbul, e de fapt o corabie!

Când au venit camioanele de la fabrica de sticlă, cerul se înroșise și se pornise vântul. Șoferii de pe camioane aveau râsuflări greoaie și ghetе murdare de păcură. Pentru că nu

voiam să le dăm peștele, ne-au alungat de pe plajă aruncând după noi cu pietre și cu pumni de nisip.

Sticlarii au topit peștele în creuzetele lor. Noi stăteam lipiți de gardul de sârmă al fabricii și trăgeam cu praștia în portar. Portarul se juca râzând cu o mulțime de cioburi frumos colorate, în război i se înfipse o schijă în trup. Acum se lăuda făcându-ne în ciudă:

— Hei, auziți motoarele submarinului care se mișcă în Adâncurile mele?!

Dar marea nu era pe placul lui. Nici peștii, nici sirenele. El iubea avioanele, insectele și păsările.

Ne-a spus:

— Peștele vostru e o delicatesă! M-am înfruptat cu plăcere din el!

Și-a deschis apoi umbrela și s-a ridicat în văzduh. Stătea așa, suspendat, și râdea și striga că găsisese într-adevăr ceea ce căutase de-o viață.

N-am aflat ce anume. Umbrela i s-a închis brusc și el s-a prăbușit la pământ spărgându-se în mii de cioburi.

Pe poarta fabricii tocmai ieșea un camion plin cu oglinzi. Oglinzile erau ambalate în talaș auriu și în ele puteai citi prezentul, trecutul și viitorul.

Privind însă vitrina magazinului de sticlărie, Bebe-orbul ne-a spus o nouă minciună:

— Nu vă lăsați înșelați! Sunt de fapt pești adevărați!

Am scotocit prin sertare. Ne-am vândut în mare grabă bicicletele, baloanele colorate, puștile cu aer comprimat, patinele, praștia, ghetetele de box, avioanele de hârtie și tot ceea ce până atunci ne ferise de o puternică criză de identitate.

Am cumpărat toate oglinzile și am alergat pe dig să le aruncăm în mare. Bebe-orbul sărea într-un picior de bucurie iar eu am scris din toată povestea asta prima și ultima mea romanță.

CAPITOLUL TREI

MAJORDOMUL UCIGAȘ

Uite-așa mă zgâiam la fățălia mea!

Să nu-mi vină să cred. Să nu mă recunosc M-am pișcat de nasul borcănet. M-am tras de urechile clăpăuge. M-am încruntat. Mi-am ciufulit freza. Am scos limba la mine.

Ca un prostovan!

M-am opintit în ușoiul greu, de bronz. Zdroang. Ușoiul s-a izbit de perete. M-am dus de-a dura. Să-mi crape scăfârlia și alta nu. M-am rostogolit. M-am îmbrățișat cu piciorul unei mese de nuc, făloase, făloase. Era plină masa de lumânări fumegânde, de găineț de porumbei, de furnici galbene și de resturile putroase ale unui ospăț de barosani.

Un șmecher zăcea prăbușit într-un jilț. Trufașă arătare. Ai fi zis că visa. Era mahmur. Sufla într-un clondir plin pe jumătate. Era tare fericit din pricina asta.

Am răcnit la el:

— Tu, care-mi ești?!

— Ușurel, ușurel, mi-a zis șmecherul zâmbind subțire și fixându-mă cu ochisorii lui ca de viezure-n călduri.

— Sunt grăbit!

— Credeam c-ai dat ortu' popii! Dar, după câte văd, ești încă verde, ha, ha, ha!

— Care-i șpilul?! am întrebat eu șucărindu-mă rău de tot. Era majordomul castelului. Castelul se ridica la câteva poște de Beauburg. Iar majordomul? Ăla uns cu toate alifiile. Răsărea de unde nu te-așteptai. Le știa pe toate. Câte sticle pântecoase de șampanie zăceau în pivniță. Câți claponi stăteau gata, gata să se-nfingă-n frigărui. Când o să bată vântul din Nord să rămână grea femeia castelului. Și câte și mai câte.

Și-acum?!

Intrase-n clenciuri cu stăpânii lui, pramatia. Îl lovise damblaua, instinctul ucigaș îi suguşase pe toți. În hazna le putrezeau hoiturile. Măcel în toată regula. Să te ia cu frig, să te ia cu amețeală. Ce tărașenie!

— Cu mine cum rămâne? am întrebat șuierând și bățându-mă de draci.

— Păi, să-ți zic! a rânjit majordomu' ucigaș trăgându-și mucii și nelăsându-mă o clipă din ochi.

— Sunt numa' ochi și urechi, i-am zis luând seama la o panoplie argintată plină de spăngi, flinte și buzdugane.

CAPITOLUL PATRU

ŞAPTE OAMENI CU JOBEN

Ea, mătuşa, nebuna, a împins-o pe Agatha uşurel pe scenă în aplauzele înflăcărâte ale mulţimii, ea, mulţimea, era în puterea mea de magician, aiurită seară.

Lampioanele, uriaşele, furaseră umbra Agathei iar fanfare năvălise cu o forţă de nestăvilit în urechiuşile ei mici, roz, delicate.

Un oftat.

Să stai acolo, Agathă, pe scena luminată orbitor, cu genunchii tăi cei frumoşi bine lipiţi unul de altul, să te fereşti să priveşti publicul înverşunat de atâta plictis provincial, să-l urmăreşti cu timiditate pe cei şapte cu joben însufleţiţi de Moreaugarin, ce nebunie, ce nebunie!

Ce uşor mi-a fost să-i mişc de colo, colo, să le pun în gură vorbe mieroase şi ameninţări subtile! Ştiam că publicul n-o să mă aplaude, că nu-mi va da crezare, ah, publicul tembel şi înamorat de senzaţional!

Şi iată-l pe NUMĂRUL UNU apropiindu-se tiptil, îmbrăcat în redingotă. L-am desprins dintr-un almanah îngălbenit. Îşi tot ştergea faţa cu o batistă roşie, aruncând în stânga şi-n dreapta cu flori de celofan, cu confetti, cu cerculeţe care luau foc pe deasupra sălii răspândind un miros de flori de măr. NUMĂRUL UNU se proţâpi chiar în mijlocul arenei. Se scărpină în bărbuţa-i liliachie. Tuşi plin de importanţă. Ceru mulţimii să se liniştească să nu mai vocifereze, să nu mai răspândească zvonuri. Deveni un pic misterios. Izbucni în plâns. Vom face curăţenie, tigrilor, ne-a strigat. Balonările? Scuiatul? Vânturile? Vărsăturile? Le vom arunca la groapa de gunoi. Era pornit, NUMĂRUL UNU. Avea de gând să ne reformeze. Şi iată, în sfârşit, o luă în seamă pe Agatha cum stătea ea cu genunchii lipiţi unul

de altul, emoționată, aproape orbită de luminile reflectoarelor care n-o lăsau cu niciun chip să se ascundă în sufletul ei numai închizând ochii. NUMĂRUL UNU făcu niște semne misterioase prin aer. Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam, ne spuse plângând de bucurie. Era și el emoționat și se codea să pună Agatheii prima întrebare. Își dresе glasul. Își șterse lacrimile cu mâneca redingotei. Făcu o piruetă. Izbucni într-un hohot nebun de râs. Săracul! Nici măcar nu știa că Moreaugarin, magicianul, îl însuflețea de la distanță. Agatha îl privi mirată. Haide odată, îi spuse din priviri, pune prima întrebare, curaj îți cade jobenul de pe cap. Să nu înțeleagă? NUMĂRUL UNU tușii. Poate că va începe, gândi Agatha. E timpul, e timpul magic, suntem sub magia timpului. Mulțimea bătu din picioare. Câteva fluierături. Instrumentiștii fanfarei, îngâmfații, dădeau semne de plictiseală. Și NUMĂRUL UNU, trăgându-se de bărbuța lui liliachie puse misterioasa întrebare și scoase din buzunar un metronom pe care, la sfârșit, știam eu, avea să-l prefacă într-un iepuraș.

— Agatha, spune-mi te rog, cunoști principiul conservării energiei?!

Auzi la el ce întrebare, pufni Agatha în râs și mă privi pe mine, Moreaugarin, pe furiș și-mi trimise un pupic fericită că-i dăruiam o asemenea seară trăsniță. Și spuse pe nerăsuflăte ce era cu conservarea energiei. Și mai spuse ceva despre entropie și despre principiul lui unu care se multiplică și despre planul ascuns al lumii și lumea rămase cu gura căscată.

NUMĂRUL UNU, dezamăgit, dezarmat și disperat făcu o plecăciune grăbită își, strânse florile de celofan și zâmbetul viclean, prefăcu metronomul într-un iepuraș care se ascunse în bărbuța lui liliachie și se făcu nevăzut în jobenul său pulverizându-se ca un balon de săpun.

— O nouă intensificare a fenomenului OZN! strigă Haralambie de la Arsenal.

Și fanfara intonă un marș vesel și-și făcură apariția doi clovni care se dădură peste cap și scoaseră limba la

mulțime să se mai destindă atmosfera și se auzi un șuierat grozav din culise semn că așa s-a și întâmplat.

Și iată-l pe NUMĂRUL DOI alergând pe sub lumina reflectoarelor, tâșnind din jobenul magicianului Moreaugarin. Adică eu, pierdut prin mulțime, pus pe șotii, cu gândul la cruciada teribilă ce avea să vină cândva. Agatha-l privi curioasă pe NUMĂRU DOI așteptând liniștită pe scăunelul vopsit tot în roșu. Îi plăcea culoarea aia nebună, culoarea soarelui în amurg, culoarea buzelor ei în toiul dimineții când se scălda în râu și când Moreaugarin o spiona hulpav ascuns printre stânci, încurcându-se în mantia lui de magician. NUMĂRUL DOI se mișcă-ncet. E gârbov. Abia dacă scoate un cuvânt. A adormit, strigă un copil și mulțimea izbucnește în hohote de râs și întregul Adamville râde de se prăpădește la circurile inventate de Moreaugarin. Parcă nu se mai aude nimic, dintr-odată. NUMĂRUL DOI face să dispară sunetele în jobenul lui, strânge lumina parcă, e periculos. Liniște. Tăcere. Tam, tararam, tam, tararam. Ropot de tobe. Atențiune! Mulțimea stă cu sufletul la gură, NUMĂRUL DOI o hipnotiză. Cineva se smulse din hipnoză și-i aruncă la picioare flori de celofan în semn de prețuire. NUMĂRUL DOI își scoase jobenul. Mulțimea strigă speriată încă prinsă-n vrajă. Cine era oare acel purtător de joben?! El avea să pună cu siguranță cele mai grele întrebări. Întrebările cu schepsis erau specialitatea lui.

— Îi și place, perversului! strigă înverșunat Tătăărăscu bătând din picior.

NUMĂRUL DOI făcu o reverență. Nu-și mai termină reverența, Tătăărăscu își băgă degetele cărnose în gură și scoase un strașnic, șuierat, mulțimea îi ținu hangul. Agatha ar fi vrut să audă întrebarea mai grabnic. Să n-o mai țină acolo în bătaia reflectoarelor. Parcă s-ar fi dus acasă nițel bosumflată. Că era mai bine la bal. Că magia-i o vorbă goală. Că n-ar fi adevărat că trăim și ne sfârșim sub semnul unui Secret Originar. Mătușa strigă la ea, stai locului Agathă, acuși începe balul, o să pună întrebarea îndată, nu

mai e mult, ești nemaipomenită fată dragă. Și NUMĂRUL DOI încercă s-o sperie pe Agatha cu privirea lui rece, încercă s-o sfredelească, să-i umble prin suflet fără nerușinare. Chiar strigă la ea, îi spuse pe nume. Și începu să turuie:

— Află că totul e o minciună, află că nimic nu e real, totul e vis, nici glasurile nu sunt, nici luminile nu sunt, nici urmă de Adamville, e doar o părere, nici nu există Agathă!

— Ba dumneata ești mincinosul! strigă Agatha și mulțimea la unison strigă în draci.

NUMĂRUL DOI se prefăcu jignit. Se plimbă înapoi și ncolo cu mâinile la spate. Are un curaj nebun, Agatha, își spuse zâmbind periculos. Și scoase de sub pulpana hainei o mulțime de sfere colorate și le aruncă prin aer să plutească după legi tainice și strigă de se cutremură întregul circ:

— Iată Universul!

Era prea de tot, NUMĂRUL DOI merita o lecție. Agatha se urcă pe scăunel. Atinse sferele. Le preschimbă la minut.

— E tocmai ceea ce vrem să vedem! strigă comisarul șef dând cu chipiul de pământ.

— Iepurașii cu pieptarul roșu care cântă la harmonică, femeia tăiată cu ferăstrăul, iluzionistul cu asul-de-treflă-scos-chiar-din-mâneca-dumitale, femeia-pește, clovnul bizar ca un bazar, câinele andaluz care știe când te-ai născut, omul care înghite foc, foca buclucașă din Islanda care e în stare să se joace cu o minge de cauciuc și să înfulece pe nemestecate șapte găleți cu pește, lei și tigri și zidul morții și femeia zburătoare și șarpele boa gata, gata să îndoiaie o bară de oțel și papagalul Dominic, strigă Agatha năucind mulțimea.

Și Moreaugarin îl făcu pe NUMĂRUL DOI să dispară discret într-un nor de fum și trompeții îl anunțară pe următorul. NUMĂRUL TREI intră cu mișcări de felină. Făcu un triplu salt.

Mulțimea îl aclamă. NUMĂRUL TREI se rostogoli amețitor. Făcu podul. Imită zborul condorului. Interpretă cât ai clipi moartea toreadorului. Își puse cu iuțeală o

maskă, două, trei, patru, cinci dar Agatha știa bine cine e el, nu se lăsa înșelată, numi măștile cu multă ușurință, ar fi putut să spună și povestea lor.

— Ce maskă e?! întrebă NUMĂRUL TREI dându-se de-a dura.

— Soarele!

— Dar asta? Ce maskă e?

— Luna!

— Și asta?!

— Ib Hassan!

Dar asta?!

— Moreaugarin!

Și NUMĂRUL TREI făcu o mie de tumble și-și puse altă maskă, Agatha se urcă pe scaunul să vadă mai bine, NUMĂRUL TREI o prinde în brațe, mai, mai s-o sufoce, ghicește masca!

— E chiar mătușa mea!

Și mașiniștii, clovnii, dresorii și trapeziștii aplaudară pe ruptelea și mătușa râse veselă, Moreaugarin își șterse fruntea de sudoare și mai făcu niște pase magnetice să nu lăncezească seara, să nu se plictisească mulțimea.

Și NUMĂRUL TREI izbucni în plâns văzându-se înfrânt și zâmbi liliachiu și spuse înciudat:

— Nici nu era greu de ghicit, la urma urmei... lumea e plină de copii geniali care fac exerciții de magie... atenție... o să sărim în aer... luați seama, oameni buni... fiți cu ochii-n patru... vă rog, treziți-vă... într-o bună zi veți fi înghițiți... sunt sigur... văd viitorul cu ochii minții... văd Mandhala!

Veni un om de serviciu și-l alungă pe NUMĂRUL TREI și începu să măture talașul arenei și-i spuse Agatheii că publicul ține cu ea și numai cu ea.

Și omul de serviciu se urcă pe mătura lui și execută un număr de acrobație, se învârti de nebun prin aer imitând motorul unei rachete, nu-l aplaudă nimeni, Agatha își roti privirea încercând să-și găsească prietenii dar reflectoarele o orbiră. Și pauza se apropie în sfârșit de sfârșit și publicul privi chiorăș în stânga și-n dreapta și pe bună dreptate.

Unde erau leii și tigrii? Unde era elefantul Bingo?! Pe unde umblau clovnii și bărbierul și omul-ghiulea? Pe unde se ascuseseră balerinele și călăreții electrici și maestrii cântăreți și madam Brizar care știa să facă tot felul de vrăji nemaipomenite?!

Bateristul își omorî tobele anunțând înfricoșătoarea apariție a NUMĂRULUI PATRU care apăru plin de sânge pedalând pe jobenul său și aruncând prin arenă ciozvârte aburinde și arătându-se gata, gata să bea sângele întregii suflări din Adamville.

Lumea țipă speriată.

NUMĂRUL PATRU își schimbă înfățișarea. Zâmbi larg. Îi făcu Agathe o curte nebună. Scoase din buzunarul fracului său un mănunchi de banane, baloane colorate, acadele, vată de zahăr, bilete de LOTO, bănuți de argint. NUMĂRUL PATRU se bătut în piept, pieptu-i sună a tam-tam, prin aer se adunară nori albi și albaștri, nisipul se făcu dintr-odată portocaliu, ferește-te Agathă de mâncătorii de oameni, strigă NUMĂRUL PATRU, ei pot fi pretutindeni, pe stradă, la slujbă, la biserică, prin parcuri, la cinematograful, în vise, chiar și în vise! Agatha se arată neîncrezătoare, pufni în râs, ce mai seară îi dăruia Moreaugarin, aiuritul, își trecu mâinile prin păr nerăbdătoare să-i vadă și pe ceilalți oameni cu joben, pe cinci, pe șase și pe șapte, curioasă să vadă ce nebunii mai avea de gând să facă Moreaugarin așa, în secret, în mare secret! Și NUMĂRUL PATRU scoate un pușcoci din piept, și strigă c-o să-i plumbuiască pe toți, mâncătorii de oameni din lume și din toate lumile din întregul Univers. Mulțimea țipă arătându-se speriată, din pușcociul periculos foarte țâșni un iepuraș. Ha, ha, ha râseră cu toți, ce mai pezevenghi. Și Agatha-l luă în brațe pe NUMĂRUL PATRU făcându-mă peste măsură de gelos pe mine, Moreaugarin, magicianul întregii seri. Și NUMĂRUL PATRU întrebă plin de naivitate:

— Să fie acesta un joc al zilelor?!

Mulțimea se luminează. Agatha strigă înveselită, tu ești Joi, așa e, eu sunt Joi.

Dar Vineri, omul-Vineri?! Să aflăm ce se ascunde în junglă, să vină omul-Vineri, strigă mulțimea și NUMĂRUL PATRU sare de colo, colo și inima lui e un tam-tam, oa, oa, oa, face NUMĂRUL PATRU amețit, gata, gata să se urce pe o liană, să privească-n depărtare așteptând corabia salvatoare, își aruncă jobenul prin aer și apoi dispare într-o rază de soare.

— Doriți o pauză? i-am întrebat pe cei din Adamville vrând să fac un pic pe nebunul, să mă cocoșez la ei.

— Stai jos, băiețică! mi-a strigat Fifi Baston neștiind, proasta, că eu și numai eu, eram magicianul întregii seri.

Și-au venit buluc NUMĂRUL CINCI împreună cu NUMĂRUL ȘASE, aveau bice în mână și mânau atelaje imaginare și împărțiră bilete de tramvai, de troleibuz, de metrou și pufăiră și nechezară în fel și chip, prostindu-se și încetoșând lumea cu abur de locomotivă.

— Atențiune! Atențiune! strigă NUMĂRUL CINCI ducându-și mâinile pâlnie la gură.

— Ferește linia una! răcni NUMĂRUL ȘASE scâlâmbâindu-se și strâmbându-se în fel și chip.

— Secolul XX trece fără oprire în direcția...

— HUUUUOO, izbucni mulțimea, întreaga suflare din Adamville se ridică în picioare mai, mai să sară-n arenă, să-i bumbăcească pe cei doi mofluzi, că de ce vorbeau ei de sfârșitul lumii, că cerul era limpede și soarele strălucea și avioanele și insectele și păsările se avântau prin văzduhul încins și sângele ne clocotea năvalnic în trupuri. Și sosi în arenă și NUMĂRUL ȘAPTE, împleticindu-se și împiedicându-se într-un munte de vată de zahăr și încercând să umfle un dirigabil să ne plimbăm prin lumea largă și vrând să salveze seara. În van, magicianule, mi-am spus, s-a stricat ceva, pe undeva, mulțimea s-a supărat, au ieșit cu toții de la circ, Agatha mi-a tras două perechi de palme, ce mai magician, mi-a zis înfuriată, a plecat val-vârtej cu niște malagambiști să se fâțâie la balul de sâmbătă seara.

CAPITOLUL CINCI

SPRE BEAUBURG!

Majordomu' ucigaşul, şi-a dres glăsciorul. I se uscaseră gâtul.

Avea vedenii. Trăgea din greu la foale. Abia-i auzeam tic-tac-ul.

Nu era ceva în regulă cu el.

Mi-a trântit-o plin de importanţă:

— Stăpânii mei te-au cumpărat săptămâna trecută din Beauburg, amice!

— Nu vorbi! m-am mirat eu.

— Aveai făţalia lu' Bonaparte.

— Nu zău! am strigat tremurând ca piftia.

— Castelanu' se dădea în vânt după personalităţi ale istoriei pământene. Acu' un an l-a cumpărat pe Hitler. L-a avut şi pe Nero şi pe Mata Hari şi pe Einstein!

— Adică oi fi altul? am întrebat pe nerăsuflăte.

— Îţi merge mintea!

— S-au plictisit de mine? am vrut să ştiu.

— Nicidecum! Ți s-a dus însă făţalia!

— Nu era fixată matricea?

— Te-ai prins!

Tot mustăcea majordomul. Îşi râdea de mine. Că făcuseră bine că mă aruncaseră în hazna. Că de-abia aştepta să ies din peisaj să-i poată căsăpi. Că avea să-mi pară rău că n-am murit. Vorbea în dodii. Îl lovise damblaua. Avea păsărele în colivie. Răsuflarea îi putea a moarte de la o poştă. Avea o barbă încâlcită şi plină de pânze de păianjeni. Braţele de sticlă-i luceau nasol de tot. Inimioara-i bâzâia ca un dinam Fulton.

Mi-am făcut repede socoteala, l-am strigat:

— Te las cu bine!

— Unde pleci? m-a întrebat cu o voce spartă.
— O șterg spre Beauburg!
— Cu ce gânduri, amice?! se prosti majordomul scobindu-se în nas.

— O să pun lăboiul pe ăia care mi-au făcut figura!

Majordomul a râs cu poftă. Și-a râcâit o pleznitură din umăr. A bătut darabana printre grămezile de găinaț de porumbei de pe masă. A oftat. A scuipat ca un derbedeu. Și-a făcut ochii mici. A scos o archebuză de sub pulpana hainei. M-a țintit și a țipat înfuriat:

— N-o s-o tai nicăieri, șmechere!

— Ce zici?

— Ești mort-copt!

— Mă faci să râd!

— Spune-ți rugăciunea!

Auzi, hahalera!

N-a apucat să apese pe trăgaci. L-am descăpățânat c-o spangă smulsă din panoplia argintată. Hoitul i s-a prăbușit sub masă. S-a spart în mii de cioburi.

Spre Beauburg!

CAPITOLUL ȘASE

REPETIȚIA, NEVOLNICIA EI

Culmea, Bebe-orbul purta pălărie!

Să nu-ți vină să crezi, avea baston! Să mori și alta nu, avea ceas cu lanț de argint.

Agatha i le cumpărase. Să-mi facă-n ciudă. Să mă gelozeze, să mă lase tuț. Să-și râdă de magia mea.

— Air travel is nowadays as safe as travelling by train! i-a spus Bebe-orbul casierei de la autogară.

Pentru că exersa. Pentru că tocmai se pregătea să treacă Atlanticul către America. Pentru că voia ca toată lumea să știe, să moară de invidie. Aveam eu grijă de el! Îl făceam eu să dispară, îi jucam eu o festă Agathei!

— Pentru tusea dumitale am niște ceaiuri de pătlagină, i-a spus Bebe-robul unui șofer de taxi.

— Copiii prost educați sunt o adevărată pacoste, i-a zis unei femei care-și certa cele trei fete în față la Arsenal.

— Credeți că Prigogine a spus totul în materie de timp? l-a întrebat pe un polițist.

— Bastonul poate fi o armă strașnică! E nevoie doar de stăpânire de sine pentru a-l mânui cu folos! i-a explicat el comisarului șef care căsca gura la cer așteptând apariția unei comete.

— Evident, Luna este un satelit artificial, gol pe dinăuntru, de vreme ce, în mod cu totul neașteptat și americanii și rușii tac mîlc în privința ei, i-a șoptit vânzătorului de ziare de pe faleză.

— O seară petrecută cu mine, să nu credeți că mă laud pur și simplu, e o seară de neuitat! a încercat el să cucerească o femeie măritată.

— Nu-i așa că privindu-mă vă întrebați dacă nu cumva sunt extraterestru? Din pricina ochilor mei! Câteodată și eu

mă îndoiesc că m-am născut în Adamville! i s-a plâns el unui lustragiu.

— Mingea aia de cauciuc pe care o tot aruncă destrăbălății ăia prin apă o să vă facă praf minunatul ceas de aur! l-a avertizat pe dom' Lascu care-și pierdea timpul la o halbă de bere.

— Cred c-ar fi bine să duceți bărcile în hambar, după-amiază va fi o furtună groaznică! Valurile vi le vor sparge pe toate! le-a zis el unor pescari.

— Ce părere aveți despre America? N-o găsiți teribil de frivolă? tachină Bebe-orbul pe madam Brizard care tocmai își scotea sutienul pe dig.

— Toate ca toate sau toate sunt ca toate? întrebă retoric, sperind o femeie care croșeta absorbită într-un scaun de răchită.

— N-ați vrea să vă retrageți piciorușul atât de delicat din calea mea? Vi l-aș putea strivi din greșeală cu bastonul! a sfătuit-o el pe Marilyn Monroe pe care eu tocmai o însuflețisem privindu-i insistent fotografia dintr-o revistă de cinema.

— Cerule! a strigat Bebe-orbul emoționat. Ce bine semănați cu îngerul acela care a pus pe jeratic întreaga Americă!

— Sunt chiar ea! i-a zis Marilyn Monroe pe un ton înțepat.

— Casa ei este drumul spre locuința morților, a bombănit Bebe-orb cu gândul la pilda lui Solomon.

Și se plimba așa în fiecare dimineață. Se oprea din când în când și vorbea fiecăruia spunându-i mereu același lucru. Repetând până și virgulele. Agasând întreaga suflare din Adamville. Învârtindu-și neatent bastonul prin aer. Fluturându-și pălăria în stilul lui Al Capone. Amenințându-ne pe toți cu iminenta lui plecare peste ocean. Lăsându-ne să înțelegem că eram niște superbi ratați. Niște bătuți de soartă. Niște naivi.

Agatha râdea de se prăpădea și ne arăta cu degetul.

Nerușinata!

Au venit unii la mine să fac o magie, acolo. Așa că niște polițiști l-au luat la ochi pe Bebe-orbul. Săracul! Credea c-o să murim de dorul lui. Că poate o să ne aruncăm în fața trenului de ciudă.

După polițiști s-au luat niște cârcotași. Și niște precupețe și niște jurnaliști, l-au cerut să stea locului să se explice. Cum adică devine cazul.

L-au bumbăcit. L-au alergat pe plajă. Să-i treacă nebuneala. El nu și nu. O ținea morțiș pe-a lui.

Într-un elan general l-au îngropat în nisip. De-adevăratelea, pe cuvântul meu. Nu l-au mai găsit.

CAPITOLUL ȘAPTE

ORACOLUL DIN LIMBO

Cum urcam spre Beauburg mi-a ieșit în cale oracolul din Limbo. Avea coarne de cerb și cap de delfin. Își tot schimba forma, arătarea.

Mi-a zis să stau locului.

— Te duci parcă te-ai întoarce.

— ...?

— Ești tu dar parc-ai fi altul care ești chiar tu.

— ...?

— Nu lumea te conține pe tine ci tu pe ea.

— ...?

— Tu ești centrul dar centrul e periferia.

— ...?

— Vei găsi ceea ce într-adevăr cauți.

— ...?

— Tu ești planul ascuns al lumii.

— ...?

— Tu ești principiul lui unu care se multiplică.

— ...?

— Tu ești începutul și sfârșitul.

CAPITOLUL OPT

COMMUNIQUE

Agatha?

O nebună. O înfumurată. Să nu mă creadă pe cuvânt. Așa că în zori vânzătorii de flori își închiseră magazinele, frații Gerome boicotară fățiș, prin fluierături, discursul primarului Ferdinand care ieșise în balcon să pledeze pentru păstrarea calmului și o mulțime de oameni din Adamville se îndreptară către gară unde, spuneau ei, îi aștepta un ipotetic tren al salvării generale.

Pe străzile pustii doar Jobo, alcoolicul, mergea împleticindu-se și cântând de mama focului, pe jumătate beat, pe jumătate nebun, cu alte cuvinte fericit.

Orchestra simfonică, animată de un eroism cotidian impresionant, dădu un ultim concert chiar în piața gării, biroul de mișcare fu luat cu asalt și un mecanic de locomotivă reuși să scape de furia mulțimii ascunzându-se într-un coș de gunoi.

Urcat pe un vagon. Petrovici ne dădu informații despre evoluția îngrijorătoare a cometei, ciudat, cometa își schimba cu repeziciune culorile, doctorul Spiridon, gâfâind, încărcat de valize, deveni bănuitor și se opri locului, o femeie leșină în panica generală iar primarul Ferdinand, alergând îngrijorat printre oameni, încercă să obțină un minut de liniște pentru un discurs istoric despre Sacrificiu, Civilizație și Mecanică Stelară.

Fu refuzat.

Doctorul Spiridon își aruncă valizele cât colo și începu să alerge spre capătul peronului, unul a înnebunit deja, strigă pe un ton fatalist Haralambie, după el, țipă Fifi Baston, el ne-a sucit mințile cu teoriile lui despre curburile spațiului.

Eu am pornit-o în urma lor bolborosindu-mi formulele magice, Jobo, alcoolicul, primi mulțimea înfierbântată cu o reverență, se trezi aruncat la pământ și o grămadă de picioare călcară grabnic trupul din care vinul țâșni cu un suierat puternic. Bietul om reuși să se ridice într-un târziu și o porni spre Arsenal și de departe ai fi zis că-i o fântână arteziană umblătoare.

Odată ajuns în laboratorul său, doctorul Spiridon se adânci în cercetare, nu răspunse provocărilor care veneau din stradă și nu se repezi să culeagă de pe podea bolovanii care aterizau pe fereastra larg deschisă.

Senatorul Protopopescu găsi că e momentul unei clarificări, Petrovici anunță ce-a de-a șaptea schimbare de culoare a cometei, da, da, așa e, strigă emoționat doctorul Spiridon de la fereastra laboratorului său, în piață se făcu liniște, oameni buni, priviți acest magnific joc de culori pe care ni-l dăruiește Cosmosul, ei bine, e vorba de un mesaj din spațiu, aparatele mele lucrează, vom avea în curând rezultatul, primarul Ferdinand ceru să i se facă loc pentru a asista primul la acel eveniment epocal, ce idee au avut ăia, șopti Haralambie înfiorat, să ne trimită informații printr-o cometă, voi converti culoarea în sunet, strigă înfierbântat doctorul Spiridon, vom auzi sunetele unei alte civilizații!

Fifi Baston îi ceru să se grăbească, doctorul Spiridon scoase un difuzor pe fereastră și în întregul Adamville se auzi un cântecel ciudat, dirijorul orchestrei simfonice îl ascultă stupefiat, începu să plângă de emoție, se bâlbâi, își trase nasul și ne spuse că era vorba de cântecelul trubadurilor din secolul al XII-lea, lumea râse încântată, Haralambie începu să sughiță de-atâta râs, eu mă tot uitam după Agatha doar, doar o să se lase amăgită de magia mea și vocea clară clară, bărbătească, a unui trubadur continuă să cânte în difuzor:

Chantarai d'aqustz
trobadors... que chantan
de maintas colors...

CAPITOLUL NOUA

M-AM DUS SĂ MĂ PRIVESC

Cum s-a făcut nevăzut oracolul din Limbo, cum a început să bubuie și să trăsnească.

Am hoinărit pe țărmul oceanului înotând prin furtună și căutând drumul spre Beauburg.

Prin văzduh vâsleau pescăruși argintii în căutarea unui liman, în depărtare se auzeau mugind balenele. Crabii electrici sfârâiau prin nisipul încins.

Un ciung, un orb, un olog, un mut și-un surd stăteau pe vine și ascultau glasul stelelor.

Cum m-au văzut, mi-au zis pe șoptite:

— Or s-aducă Cetatea Ideală!

— Aha, am făcut eu pe atotștiutorul.

— Or să se scoale morții din morminte!

— Mai mult ca sigur, am întărit eu.

— Și cei vii și cei morți vor fi judecați deopotrivă.

— Întocmai, gagiilor, m-am cocoșit eu un pic.

— Scuipatul...

— ... balonările...

— ... vânturile...

— ... vărsăturile!

— Le vom arunca la groapa de gunoi!

— Așa vom face. Tipilor! am strigat eu să le țin hangul, într-un târziu am zărit în larg un uriaș pește-de-sticlă. Tăia valurile maiestuos. Sclipea de-ți lua ochii. Sclipirea aia mi-a cotrobăit prin sufletele, m-a pus pe chituci. Mi-a dat imbold.

M-am azvârlit în valuri. M-am dus să privesc. Venea o lumină cerească din peștele ăla.

Inimioara a-nceput să-mi bubuie. Am văzut un chip. Da' nu era fățalia mea.

CAPITOLUL ZECE

MAESTRII CÂNTĂREȚI

I-am însuflețit pentru Agatha, numai pentru ea. Își făceau apariția la sfârșitul lui septembrie. Umpleau parcuri îți băteau în fereastră. Mari șmecheri. Să-ți cânte de inimă albastră. Să-ți descânte. Să-ți zărești viitorul în acordurile unui contrabas sau ale unui saxofon.

Întreaga suflare din Adamville se dădea în vânt după ei. Primarul Ferdinand plătea o fanfară întreagă. Șefi de partide angajau câte un trombonist sau câte un trompetist. Fetișcanele alergau, nebunele, după câte un tambur-major. Să-l tragă de mustăți. Să-l piște de burdihan. Ah, tambur-majorul, ce bine-mi mai ieșea!

Parcă-l văd. Avea baston cu măciulie de argint. Cum îl învârtea spre stânga, vedeai ziua de ieri. Cum îl învârtea spre dreapta, ghiceai dacă o să câștigi la LOTO sau nu.

Și ce veselie.

Pocneau artificii. Curgea vinul în valuri. Toboșarii își rupeau mâinile. Bubuiau tobele, bum, bumba, bum. Aerul se comprima sub magia mea, pleznea pe la colțurile clădirilor.

Țâșneau ca din nimic femei planturoase pentru bărbații hămesiți. Curcubeie foșnitoare se prelingeau peste acoperișuri. Din staniol le făceam!

O mulțime de automobile nichelate năvăleau în piață gata să ducă cu ele pe cei săraci și cei săraci cu duhul.

Muzică?

Vai, nu! Miracol. Lume gata, gata să se prăbușească în ea însăși, gata, gata să-și schimbe axa, să se contorsioneze.

Moebus.

Din sunetele catifelate ale flautului se ițeau zâne diafane, multicolore. Din ecranul televizoarelor se rostogoleau în

stradă marile vedete ale secolului XX. Ah, urmau nopți întregi de spectacole aiurite!

Artiștii, politicienii, vracii și cântăreții din lumea întreagă năvăleau în Adamville pentru câteva zile de dezmăț.

Întreaga planetă era cu ochii pe noi.

Și americanii și rușii bănuiau ei ceva despre un posibil plan ascuns al lumii.

Imaginați-vă! Să-i pipăi pe magnații și pirații Internetului, să strângi mâna stelelor de peste ocean, să respiri aerul celebrilor fahiri, să descoperi Polul Nord împreună cu Scott. Fără să plătești un sfanț măcar. Unul!

Ta, ta, ta! Ti, ti, ti! Ramp. Rampoa, ramp! Așa mășăluiam cu toții după câte un organist sau după câte un toboșar. Ah, ce ritmuri!

S-o fi văzut pe Agatha!

Ne țâșnea sângele pe nas Ne crăpau timpanele. Explodau conductele de gaz metan. Ce jerbe! Se umplea văzduhul de stelute roșii, galbene, albastre! Iuhuuuuuuu!

Și apoi viitorul! Ce fascinant! Maeștri Cântăreți se luau în serios. Rumba, twist, conga, rap, techno, tango, vals și câte și mai câte! Se anunțau vremuri triumfale. Adamville avea un destin remarcabil. Mierea, laptele și benzina aveau să curgă în valuri pe străzile noastre. Aveam să ne conectăm la toate rețelele informaționale din Univers. O delegație a marșienilor avea să ne viziteze în curând. Ne aduceau diamante de lumină veche. Câtă fericire. Da, da profetiile aveau să se îndeplinească. Eram orășelul ales. Era din ce în ce mai dar că vom deveni centrul Universului. Ce nebunie!

Fuskas, arhivarul, a luat-o razna. A furat instrumentele Maeștrilor Cântăreți, Le-a dosit el pe undeva. Nici nu s-a arătat câteva zile, ticălosul.

Ce vânzoleală-n Adamville. Ce jale. Ce frecuș.

Lipsiți de instrumentele lor, Maeștrii Cântăreți au murit unul câte unul. Agatha m-a sunat la telefon și m-a făcut cu ou și cu oțet și mi-a promis că n-o să mai vorbească doi ani cu mine.

Întregul Adamville era plin de cadavre. Uite-așa stăteau prăbușite și dezarticulate pe caldarâm cadavrele.

Apoi s-au risipit prin văzduh asemenea unui abur de dimineață.

Fuskas, arhivarul, ne-a râs în nas și ne-a luat peste picior. Că citise el undeva că totul nu fusese decât ceva magie, că eram undeva la periferie, provincie amărâtă și uitată de lume. S-a proțăpit în fața Primăriei și striga la noi ca un apucat. Apoi s-a prostit râu de tot. Ba sufla într-un trombon, ba bătea toba, ba zdrăngănea din chitară, ba își zdrelea degetele la contrabas.

N-a curs nici lapte, nici miere nici benzină pe străzi!

Și ce sunete lipsite de grație! Vai, ce zgomot. Ce tămbălău mai făcea! Și nu s-a întâmplat nimic nemaipomenit. N-am zărit trecutul. N-am zărit viitorul. N-au apărut nici stelele de peste ocean nici Cleopatra, nici Napoleon și nici Elvis.

Stăteam așa prostiți și căscam gura la Fuskas cum se mai dădea în stambă.

Starostele cerșetorilor l-a omorât, i-a înfipt un cuțitoid drept în inimă. Consiliul municipal a vândut instrumentele în cele patru zări.

Izolba Verhoveen, verișoare Agathei, ne-a pus pe jeratic. Rămăsese grea c-un tambur-major.

CAPITOLUL UNSPREZECE

S-O CREADĂ EL!

Odată ajuns în Beauburg, m-a supt o stradă tubulară.

Ce mai comedie! Să-i fi văzut pe șmecherii din Beauburg cum se mai înghesuiau pe caldarâm.

Lume pestriță. Zburători liliachii cu capete țuguiate din cauza vântului solar. Dansatori de saraban, nebuni și perversi gata, gata să-ți ia piuitul. Fochiști, flecari și zurbagii, numa' buni să te fiarbă-n suc propriu, pe alese. Sirene lucioase, cârâitoare, gata, gata să te ușureze de galbeni sau să-ți sugă sângele într-o clipită. Cavaleri electrice gata, gata să te-nțepe-n cur cu lancea lor sfârâitoare. Organici, slinoși și căcăcioși, conectați la tot felul de memorii, prinși în trebușoare necurate, turnători și cartofoari.

Cum căscam gura la lumea aia nebună, s-a repezit unul la mine. M-a speriat de moarte. M-a lovit în piept cu un fulger.

A croncănit. Și-a dezvelit colții gălbejiți gata, gata să-mi sară-n beregată și alta nu.

Omu' legii.

Avea pantaloni mulați pe cur și cu vipușcă aurie. Tot învârtea pe deasupra scăfârliei un satâr cât toate zilele. Și-i tot cădea pe nas un chipiu fătos.

Omu' legii s-a lipit de mine ca torpila de submarin, zău dacă mint. S-a stropșit. A bătut din bocanc. M-a pălmuit. A-ncercat să-mi rupă lăboiul. Mi-a învinețit ochișorii.

A zis să-i zic indicativu'. Reflectorul lui cu gaz mi s-a băgat în suflețel. Mi-a cotrobăit prin măruntaie. Mi-a desfăcut matricea bucătică cu bucătică.

A răcnit amenințător, omu' legii:

— Nu mișcaaaa!

— Nu mișc!
— Nu vorbi!
— Tac mâlc!
— Să nu mă iei la mișto, lepădătură!
— Vorbesc pe bune.
— Ești mort, gagiule! a strigat triumfător omu' legii
pregătindu-și cătușele magnetice.
— Sanchi!
— Ești mort-copt!
— Zău?
— Așa zice fișierul meu de la top secret! Cască ochișorul,
derbedeule! Uite aici, pe ecran! Se vede?!
— E ceva.
— Te-au ucis în bălălia de le Bunna Sol.
— Aha.
— Te-ai prins?!
— Și-ncă cum!
— Gata cu gargara!
— Închid prăvălia, am zis cu glas moale.
— Așa mort cum ești o să vii cu mine la secție!
— 'nțeleș!
— Vii la secție și ne socotim noi! O să-ți blestemi zilele!
— Încă de-acu' le blestem, i-am făcut pe plac.
— Valea!
S-o creadă el!

Mi-am rotit. Mi-am tras brațu' din strânsoare. M-am dat
de-a dura. L-am căzut în cârcă. Nici n-a clipit, omu' legii.
Nici n-a scos vreun cuvîntel. I-am înfipt șpanga-n gâtul.
Harști! Nici n-a suflat. S-a lăsat moale pe caldarâm. A dat
ochișorii peste cap și s-a dus să se pupe cu Satana, i-am
perforat scăfârlia tembelă, i-am scos unu' din cipur.

Apoi am căutat un curent ascendent să mă ducă de-acolo
în doi timpi și trei mișcări.

M-am cărat cât ai zice pește.

CAPITOLUL DOISPREZECE

SONERIA

Când într-o dimineață de vineri din zidurile casei lui Petrovici au început să crească flori de portocal. Mama Filoni a reușit pentru prima oară să zboare fără aripi, pur și simplu își rotea brațele, o făcea în mod uniform și grațios și-i puturăm asemui zborul cu cel al unui pescăruș; Garga, flașnetarul, se opriese lângă chioșcul de ziare și-i povestea lui Rudolf o istorie hazlie întâmplată demult în Japonia. Hezal, frizerul-fără-foarfece, așezase pe un scăunel în fața frizeriei sale și privea încântat soarele nostru electric, Jari, lăptarul, își meșterea motocicleta fluierând un tango și nimic nu dădea de bănuț asupra magiei pe care aveam s-o încerc în mai puțin de-un minut.

Apoi, de la o terestră, ne strigă Belbo, saxofonistul, era speriat de-a binelea, obrații i se umflaseră înroșiți, părul îi era vâlvoi și acesta se vădi a fi primul semn al schimbării.

Am alergat cu toții în sus, pe scări, înghesuindu-ne, plesnindu-ne în joacă pe spate, curioși, flecari, morți după senzațional. Saxofonul lui Belbo cânta de unul singur și părea că se simte foarte bine, fință fabuloasă și plină de har, Belbo își smulgea părul din cap, pe jumătate furios, pe jumătate uluit, muzicuța lui Jari, lăptarul, începu un marș vesel, un pahar de bere scoase un clinchet cristalin, un etaj mai jos începu să răpăie o tobă, Garga ne strigă din stradă că flașneta lui cânta și ea de una singură și că toate lucrurile o luaseră razna și asta numirăm noi plini de bucurie Marele Carnaval.

N-au întârziat să apară măștile, focurile de artificii, dansurile nebune, apoi începu să se vorbească despre o gaură neagră, prin care realitatea se scurgea în imaginar și prin care ar fi venit ceva sau cineva, o ciudățenie, sublim, frumos, încântător, hazliu! Agathă alerga despletită pe stradă giugiulindu-se cu cine se nimerea, lasă, lasă Agathă, m-am supărat eu foarte tare și-am involburat câmpurile informaționale și-au început să vină de dincolo de Univers o

mulțime de ființe sonore, casele lor muzicale treceau val-vârtej printre noi, pantalonii mei îngâneau un cântecel din copilărie, gardurile, pantofii, automobilele, semafoarele, ferestrele, becurile, pisicile și câinii cântau, șuierau, hohoteau, sonarienii păreau foarte grăbiți să ajungă în alt Univers, duceau cu ei zvonuri alarmante despre o anume cetate ideală, s-au rostogolit mai departe duși de ecoul primului sunet de după Big Bang și să mă fi văzut și pe mine contorsionându-mă, țâșnind ca o rachetă din mașina mea de scris, prins în puterea magiei, plutind o vreme prin cameră și apoi pe fereastra larg deschisă, dând nas în nas cu Mama Filon! și hlizindu-mă ca un apucat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

MEMORIA DIN BEAUBURG

Într-un târziu m-am oprit nu departe de oțelăriile din Beauburg. Boaf.

Strada tubulară s-a strâns la buză. A mugit. S-a răsucit prin aer. S-a făcut nevăzută.

Ce comedie!

Steluțe de fontă pluteau prin văzduhul vinețiu. Pocneau, dragele de ele. Îmi pișcau celulele. Alea mahalagioaice, în vorbă nebună cu multe alte celule din Univers.

Se zăreau limbile roții ale flăcărilor lingând gurile fierbinți ale cuptoarelor. Cuptoarele duduiau. Scui-pau fonte și oțeluri. Numai bune pentru spăngi, pentru pușcoace și pentru nave interstelare.

Aeru' era puturos. Să mori dracu', nu alta. Niște tuciurii își făceau de lucru în gura cuptoarelor. Tot vânzoleau minereul cu niște agregate. Răcneau unii la alții, marțafoii! Se crăcăneau peste bucățile încinse de fontă. Curgea apa de pe ei în valuri, scoteau aburi pe nări. Tocau întreg Universu' mărunț de tot, plămădeau noi galaxii. Se bortoșau printre flăcări. Le lua de gât. De făceau harcea-parcea. Răscoleau zgurile. Aruncau poduri grele peste râurile de fontă. Chihăiau. Se stropșeau unii la alții. Se pocneau peste scăfârliile pline de funingine.

Nici nu s-au sinchisit de fățalia mea. N-aveau ei treabă. Nu m-au luat în seamă. Nici nu le păsa. Pregăteau ei ceva, puneau ei ceva la cale. Să ardă balonările, vânturile și vărsăturile. Să treacă prin foc și pară toată suflarea din Univers.

Prin bălțile din jur foșgăiau niște batracieni cufuriți. Stăteau la căldurică. Cloceau oul filosofal, m-am prins eu. Visau la vremea când fuseseră atomi. Oho! În vremuri

ancestrale, atomii se loveau burtă-n burtă. Ieșeau scânteii. Curcubee. Lumi nebune, zău dacă mă-nșel!

Se tot chemau unii pe alții, batracienii să se drăgălească, să se călărească, nerușinații. Scoteau ouă filosofale la minut, nu-i întrecea nimeni. Țiu, țiu, țiu făceau batracienii. Bling, blang, bling, așa-și umflau gușile. Își bulbucău ochisorii penetrând matricile informaționale. Ai fi zis că-s zei, ceva. Nu m-am lăsat eu înșelat. M-am târât ca șarpele. Am țâșnit ca barza prin văzduhu' pistruiat de steluțe de fontă, l-am hăituit. Urlam ca un împielit învârtindu-mi spanga amenințător pe deasupra scăfârliei. Uite-așa i-am fugărit!

L-am prins pe unul mai burtos. L-am strâns de gușă. L-am scos din baltă și l-am ținut spânzurat să-l bată vântul din Nord.

I-am spart timpanul. I-am băgat cipu-n schemă. Vâl, voi, vâl i-a fiert creierașu'. Câmpu' informațional i-a luat-o razna, bazam, bazui. Bâzâia batracianul. Ca un satelit.

A-nceput să horcăie. Ochisoru' i s-a înroșit. Unul avea pocitania. Era prințu' lor. Născut din buza cuptoarelor sub presiunea câmpurilor magnetice.

Solzișorii i s-au îngălbenit. S-au umflat. S-au subțiat. Au început să transmită semnale-n eter. Bip. Bop, bip.

I-am șuiert în urechiușă:

— Fă un efort, pocitanie!

— Griz, griz, griz, a scâncit pocitania încercând să mă scuipe.

— Hai, nu te codi!

— Broz, broz, broz, s-a prostit batracianu' cufurit tot de emoție.

— Ți-am livrat un cip ca lumea! O să-ți placă!

— Groh, groh, groh, a scos batracianu' pe gușă tremurând ca o piftie.

— Vreau să penetrezi Memoria din Beauburg!

— Fril, friil, frilaaa! a țipat pocitania sperându-se foarte tare.

— Nu mă duce cu preșu', aschimodie!

- Graz, grazul, graz, grazul!
- Dă-i drumu'! Ai parola!
- Turbina turba!
- În regulă, tipule! Treci la treabă. Pe urmă n-ai decât să te pierzi în lumile virtuale!

Batracianu' mi-a făcut hatârul. S-a cocoșat. Și-a scos antenele de sub zale. S-a înverzit. S-a înroșit. S-a făcut ca sticla. Și-a dat ecranu' la iveală. S-a preschimbat într-un tub plin de gaz gălbui. Mi-a găsit fișierul în doi timpi și trei mișcări.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ZECE MII DE ÎNGERI, VRÂND NEVRÂND, SFIDEAZĂ CHIAAR ACUM INDIFERENȚA DEMIURGICĂ

Dreepți! Culcaaaaat!

Uite-mă. Ras în cap. Gălbejit. Răcan printre răcani. Halal de mine, îmi zic.

Moreaugarin, la dreaaaapta! Moreaugarin, la stângaaaa!

Se lăfăie pe terasă, într-un jilț jerpelit, generalul Ib Hassan și pufnește de supărare. Oglinda oglindește mustața generalului și supărarea lui și curul răcanilor una cu noroiul, curajoși nevoie mare, gata de luptă, săracii.

— Trage-mi odată cizma asta nenorocităăă! urlă generalul Ib Hassan și întreaga cazarmă se cutremură înfiorată.

Ar trage ordonanța. Și-ar pune la ochi pușcociul, cât ai clipi, să scape lumea de necaz. Să nu mai tremure curul răcanilor.

— Așa, răcane! Saalt înainte, răcane! Mușcă țărâna, răcane!

Să nu simtă inamicu'! urlă caporalul ca ieșit din minți.

— Stângu', stângu', stânguuuu' pe tobă, răcane! țipă caporalul rânjind unsuros, prăpădindu-se de râs.

— Fugaaaaaaa, marș! se-nfoaie un major cu fața ciupită de vărsat și puțin groaznic a zeamă de praf de pușcă.

Generalul Ib Hassan se plimbă țănoș pe terasă și-și cravașează pantalonii cu vipușcă și-și răsucesc mustața oglinindu-se în luciul cizmelor și ne ține o lecție de patriotism.

Urlă de se rupe văzduhu-n două:

— Patria înainte de toate! Pe burtăăă! Dreepți! Aruncă grenada, fă-te una cu pământu'! Așa vom cuceri planeta Marte! Așa o să-i facem chisăliță pe insurgenți! Le arătăm noi!

— Le arătăm noi foarte tare! urlară la unison caporalul și sergentul și majurul stând smirnă în noroi.

— Dublăm santinelele și punem parolă la latrină! urlă Ib Hassan cravașând aerul împutit.

— Să trăiți, am înțeles! răcnește ordonanța cuprinsă de o emoție profundă la auzul acestei hotărâri istorice.

— Vigilențăăăă! Răcnește Ib Hassan privind aiurea-n depărtare trăgându-se de vipușca roșie, roșie oglindită în oglinda de campanie.

Plânge în hohote oglinda. E speriată rău de moarte. Ai zice că se sparge îndată. Că se face zob. În mii de cioburi.

Plâng în hohote și pereții cazarmii bine strânși în grinzile de oțel. Plânge în hohote și podeaua cocoșându-se sub pasul maiestuos și apăsător al lui Ib Hassan.

Podeaua e tavanul popotei pe dedesubt. Plânge în hohote și tavanul popotei, se zguduie groaznic de atâta plâns. Din pricina mirosului pătrunzător de ceapă.

Tăiată mărunț, ceapa sfârâie fericită-n cântărele. Râde ceapa pentru că acum are o cu totul altă viziune asupra existenței sale, ai zice că a găsit un ou filosofal. Râde ceapa de pântecosul ei trup de altădată. Felii, felii și-a crescut suprafața informațională și e-n legătură cu întreg Universul. Râde în hohote și sare de colo, colo prin cântărele și cântă sprintăre:

— Ceap, ceap, ceap, ceap și cepelo și cepelo!

Popotarul, soldat model, plânge și el și-o pocnește din când în când cu linguroiul de aluminiu săturând-o, na, na și na, de atâta libertate de mișcare!

E iscusit popotarul. Grămăjoarele de mărar și pătrunjel sunt rânduie cu grijă pe fundul de lemn. Morcovii-n rondulele mărșăluiesc prin tigăi. Usturoiul își crapă burtica puturoasă și se lasă tocat mărunț, mărunț c-un cuțit lucitor și ucigător.

Are popotarul un al șaselea simț. Magician în felul lui, nițel filosof. Vede spectacolul lumii cu ochi pătrunzători își face mâna cu exerciții de magie. Popotar model. A învățat tot felul de șmecherii încă din primele clipe ale vieții sale.

Era așa, un fel de moleculă mai mare. Primea din Univers tot felul de informații prin lichidul nutritiv în care plutea. Întâlnește acum felurite lucruri plăcute pe care le asociază, în subconștient, cu lichidul nutritiv. Lucrurile plăcute pot fi o bere blondă, rece, rece, un ou filosofal sau un fazan bine rumenit la cuptor. Tocmai jumulește un fazan oacheș pentru prânzul maiestuosului, neprețuitului și inegalabilului general Ib Hassan. O să-l folosească el, magicianul, pe bietul general pentru planurile lui, într-o bună zi. Așa-s generalii, numai buni de folosit.

Fazanul cârâie în draci, dă ochii peste cap, se zbate sub cuțitoiul lucitor și ucigător.

— Gâdiliciosă lighioană, zice popotarul magician și râde cu gura până la urechi și berea nu-i mai iese din cap.

Aburi liliachii se ridică din canțarole. Sfârâie rântașul. Steluțele de grăsime înoată voinicește prin tigaie. Se lipesc unele de altele, își spun adio, gata, gata să se-arunce cu căpșorul în jos spre uriașul stomac al lui Ib Hassan. Stomacul e problema generalului. Se balonează și trage vânturi. Are o idee trăsnită popotarul, o să i-o zică într-o bună zi. Într-un hârdău, printre bucăți de gheață sclipitoare se răcește o șampanie franțuzească.

— O să bubuie ca la guvern! își zice magicianul popotar.

Are el ce are cu guvernării din toate timpurile, cu ministerialii cu pipițele politice. Entropia e mama lor. Entropia socială cuprinsă în toate și-n toți. Dregi hardughia într-un loc și, hop, stricăciunea se face-ntr-altul! Pipițele politice au găsit un leac, acolo, i-au trimis pe răcani să se instruiască, să atace planeta Marte, să se mai facă loc pe Pământ, să se mai aerisească!

Iar ei, politicienii?! Ha, ha, ha, îi știe magicianul, polemizează și lansează proiecte fulminante și-și îngrașă conturile din Elveția și plâng pe umărul sărăciei și o gâdilă între picioare, și-i fac ochi dulci și se spionează reciproc și-și dau mâna pe sub mese și se pupă-n culise. Au microfoane și camere de luat vederi în acul de la cravată, în tocul pantofilor cu scârț și-n gulerul de la cămașă.

Și-n tot acest timp, sateliții militari, drapați în hârtie creponată, roșie sau înstelată, scriu politica într-un limbaj cifrat și bine apărat.

— Totul nu e decât telepatie, zice magicianul popotar luând o lingură de supă, ah, ce bună e, mai pun piper, mai pun sare și-i mai dau un fiert!

Aleargă gândurile popotarului Moreaugarin încoace și-ncolo căutând-o pe Agatha printre câmpurile informaționale care bâzâie buclucașe prin întregul Univers. Agatha își face de cap peste șapte mări și țări, pune pe jeratic întregul Adamville și-i trimite magicianului mesaje subliminale. Că de ce n-a curățat cartofii. Că de ce n-a curățat fasolea pentru răcani. Că de ce sparge oul filosofal în tigaie Oul e clocit!

— Cum să trimiți zece mii de infanteriști pe planeta Marte să moară pentru patrie după ce i-ai îndopat peste poate cu cartofi stricați și fasole de-acu, un sfert de veac?!

Agatha izbucnește în plâns. Plânge în hohote. Că n-a știut, că nu vrea să știe, că ea culege flori de câmp pentru eroi, că n-are habar de căderea eroului în uitare și așa și pe dincolo, are doar chef de hârjoană, nebuna.

Preotul de campanie își face și el de lucru pe la popotă, mai trage o dușcă și-l dojenește pe magician.

— Aud că ai de gând să te destrăbălezi fiule!

— Nicidecum, părinte, zice popotarul dosind oul filosofal într-o cană cu năut.

— Nu e bine fiule.

— Nu e bine deloc, părinte.

— Aud c-o să pornești într-o cruciadă.

— Vorbe, părinte.

— Or să te împuște până la urmă.

— Nicidecum, părinte.

Și gândul magicianului prinde formă și-o halbă de bere apare din Marele Nimic și saltă pântecoasă pe fundul de lemn. Magie nebună, popotarul aleargă-n hambar, se ascunde sub aripa unui aeroplan și intră-n legătură cu Memoria întregului Univers, ghicește o formă în

subconștient. Nașterea-i greoaie. Se nasc din creierul magicianului frânghiile, nacela și sacii cu nisip. Balastu-i încă umed.

— O să-mi tai beregataaa! se-aude răcnind generalul Ib Hassan. Răcanul-bărbier se sperie, tremură ca varga, ia poziția de drepti, dă să apuce răcnetul lui Ib Hassan să-l dea bine cu clăbuc, în van, răcnetul a rupt deja masele de aer cald din cazarmă și masele de aer se bulucesc pe fereastră. Ajung aproape de hangar, se strecoară pe sub porțile grele și umflă încet aerostatul.

Zece mii de infanteriști se-agață de nacelă, ciorchine vorbitor, Ib Hassan trage cu urechea, își smulge prosopul plin de sânge și sare la fereastră să vadă tărășenia.

Rânjește Ib Hassan. Apucă o carabină. Ochește îndelung. Apasă pe trăgaci, Buuum! Uluitor! În loc să crape-n două, aerostatul o ia la goană prin văzduh. Se-ndreaptă în mare viteză către Adamville unde cele o sută de restaurante îi așteaptă pe infanteriști cu un ospăț, de zile mari.

Rânjește Ib Hassan. Pune mâna pe telefonul de campanie. Cere centralistului să-i facă legătura cu patronul celor o sută de restaurante, care, scriu jurnalele epocii, era chiar fratele său.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

BUNNA SOL

M-am zgâit la fișieru' meu.

Pe toate le știa Memoria din Beauburg. Și ce fățălie aveam, cap ras, obrăjori de oțel, neînfricat.

Soldățoi din legiunea lui Ib Hassan. Hârșit prin bătălii, pe Marte, pe Gomela, pe asteroidul Obi.

Ib Hassan mă omorâse cu mâna lui. Că eram limbut. Că nu-i îndeplinisem ordinele. Că-l luasem peste picior. Marele general, Ib Hassan. I-am văzut mutrișoara în fișieru' meu. Rotofei. Cu mustăcioară. Ușurel balonat. Avea probleme cu stomacu'. Trăgea vânturi. Râgâia tot timpul.

Am extras datele din fișier. Le-am prins în matricea mea informațională. Bip, bip, bip.

Ce șmecher mai eram!

L-am îmbrobodit pe Vlasko, trompetistul, și pe Totoră, circaru' și pe Gargarelli, filozofu'.

L-am dus cu zăhărelu' pe Plotor, măcelaru' de pe Venus și pe Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor. Le-am sucit capu' i-am jucat la babaroaze.

Ce barbugiu!

Și ce fustangiu. Nu scăpasem nicio pițipoancă stelară, îmi făcusem mendrele prin toate lupanarele de pe Juno, de pe Ascabia și de pe Limbo. Crai, nu altceva!

Ib Hassan mă împușcase drept în cap cu carabina lui englezească, mă aruncase la groapa de gunoi. Caporalu' mă umflase pe sus. M-a vândut pentru un pumn de galbeni, pramatia.

Șmecherii de la firma Tombeau&comp. Îmi cumpăraseră cadavrul, mă reeșapaseră.

Vreme de trei ani stătusem în congelator. Vreme de trei ani celulele mele dormiseră, mahalagioacele!

Au băgat apoi curent în mine. Mi-au refăcut matricea. Miau injectat licori aduse de pe Limbo drept în cur. Și mă vânduseră ca nou. Bonaparte, mi-au zis. Să aiuresc lumea cu planul meu ascuns. Să cuceresc Universul într-o șarjă de cavalerie. Îi ducea mintea pe ticăloși.

Am stins ecranu'. L-am făcut scăpat pe batracian. Am chemat o stradă tubulară care m-a azvârlit de nebună prin Beauburg.

Capitolul şaisprezece

MAȘINA TIMPULUI

Atmosferă saturniană. Faldurile grele ale nopții de mai cad peste Adamville, mătură orașelul de la un capăt la celălalt și întregul Univers. Eu însumi, magicianul, fidelă particulă sclavă a legilor lui Kepler, mă învârt în jurul tău, Agathă, sorbindu-ți parfumul cu nesaț, mâncătoareo de inimi.

Tu râzi amuzată și mă atragi în cursă și eu, hulpav, abia lăsat la vatră, cad în laț, aiurit de mătăsurile tale care mătură întregul Adamville de la un capăt la altul, pierzătoareo de suflete, mironosițo curviștină cu ștaif.

Tu salți pe asfalt, ușor absorbită de discursul fantastic, în speță de exagerare, de vestitorul cal alb care trece prin Adamville în galop, care pătrunde prin ziduri, prin ferestre, prin suflete tulburând visele oamenilor.

Mi-ai zis, magicianule, să călătorim prin timp, să ne urcăm în mașina timpului și eu, prostul de mine, am acceptat cu atâta ușurință, îndrăgostit, înamorat, gata, gata să-ți scot sutienul, să te răstorn printre boscheți, să ne-audă lumea, să ne bârfească, să ne-arate cu degetul, mofluzii.

C-ai vrut să afli cum era magicianul la tinerețe, să pui la cale cine știe ce șotii pe axa timpului, să bulversezi câmpurile magnetice, s-o luăm de la capăt, din copilărie.

Bineînțeles că, bolnav de dorință, te-aș urma și în pânzele albe, și-n infern, și-n cer, și pe Marte și la mama dracului, femeie drăcoasă, focoasă și trecută prin cele lumești. Îți cumpăr un uriaș buchet de trandafiri și tu râzi de mine așteptând miracolul, magia, călătoria prin timp.

Ajungem într-un târziu și lumile paralele se închid în urma noastră și ne închide vârtejul temporal.

Poarta scârțâie gotic, simt o poftă nebună de adverbe, de adjectiv, o curte babiloniană ne înfulecă pe îndelete pogorând peste noi parfum de gutui și de petale de trandafiri, tatăl meu, abulic, aproape chel, îmi întinde o

mână unsuroasă, poftiți, poftiți, zice, nu mă recunoaște, crede că suntem de la gazeta literară, tu, Agathă, te prinzi în joc cu nerușinare și în urma noastră vibrează stelele și nodurile spațiu-timp și stringurile, gata, gata să ne prindă într-o buclă, într-un parșiv Moebus.

Un cârd de mătuși, ițite dintr-un arbore genealogic putrezit, se reped în întâmpinare și ne îmbie cu dulceturi și băuturi fine, de casă, mama tronează într-un jilț mâncat de carii, e Mama Filoni, întrebi, nerușinato.

Tânărul zâmbește șmecherește, se bâțâie de pe un picior pe altul și arde s-o șteargă în port să se hârjonească, să joace barbut cu alde Bebe-orbul, să facă el vreo golănie, să abată zborul albatroșilor, să aducă la țărm uriașul pește-de-sticlă, să scrie porcărele pe ziduri, niște vorbe deochiate despre guvern și despre primar.

Mă recunosc cu o oarecare strângere de inimă, strâng în mâini un caiet de dictando, să izbucnești în plâns nu alta, după timpul care se duce, după viața care se scurge undeva, cândva. Nelămurit.

Mă înclin ceremonios către întreaga asistență, da, suntem de la gazeta literară din Adamville, tu, Agathă, pufnești în râs iar eu, pe furiș, îți urmăresc hulpav linia sinuoasă a trupului.

Și arunci vorbele cu ușurință și întreaga asistență dă ochii peste cap, eu te inspir cu nesaț, tu te plimbi braț la braț cu Borges, cu Joyce, cu Kafka și nici nu-ți pasă că am putea fi în mare pericol, că ne-am putea pierde viața striviți de bucla temporală care stă să se închidă prin câmpurile noastre informaționale.

Mătușile bat extaziate din palme, tu, Agathă, mă privești cu blândețe și spui mai departe tot felul de prostii despre marii scriitori ai lumii iar eu, în adâncul inimii, naivul de mine, cred că te voi putea recupera curând.

Te pierd din nefericire, orfeic, în clipa în care tânărul Moreaugarin îți aruncă un mănunchi de priviri pofticioase, ce perversă ești, Agatha, tânărul citește din încercările lui literare, niște copilării, niște texte anemice, lacrimogene și

fără de șansă. Citește pe nerăsuflăte și trage cu ochiul la pulpele tale bine bronzate, gustul dulceții trebuie să fie mai mult ca sigur afrodisiac, lumina moale a lustrei mă învrăjbește, ce-i cu lumea asta moale, ce-i cu textele astea moi, ce-i cu puștiul ăsta cu mușchi moi, cu priviri molatece, periculosul! Mă simt de-a dreptul savonarolian, gata sunt să rup caietul de dictando, să-l arunc în foc, cea mai bătrână dintre mătuși stă cu ochii pe mine, e nițel surdă, trage vârtos din țigară și-mi citește gândurile, vrăjitoare e din câte țin eu bine minte, să vezi că dă în vileag scamatoria asta temporală, ne lasă fără mașina timpului, face ea vreun pocinog, ceva, are ea ceva împotriva spiritului meu sprintar și poznaș care s-a ancorat de câteva clipe drept în decolteul tău.

Calul alb e favoritul băiatului nostru, zice tatăl sorbind dintr-o ceașcă fără toartă, ca să zic așa, vedeți, eu cred că, el crede că și se încurcă într-o frază despre omenirea-care-suferă-și-gândește. Îl salvez în ultima clipă oferindu-i un foc, el îmi mulțumește scurt, lucrurile se precipită, timpul trece, bate ceasul, tac, tac, tac, tu, Agathă, zici ceva despre personajul literar și te lansezi într-un discurs memorabil despre Sacrificiu, Civilizație și Mecanică Steleră. Pardon, zice o mătușă, băiatul nostru nu e astronom, așa e, zice și mama foindu-se neliniștită în jilțul ei, toți ne privesc întrebător, parcă nici nu semănăm cu cei de la gazeta literară, vino, Agathă, hai să urcăm în mașina timpului și s-o ștergem departe, în viitor, dincolo de schimbarea axei Pământului, să ne cuibărim ca doi porumbei în Cetatea Ideală, ideală, ați spus, întreabă tatăl surprins, aveam și noi o carte veche, foarte veche în pod, un roman de aventuri, parcă, erau niște rețete de prăjituri, îl contrazice mătușa cea surdă, ehei, familia își apără comorile cu abilitate, tânărul Moreaugarin i-a îmbrobodit pe toți, el cu micile lui exerciții de magie.

Stăm și ne privim unul pe altul cu înfiorare. Bucla temporală începe să bâzâie asurzitor. Ies aburi liliachii. O iau de mână pe Agatha și apăs, pedala până la fund.

CAPITOLUL ȘAPTESPRPEZECE

BAZAR

Într-un ceas am dat peste Tombeau&comp.

Firma se dădea huța într-un uriaș tub gonflabil la o margine de Beauburg. Flip, flop, flip, flop.

Directorașii erau de pe Pluria. Cum m-au văzut ițindu-mă pe fereastră au făcut fețe, fețe.

S-au înroșit. S-au albit. Au scos niște balonașe aurii. Aveau trompe caraghioase și un singur ochișor.

Au dat din colț în colț. C-o fi, c-o păți. Că dacă nu vreau un vin marțian, ceva diamante de pe Lună sau acces nelimitat la amăgitoarele lor lumi virtuale.

Mi-au zis:

- Trebuie să fiți Bazar, domnule!
- Erou între eroi!
- O legendă adevărată!
- Spaima teroriștilor de pe Limbo!
- Cel mai chipeș de pe Ascabia!
- Focosul focoșilor de Juno!
- Pace ție, Bazar!
- Adevăratul erou de la Bunna Sol!
- Vă admirăm etern!
- Vă prețuim nespus!
- Vă stimăm!

Cum se mai prosteau!

Drept cine mă lua? M-am stropșit la ei. I-am luat la refec, le-am zis vreo două de la obraz. I-am pocnit peste trompa caraghioasă cu mânerul spăngii.

Am răcnit supărat:

- Nu se prinde, gagiilor! Ați băgat-o pe mânecă!

S-au perpelit, alta nu.

Au sărit cu gura:

Sunteți nedrept!

— Generalul Ib Hassan v-a decorat post-mortem!

— O flacără de nestins arde la Bunna Sol în memoria marelui erou!

— S-au ținut slujbe peste slujbe!

— Ne-au costat o grămadă de galbeni!

— Călugării Bongo au oficiat!

— Noi v-am dăruit o nouă identitate!

— Eroul Bazar în matricea eroului Bonaparte!

— Puțin respect, vă rugăm!

Cum o mai scăldau!

Asudau în fracurile lor. Tot bâjbâiau pe sub tăblia biroului, își tot căutau armele. I-am despiciat fix în două.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CĂLĂTORIA

— Poate că mai vrei niște ficăței?!

— Păi, nu.

— Am bănuț eu, zise gâfâind dom' Lascu. Ești timid!

Cu nopțile lui nedormite în care citea pe apucate, dom' Lascu avea asupra mea un atu zdrobitor.

Stăteam la masă pe terasa lui plină de palmieri admirând nu fără invidie vila elegantă, automobilul nichelat și statuile de argint învelite în celofan.

Dar pentru a intra în cercul iluminat al culturii afacerile cu arme și tutun nu erau de-ajuns.

Îți trebuia o cheie.

În căutarea ei pornise noul Columb iar căutarea asta avea ceva mitic în ea.

— Într-un fel sau altul suntem cu toții porniți într-o călătorie pe o mare înspumată, mi-a zis dom' Lascu înfulecând un homar. Descoperirile lui Einstein ne-au făcut însă să vedem de pe puntea corăbiei noastre cum marea se metamorfozează. Cum o înlocuiesc mii și mii de ochiuri de apă sclipitoare. Nu e ca oglinda și nici precum cartonul. S-a dus atotputernicia lui Newton. Timpul e discontinuu, domnule Moreaugarin!

Mă știa dom' Lascu.

Îmi citise prozele publicate prin reviste. Le decupase cu grijă. Subliniase anumite pasaje. Mă invitase la el acasă.

Trebuia să deschid bine ochii și să-mi destup urechile. Îmi pregătise o ambuscadă, fără îndoială.

— Nu vreau să te jignesc dar nu știi ce-i viața, domnule Moreaugarin. Aud că te-ai pricepe nițel la magie ba chiar că ai fi călătorit prin timp. Prostii. Ai pus lumea pe jeratic cu scrierile dumitale! Zi că nu-i așa! Ascultă la mine,

adevărata luptă nu o dai cu monștrii de mucava! Uită-te la mine! Sunt real! Fac afaceri de dimineață și până seara dar mă și cultiv!

Aici părea să aibă dreptate.

Visa ca în fiecare zi să poată face o baie intelectuală. Începea, bănuiesc, cu un duș strașnic din Kafka.

Vorbindu-mi despre Kafka, dom' Lascu schiță gestul de a-și scoate pălăria. Kafka era cineva. Un scriitor genial. Toată viața fusese însă obsedat de propria-i căsătorie. Femeile pe care le-a iubit Kafka era asemenea unor sipete uriașe, bine ferecate.

Dar pentru ochiul vulturesc al lui dom' Lascu nu existau asemenea cumplite secrete.

Mi se plânse:

— Uite, în prozele dumitale, domnule Moreaugarin, nu apare nicăieri o Garbo, o Bovary, o Magdalenă! Femeile sunt dinamită, domnule! Sunt sarea și piperul!

M-am străduit să înțeleg unde bate.

Mi-a zis cu năduf:

— Piloții proscrisii certați cu puterile galactice, roboții sentimentali și soldății de pe Marte mă îngrijorează!

Frazele lui păreau fabricate cu grijă, cu mult timp în urmă. Le învățase pe de rost și acum mi le turna ca pe bandă rulantă.

Mi-a mărturisit:

— Visez de mic copil să plec în călătorie! Să ajung la pomul cunoașterii din Mandhala! Să-i simt parfumul florilor în toți porii!

Dar viața îl buhăise. Îl țintuise. Îl ținea departe de steaua către care alergase pe vremea când încă mai purta pantaloni scurți.

— Aud că vrei să pornești într-o cruciadă! Prostii! La vârsta dumitale și eu visam să salvez lumea! Las-o, domnule Moreaugarin, se descurcă ea și fără noi! Hai mai bine să-ți dezvălui un mic secret! Am cumpărat un litru de apă din Triunghiul Bermudelor!

Trebuia să-mi închipui. După ce-mi vorbise ore în șir despre armonie și frumusețe la antici, despre corpolentele femei ale lui Rubens, despre arta pop, despre postmodernism și despre globalism, despre artă și bani avea să-mi țină acum un discurs despre miturile imposibile ale secolului XX.

Se opri o clipă încercând să vadă ce efect aveau vorbele lui asupra mea. Se părea că Absolutul îi dezvăluise o părticică din el iar dom' Lascu era ferm hotărât să continue explorarea.

Pentru asta era nevoie însă de multă imaginație.

Îmi spuse:

— Textele dumitale, domnule Moreaugarin! sunt de-a dreptul plângăcioase N-au nimic diavolesc în ele! Nu au nerv! Am tot timpul impresia că tatăl dumitale a fost un zbîr. Că a vrut cu tot dinadinsul să-ți bage imaginația sub teasc, să nu mai ai vreodată probleme! Așa că acum ai nevoie de o altfel de autoritate. Ai nevoie de disciplină. Scrisul e ca baschetul sau ca gimnastica. Nu ți-ar strica niște genuflexiuni!

Își strigă majordomul. Acesta se înființă numaidecât. Părea uns cu toate alifiile. Răsărea de unde nu te-așteptai. Le știe pe toate. Câte sticle pântecoase de șampanie zăceau în pivniță. Câți claponi stăteau gata, gata să se-nfingă-n frigărui.

— Adu-mi sticla, îi porunci scurt dom' Lascu.

Majordomul zâmbi parșiv și scoase sticla de sub un șervet alb ca zăpada.

— Crezi că o singură înghițitură mi-ar fi de-ajuns ca să pornesc în călătorie? mă întrebă dom' Lascu mijindu-și ochii. Era montat. Forțele sale spirituale se treziseră din somnul lor adânc și se dezlănțuiau.

— O să scrii povestea mea? vru să știe dom' Lascu plimbându-mi sticla pe sub nas.

Arăta jalnic, dom' Lascu. I se strâmbase cravata. Părul i se umezise. I se albiseră ochii. Mâinile îi tremurau.

Am înțeles, în sfârșit. Dom' Lascu nu căuta altceva decât imortalitatea prin artă. S-ar fi lăsat bucuros turnat în bronz sau întins direct pe pânză asemenea unei acuarele.

Cuvântul scris îl fascina.

Strigă nestăpânit:

— Uneori sunt gata să scriu romanul, Marele Roman! Totul îmi apare cu claritate în fața ochilor. Deznădejde, victoriile, trădările. Fiecare personaj așteaptă semnalul meu. Într-o bună zi cerneala o să curgă-n valuri!

Mi-a trecut prin minte să-i fac cunoștință cu Agatha, să-l lecuiesc de Absolut.

A zis repede, plin de disperare:

— Nu reușesc! Nu pot! Parcă aș fi legat de mâini și de picioare! Nu am inspirație! Romanul nu vrea să se lege! Să-l scriem împreună, domnule Moreaugarin!

Moartea-i făcea semne șăgalnice. Îl zorea. Îl ademenea către Marele Nimic. Arterele-i sub presiune duduiau asemenea unor motoare Diesel.

Deveni patetic:

— Pot scoate banul din piatră seacă! Dar cunoașterea e regina, ea e totul! Cât o să mai înfulec homari? Cât o să mai beau șampanie franțuzească? Cât o să-mi mai umflu conturile?! Hidrogenul își face treaba fără mine. Câmpurile magnetice își fac treaba fără mine. Iar eu? Eu ce am de fapt de făcut?!

Mă îndemna să-l admonestez. Să-l judec aspru. Să-i întind o mână de ajutor. Dragostea lui nemăsurată pentru cultură părea să nu-l poată salva.

Goli sticla pe nerăsuflăte. Gura i se încleștă brusc. Bătu aerul cu brațele și se prăbuși.

M-am dus la înmormântare.

Instrumentiștii fanfarei aveau un surâs periculos. Femei drapate în negru plângeau în hohote. Vântul le schimba fizionomiile în mod discret. Agatha venise și ea aducând un buchet uriaș de lalele negre. Trebuia să-mi fi închipuit că se cunoscuse bine cu dom' Lascu. Iar bietul de el poate că încercase să mă pună în gardă cumva.

Acum părea să nu se mai sinchisească de măruntele și belicoasele chestiuni ale vieții. Fața-i era netedă și albă.

Pe buzele-i vineții îi înflorise un zâmbet ciudat. Avusese curajul să se lase ispitit.

CAPITOLUP NOUĂSPREZECE

ASTEROIDUL QUAI

M-am dus pe asteroidul Quai.

Mi-am dus palmele pân timer la gură. Am răcnit cât m-au ținut puterile:

— Plotooooor!

Am așteptat să treacă cel de-al doilea soare.

Mi-am dus iar palmele pân timer la gură. Am strigat:

— Brullaaaa!

Am stat locului să apară primul soare.

— Gargarelliii!

Și vocea mea s-a rostogolit prin întreg Universul căci asteroidul Quai era singurul care se putea multiplica și putea călători în timp și spațiu cu viteza gândului.

Poștașu' Universului, asta era.

CAPITOLUL DOUĂZECI

FERICITUL ADAM

M-am întrebat adesea dacă teama de moarte poate fi înlocuită și dacă nu cumva teoria relativității era o minciună gogonată.

O priveam pe Agatha cum întindea rufele în grădină și imaginea asta mi se părea de-e dreptul ireală. Am încercat să-mi imaginez de câteva ori ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost decât o femeie de cauciuc. Fără viață. Fără scânteiere. Să ajungi să vorbești de unul singur cu o femeie de cauciuc iată, mi-am zis, sfârșitul tuturor lucrurilor.

Nu i-am spus niciodată Agatheii astfel de lucruri. Fără îndoială, iubirea îndepărtează îngrozitoarea spaimă de moarte.

S-o înlocuiască?!

Agatha se învoise să locuiască la mine. O vreme vecinii noștri, deși foarte prietenoși, ne spionau. Trăgeau cu ochiul peste gard. Ascultau pe la uși.. Ne studiau cu binoclul de departe. Poate că le eram simpatici. Poate că-i impresionam, poate că pur și simplu n-aveau cu ce să-și umple timpul, poate că voiau să ne imite.

Se schimbau foarte des vecinii. Nomazi.

Noi ne hârjoneam. Făceam avioane de hârtie. Eu povesteam cum o să plec în cruciadă. Agatha nici nu voia să audă de asta Ea nu iubea eroii.

N-am reușit să ne înțelegem asupra acestui punct. Nici n-a vrut să vorbim despre căsătorie. Îngerășule, mi-a zis te întreci cu gluma, e doar un experiment.

Râdea de mine, Agatha. Avea toane. Ar fi trebuit s-o leg în lanțuri.

I-am zis:

— Mă scoți din minți!

- Glumești, Moreaugarin!
 - Mă pui la încercare?!
 - Glumești, totuși?!
 - Într-o bună zi o să-i fac să dispară pe toți!
 - Ești nebun!
 - Or să dispară, o să vezi!
 - Ești nebun de legat!
 - Or să dispară cu toții și-o să rămânem numai noi doi.
- Tu și cu mine, bărbatul și femeia.
- O să chem poliția!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

BĂTĂLIA DE LA CAPUL HORN

Acolo se ascundea Ib Hassan. La Capul Horn.

Ibhib, tunaru, din Longville a răspuns primul chemării mele de pe asteroidul Quai.

Am pornit voinicește după ceilalți și i-am pornit pe urmele lui Ib Hassan.

— Amintiți-vă cum se lăfăia-n mătăsurile pe Gomela! răcni furios Plotor, măcelarul de pe Venus.

— Și noi aveam bătăturile și muream de sete, adăugă Totora, circaru' pregătindu-și tunul periculos.

— Ne ușuram printre năpârci și haleam gulii marțiene, mârâi Gargarelli, filozofu', pocnindu-se peste scăfârlia lunguiață și zângănindu-și armura vineție.

— Băăă, eu mi-am cam făcut veacu'? urlă Vlasko, trompetistu'. O să mă car naibii în Beauburg și-o să-mi deschid o mică prăvălie și-o să vând tot felul de abțibilduri.

— Și eu m-am săturat de medalii, de marșuri și de ciorapii voștri puturoși! le-am strigat făcând oleacă pe nebunu'.

— Cât mai hălăduim așa prin deșertul ăsta? întrebă Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Ai răbdare! Îl chirfosim pe Ib Hassan îndată! i-am zis printre dinți gata, gata să-l scurtez de scăfârlie dacă avea de gând să dea bir cu fugiții.

În zori am ajuns la Capul Horn. Ib Hassan și-a restrâns matricea într-un inel rotitor și-a șters-o în doi timpi și trei mișcări. Noi i-am înecat în sânge pe șmecherii care păzeau fortul și le-am tras hoiturile în țeapă. Când s-au risipit norișozii de fum a căzut din cer peste noi oracolul din Limbo:

S-a uitat lung la mine. Mi-a cercetat palma.

A croncănit în dodii:

— Ești încă începutul și sfârșitul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

PETRECEREA

Madam Brizard?

Cred că era invidioasă pe mine. Auzise ea că m-aș pricepe la magie, că aș cunoaște Secretul Originar.

Făcea vrăji, franțuzoaica. O știa întregul Adamville. Și Agatha o plătise. Cu bani grei. S-o dezlege de nu știu ce blestem.

M-a chemat la ea acasă într-o seară. Mi-a zis la telefon:

— Sigur ai să vii, Moreaugarin! Am o surpriză pentru tine!

— Madam Brizard vrei să-ți râzi de mine?!

— Foarte serios vorbesc. Vino, o să-ți placă la nebunie.

M-am bucurat să fiu invitat la o asemenea întâmplare mondenă, cu multă lume și cu șampanie adevărată.

Madam Brizard m-a prezentat tuturor invitaților ei cu un aer ușor malițios. Dar parcă nu auziseră de mine și de isprăvile mele! Faptul m-a enervat pe moment. Apoi însă o tartină cu caviar mi-a redat buna dispoziție. Aș fi vrut să mă vadă Agatha să moară de ciudă.

Dar numai necunoscuți la madam Brizard.

În fond, de ce trebuia să mă cunoască, de exemplu, domnișoara bătrână care ținea în brațe un motan fălcos, maroniu și urât?! De ce ar fi trebuit să audă despre isprăvile mele junele plin de coșuri care golea pahar după pahar ascuns după un stâlp împodobit cu ghirlande de flori exotice?! De ce trebuia să mă știe după nume comerciantul acela de săpunuri fine?!

Și totuși ar fi trebuit să mă știe. De când pusesem la cale apariția cometei și vânzoleala sonarienilor și tărășenia cu maestrii cântăreți. Și mai făcusem eu și alte năzbâtii. Eu eram tipul care înfulecase șaisprezece pahare de cristal în

mai puțin de-un minut la concursul mâncăcioșilor organizat de consiliul municipal din Adamville. Eu mă cățărasem pe hotelul Central și tot eu dădusem gata un tort de o sută de kilograme la sărbătoarea macilor.

Eram cineva, nu?!

Madam Brizard își râdea în pumni văzând cât eram de fâstâcit, cât eram de furios. Revoltat, ce mai!

Musafirii ei nu mă băgau în seamă deloc. Mâncau tartine cu cașcaval și cu măline, râdeau în hohote, își dădeau coate, vorbeau în gura mare fără să mestece, se ciocneau unii de alții, se călcau din greșeală, se buricau.

În mod absolut curios vorbeau într-una despre primul Război Mondial. La început n-am îndrăznit să mă duc să-i spun vreo două franțuzoaicei. Am crezut c-o să-mi explice ea ceva. Dar se ferea tot timpul de mine. Îmi trimitea bezele peste capul musafirilor și-mi făcea semn să am răbdare.

Dar în cele din urmă am prins-o în bucătărie între două cafele. Am somat-o. Am amenințat-o. I-am zis vreo două de la obraz. Să-mi spună imediat de unde era atâta amar de lume că numai din Adamville nu veneau invitații ei.

Madam Brizard m-a bătut ușurel pe obraz:

— Prostuțule! Nu ți-ai dat seama încă?!

— Nu, am zis eu adânc jignit.

— Și Agatha s-a lăudat tuturor că ești un magician! Să știi că ne-a mințit, aiurita!

M-am înroșit tot. Mi-am înghițit vorbele de ocară. A doua zi întregul Adamville avea să râdă de mine.

Am zis:

— Nu-s magician.

— Nu?!

— Nu, am zis eu cu ciudă aproape izbucnind în plâns.

— Bine, bine, nu te supăra. Ce, parcă eu fac vrăji? Poate că m-am întrecut cu gluma. Acum o să mă ajuți să ies din aiureala asta!

Și a scos dintr-un sertar un album de fotografii. Fotografiile erau toate de prin anii '20. Îngălbenite.

Cețoase. Ferfeniță.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Madam Brizard mi-a șoptit:

— E o ocazie unică, scumpule! Oamenii ăștia au înviat doar de câteva ceasuri! Am reușit, înțelegi? Tu ești martorul meu!

Și s-a dus chicotind în sufragerie să împartă cafeaua și să flecărească de nebună cu morții ei.

Eu m-am spălat îndelung pe față. Am luat o aspirină și am băut o cafea tare. Mi-am aprins o țigară. Aș fi putut telefona la poliție. Dar ce să le spun? Că nu am habar de nimic? Că nu am nici în clin nici în mână cu vrăjile franțuzaicei?!

I-am recunoscut pe toți cei din album. Un căpitan de cavalerie. Un funcționar de bancă O actriță. Un profesor de muzică. Un pictor, un comerciant de săpunuri fine. Un măcelar. Un preot. Un poet. Și chiar o doamnă plină de voaluri despre care madam Brizard credea că-i din familia regală.

— De ce stați așa, singur? mă întrebă căpitanul de cavalerie intrând val-vârtej în bucătărie. N-o cunoașteți cumva pe domnișoara de colo? E adorabilă!

Actrița Lenora mi-a făcut semn discret. M-a chemat la ea. M-a întrebat fandosindu-se:

— Ce părere aveți despre spectacolul de aseară?

— Nu l-am văzut.

— Vai, mă dezamăgiți! Și nici nu v-am mai văzut prin orașelul nostru! Să nu-mi spuneți că sunteți un prinț arab care călătorește incognito prin Europa! Am auzit că e la modă! Prințul Mâșkin s-a deghizat în balerină iar viconte Belmont s-a dat drept socialist și-a călătorit cu vagonul de clasa a treia de la Madrid la Paris!

Un domn rotofei s-a oprit lângă noi. Și-a scos trabucul din gură și a exclamat:

— Vă confund sau sunteți chiar fratele domnului Pompilian, vestitul fabricant de salamuri?! Oh, îmi pare bine să vă cunosc, sunt un admirator al fratelui

dumneavoastră, domnule! Dacă nu mi-aș fi irosit banii într-o foarte proastă afacere cu lumânări anul trecut mi-aș fi deschis și eu o fabrică cu utilaje aduse de la Londra!

N-am apucat să scot o vorbă. M-a luat de braț poetul care mi-a țipat în ureche:

— Domnule, dadaismul e în contra culturii! Eu nu sunt pentru câmpul smălțat de flori dar nici pentru pierderea totală a sensului! Cred că ești de acord!

Am dat să urc scările să mă întind la mansardă, să trag un pui de somn și să mă trezesc și să spun că doar am visat.

Madam Brizard m-a prins de mânecă. M-a tras în bibliotecă, mi-a turnat șampanie.

Mi-a mărturisit:

— Vreau să particip la Congresul Mondial al vrăjitoarelor, la Toronto, în iulie.

— Înțeleg.

— Râzi de mine? Nu mi-au ieșit chiar bine lucrurile? Ăștia sunt, alții nu am. Ce zici, o să meargă?! Or să mă primească în guvern? Ei?!

Madam Brizard visa să conducă lumea. Să fie și ea primită în mare secret în guvernul invizibil al lumii. Ce-mi păsa? Ce știa ea despre adevărata magie?! Voia ea să salveze lumea?!

I-am zis-o de la obraz:

— Magicianul se confundă cu însuși hazardul!

— Lasă-mă! Nu-ți râde de mine! a strigat madam Brizard.

— Are manifestări entropice. Poți înțelege?!

— Nu înțeleg,. Moreaugarin. Tu te joci. Pur și simplu te joci cu oamenii, cu întâmplările, te joci cu viața. Crezi că nu știi?! Crezi că asta e magie?!

— Magicianul e acolo unde nu este!

— Nu mă mai aiuri, Eu am de gând chiar să intru în guvernul secret pentru că am câteva idei despre felul în care trebuie condusă lumea. Spre deosebire de tine eu am simț practic. Tu ești un biet visător. Vrei să reformezi ființa umană? începe chiar cu tine, Moreaugarin!

Ei, și?!

Nu-mi pasă. Nici că Pământul ar fi gol pe dinăuntru. Nici că luna ar fi satelit artificial. Nici că furnicile vin de pe planeta Gamma. Nici că John Bull din Texas putea citi gândurile unui virus.

Nici că Boris Ivanovici din Moscova putea influența câmpul magnetic al unui crucișător atomic.

Nu erau magicieni. Magicienii sunt ființe fabuloase.

Iar furnicile?!

Fără îndoială, extraterestre. Săpau galerii pe sub lume pregătind invazia. Madam Brizar se plângea tuturor din pricina furnicilor. Petiții, reclamații, audiențe. În final, otravă. Presărată cu grijă prin toate cotloanele.

— Furnicile nu sunt o problemă, domnule Moreaugarin, mi-a șoptit actrița Lenora. Vă faceți griji degeaba, doamnă Brizard, zău așa! Mai bine spuneți-mi cum îmi stă cu acest colier pe care mi l-a dăruit domnul Pompilian! Îmi face ochi dulci de la o vreme. O să-mi cumpere apartament chiar în centru. Și pe urmă plecăm la Istanbul și apoi, într-o croazieră nebună pe Mediterana!

Pictorul Bonifaciu mi se adresă, peltic:

— Șobolanii sunt o problemă. Dar furnicile?!

— Lasă-l, domnule, nu-l mai bate la cap! strigă căpitanul de cavalerie. Dacă furnicile or să ne invadeze ne vom lupta pe viață și pe moarte! Pe onoarea mea!

Morți dar vii. Neînchipuit de vii. Gata, gata să se-arunce în bătălii. Gata, gata să explice ce și cum în chestiunea arzătoare a zilei. Voluntari, nevoie mare.

Țipau. Care pe care. Ziceau:

— Vine furtună mare, a zis la radio!

— O fărâmbă de soare se va prăbuși peste noi.

— Au fost măsluite rezultatele de la Academie!

— Canalele noastre put, domnilor.

— Ultimul tango la Paris a rupt gura emigranților ruși.

— E tot mai clar că nemții își vor lua revanșa.

— Cred că Protopopescu era mai bun ministru de finanțe decât Zamfirescu!

— Zamfirescu e un bou!

- Magnetismul e la modă!
- Profesorul Gaspar, de la Academia Franceză ne-a avertizat că se va schimba axa Pământului!
- Mâine vor fi cincizeci de grade la umbră!
- Suntem ca și morți, bibiculeeeeeee!

Mi-am făcut niște socoteli. Puteam s-o fac să dispară pe madam Brizard cu tot cu morții ei. Ar fi fost foarte simplu. Să încep acum cruciada? Dar ar fi fost prea ușor, prea simplu. Nu sosise încă momentul. M-am bănuir. Îmi era teamă? Eram prea leneș?! Pierdeam contactul cu realitatea? Poate că nu eram încă pregătit? Ce mi se părea atât de ușor? Planul ascuns al lumii nu este. El se relevă. Și atunci? Nu ajunsesem încă la esență? Să găsesc sensul vieții, asta încercam? Dar dacă era o fundătură? Dacă nu asta trebuia să caut? Să-mi explic Universul? Poate că nu asta trebuia să încerc. Poate că suntem reziduuri ale Universului. Și atunci sfârșitul nostru e hotărât atâta vreme cât Universul are a-și corecta anumiți parametri?!

— Nu vi se pare că s-a lăsat frigul? Mă întreabă actrița Lenora zgribulindu-se și înghesuindu-se în mine.

— Ningeeeee! urlă căpitanul de cavalerie.

— Ce mai fenomen! strigă mirată madam Brizard.

Ah, ipocrita!

Încurcase borcanele. Greșise parola de intrare în Câmpul Informațional Universal. Încurcase vrăjile. Ce avea de gând?

Se auzi o bubuitură. Peste drum izbucni un incendiu. Cerul se crăpă. O uriașă pasăre de pradă își petrecu umbra dincolo de fereastră. Răsări Luna.

— E sfârșitul lumii! izbucni în plâns doamna din familia regală.

Madam Brizard! Madam Brizard!

Am strigat-o pe un ton poruncitor. Am tras-o după mine în bibliotecă, l-am administrat două perechi de palme. A început să plângă. Mi-a trântit-o în față:

— Vrei să-ți spun adevărul despre Agatha?!

— Taci!

— Știi cine e Agatha?!

— Oprește vraja! Du-l înapoi! Fă ceva! O să întorci lumea pe dos!

— Dar e întoarsă pe dos. Moreaugarin, nu ți-ai dat seama până acum?

— O să se întâmple o nenorocire! i-am strigat furios.

— Mori de invidie, asta e! Plesnești de invidie, magicianule!

— Nu te mai prosti!

— Da, da, da!

S-a bosumflat. M-a pupat. A râs de mine. S-a luminat la față. Dregea ea lucrurile. Acum că aflase pricina furiei mele. A scos din congelator alte sticle de șampanie. A tăiat felii de pâine, a pus niște carne la grătar. N-ai tu treabă, mi-a șoptit. Uneori se întâmplă să încurci lucrurile. Nu ți s-a întâmplat? Crezi că ești singurul magician? Zi, pe cuvântul tău, crezi că ești singurul? Tortul. Să nu uiți tortul în cămară. Lasă că dreg eu treaba. Nu te speria, ia cuțitul ăla! Nu tăia felii așa groase, să ajungă la toată lumea. Taie-le frumos. Șterge-te pe degete cu șervețelul ăla parfumat. Ascult-o pe madam Brizard, băiete. Poate că nu ești încă pregătit să accepți lucrurile așa cum sunt. Ce zici de Agatha? A, m-am prostit un pic, ce secret să fie? Nu, nu pot opri vraja. Trebuie să țină până dimineață când vor cânta cocoșii. Asta e regula. Să nu-mi zici că nu știai nici asta! Nu te teme. Asupra noastră nu are efect Nici asupra celor din Adamville. Toate vor rămâne la locul lor, pe cuvânt de onoare! Ninsoarea se va potoli imediat. Soarele o să fie la locul lui. Așa, vezi să nu răstorni tava Nu-ți fie teamă nu scot soarele nostru electric din funcțiune. Du-te acum! Ai grijă! Nu-mi călca motanul! Vezi să nu le spui cumva baliverne de-ale tale, Moreaugarin! Nu-i interesează nici cei șapte oameni cu joben, nici cometa, nici sonarienii, nici călătoria lui dom' Lascu! Fii băiat cuminte. Uite, un pupic.

— Mi s-a desprins un deget! urlă căpitanul de cavalerie pe când le băgăm tortul sub nas.

— Îmi crapă pielea! răcni măcelarul stropindu-mă cu sânge.

— Nu mai văd! Nu mai văd! țipă actrița Lenora orbecăind prin sufragerie și lovindu-se de mobilele grele, din lemn de nuc.

Cum să-i ajut? Am încercat o pasă magnetică. În van. Nu erau în puterea magiei mele. I-am întins pe sofa. Le curgea sânge pe gură, pe nas, din urechi se zvârcoleau pierzându-și ba o mână, ba un picior.

— Oprește vraja, nebuno! am urlat înotând prin valuri de sânge.

Lumânările s-au stins. Ferestrele s-au spart. Pereții musteau de apă. Se-auzeau duduind niște mașinării. Lumina se sfârșise.

— Să ieșim!

— Să scăpăm!

— Unde e ușa?!

— Am fost închiși!

— Suntem prizonieri!

— În lături!

— Aer!

— Nu mai avem aer!

— Spargeți ușa!

— O să ardem de vii!

— Uite colo, Lunaaa!

— E un felinar!

Căpitanul e la ușă, îmi strigă speriată madam Brizard. Să-l oprim. Fă ceva, magicianule! Mă auzi? Te rog, fă ceva!

Cum să-l las să iasă? Cum să-i dau drumul în lumea noastră, așa, pe nepusă masă. L-am tras de mânecă. Să-l pocnesc, cumva.

— Unde vrei să ieși?!

— Trebuie!

— Sângerezi!

— Vreau să trăiesc! Lăsați-mă să trăiesc! urlă căpitanul izbindu-se cu putere în ușă și împrôșcându-ne cu sânge.

Buuuuuum!

Ceafa căpitanului de cavalerie explodează. O flacără violacee izbucni de sub tunica-i însângerată. În câteva clipe cadavrul se prefăcu în cenușă.

— L-ai ucis! a strigat înspăimântată madam Brizard smulgându-mi pușca din mână.

Spre dimineață musafirii ei s-au prefăcut într-un abur argintiu unul câte unul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

DESPRE UN SUBIECT EPUIZAT DAR CARE DĂ TOTUȘI BĂTĂI DE CAP OAMENILOR

În timpul faimoasei bătălii de pe Gomela, Ib Hassen mi-a torpilat nava. Îmi scăpa pentru a doua oară.

Explozia a zguduit întinderile stelare.

Tăcere.

Apoi, plăcut, un tango.

Colonelul, un super-robot, îmi calcula parametri din oră în oră.

Pluteam într-o sferă de salvare în care trupul meu iradiat încerca să supraviețuiască.

Din când în când, Colonelul bătea pas de defilare prin fața mea. Pasul de defilare corect e o mândrie chiar și pentru un colonel.

La sfârșit, îi trimiteam, printr-o conductă auxiliară, o medalie făcută din paginile unei cărți polițiste a cărei acțiune o știam pe de rost.

Colonelul își prindea voios medalia pe piept și-mi cânta cu o voce metalică:

— La solitude n'existe pas...

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CURCUBEU

Din avion, întregul Adamville părea o picătură de rouă pe o frunză de brusture, o picătură în care, dacă ai fi privit atent, i-ai fi zărit pe Fifi Baston, pe Mama Filoni, pe Izolba Verhoveen, pe Haralambie și Petrovici, pe comisarul șef, pe Jobo, alcoolicul, pe Fuskas transformat în fantomă, pe Garga, flașnetarul, pe Rudolf, vânzătorul de ziare, pe Tătărăscu. Oricât am încercat, însă, nu l-am zărit pe Bebe-orbul îngropat în nisip așa cum era.

Vântul bătea dinspre nord-est și ne ajuta de minune să ajungem în careul imaginar care spânzura deasupra cercului trasat cu var unde, odată ajunși eu și Agatha, aveam să ne sărutăm în timp ce un fotograf amator avea să immortalizeze sfârșitul acelei nebune călătorii de nuntă de numai douăzeci de minute.

Plouase peste noapte și străzile din Adamville luceau ca spinările unor pești iar eu eram fascinat și nici nu-mi închipuiam că timpul avea s-o ia razna în mai puțin de trei minute sub efectul magiei mele. O țineam de mână pe Agatha care urcase în joacă în cer, să ne imaginăm cum ar fi dacă am fi proaspăt căsătoriți. Calculasem cu precizie altitudinea de la care trebuia să sărim.

Iuhuuuuu!

Ce senzație! Parc-am fi destupat o sticlă de șampanie franțuzească. Pluteam prin cer pregătindu-ne să ne deschidem parașuta în timp ce, jos, cei din Adamville ne priveau plini de invidie.

Când ne-am lovit de primul inel, întregul Adamville se pierduse într-un nor argintiu. Vântul mirosea puternic a altundeva și a altcândva.

Inelul era roșu, de un roșu aprins. Avea diametrul de maximum o sută de metri. Privind cumva în jos, am zărit alte șase inele colorate în galben, verde, albastru.. E un produs al inteligenței umane, i-am spus Agathei încercând s-o liniștesc: Ea începuse să plângă. Mi-a zis că madam Brizard făcuse niște vrăji fiind supărată pe mine și că de la întâmplarea nebună cu cei șapte oameni cu joben toate lucrurile mergeau de-a valma către o nemaipomenită nenorocire. Apoi, dintr-odată, Agatha s-a luminat la față.

Mi-a zis fericită:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

Pe mine m-a mirat schimbarea ei bruscă și-am pus-o pe seama inelelor. Nu era o stație orbitală. Nu era vis.

Ce să fi fost?!

Agatha nici nu s-a mai sinchisit de mine. Alerga pe inelul cel roșu cu brațele deschise, se rotea în pași de vals. Mi-a recitat, mi-a cântat dar eu parcă nu eram acolo. Parcă aș fi fost altcineva.

Sigur că m-am supărat.

Pe cercul următor am ajuns cu multă ușurință, pur și simplu dându-ne drumul prin văzduh..

Am auzit o mulțime de voci. Păreau chemări de dragoste. Păreau strigăte de luptă. Erau diverse întrebări fără răspuns. Erau niște oameni acolo, nevăzuți, în același TIMP cu noi.

I-am chemat.

Mi-au răspuns înveseliți. M-am străduit să-i zăresc. N-am reușit. Agatha însă a stat de vorbă cu ei întorcându-mi spatele. Pe cel de-al treilea cerc ne-am întâlnit cu dom'Lascu. Părea foarte fericit. N-a reușit să-mi explice ce se întâmplase. Voia însă să scriem împreună romanul vieții sale.

Asta n-am mai înghițit-o. Am sărit pe inelul următor, începuseră să mă înțepe genunchii. Mi se lăsa o ceață pe ochi.

Mi-am pipăit fața. Mi se scofâlciseră obraji. Pielea-mi era asemenea unui pergament.

— Uite cum a trecut TIMPUL peste tine! mi-a spus Agatha râzând cristalin, fandosindu-se și întinerind văzând cu ochii.

Sigur că m-am supărat

Am vrut să mă arunc pe inelul albastru unde se deschidea un tunel albastru, albastru să mă pierd în Marele Nimic.

Agatha m-a prins de mână izbucnind în plâns M-a sărutat cu foc. A zis:

— Să se rupă vraja!

Să fi fost și ea un magician?

Ne-am deschis parașuta. Dar nu era oare deschisă? Parc-am fi destupat o sticlă de șampanie franțuzească, pe cuvânt dacă mint.

Cercul trasat cu var se zărea acum clar de tot. Agatha a atins pământul ușor, ca un fulg. Eu m-am lovit rău de tot și o lună întreagă am stat bine învelit în ghips.

Madam Brizard m-a vizitat de vreo două ori la spital. N-a suflat o vorbă despre vrăjile ei. Mi-a zis că s-a dus împreună cu Agatha la nu știu ce film. Hotărât lucru, mironosițele încercaseră să-mi dea o lecție.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

GĂURILE DE VIERME

O vreme am hoinărit prin găurile de vierme. Golanu' de Plotor, măcelarul de pe Venus, s-a dus pe asteroidul Quai și m-a strigat în câteva rânduri.

Pramatia!

I-am zis vreo două. Că mă lăsaseră singur, singurel pe Gomela și că-și făcuseră mendrele în lupanarele de pe Ascabia.

Găurile de vierme erau pline de boschetari. Traficanți, plasatori sau recuperatori de câmpuri informaționale, războinici sadea, curviștine siderale.

Erau și mecanici vineții. Și electrici înfumurați. Și organici limbuți și fără de țară. Le știau ei pe toate! Mecanicii puteau să-ți transforme scheletu' cât ai zice pește: Electricii îți înșfăcau inimioara îndată. Organicii îți modificau pulsu' de la distanță, îți aranjau fățălia și se puteau juca cu matricea ta până când crăpai de necaz.

Niște băloși!

Ticăloșii ticăloșilor. Făcuseră multe porcărele la viața lor, îi știam eu. Aveau câte o cocoașă în cârcă. Țineau în ea toate poveștile Universului.

Boschetarii mai scăpau pe ici, pe colo câte-o vorbuliță. Pentru un pumn de galbeni. Sigur că i-am tras de limbă! Să-i fi văzut cum mă prosteau de la obraz! Îmi arătau rănilor pline de puroi, matracucii își puneau viermi electrici în rănilor alea ca să te impresioneze. Ziceau că-s săraci. Că n-au nici de unele. Uite-așa se văitau, boschetarii dracu.

Erau rugina găurilor de vierme. Putregaiu' lor. Boală, nu altceva. Unii erau înaripați. Umblau după câte o sămânță de vânt solar. Să li se aurească aripioarele. Să se fudulească, parșivii. Să halească energie pe degeaba. Alții

se mocăiau pe șenile. Zdronga, zdronga. Troncăneau prin găurile de vierme și-ți vindeau elixiru' nemuririi. Ce pungăși! Te balonai un pic de la elixiru' ăla. L-am încercat și eu. Am aruncat galbenii în vânt!

Dar pe unde umbla Ib Hassan?

Arkkai Gabroz, un șmecher de pe Ascabia m-a lămurit. M-a omenit cu balenă umplută cu migole. Mi-a dat să beau o cană cu zeamă de praf de pușcă.

Mi-a zis:

— Gagiule, Ib Hassan o să fie în toamna asta pe Juno. Are el niște gânduri ascunse. Pește Orb știe de ele.

— Cum ajung la Pește Orb? l-am întrebat pe Arkkai Gabroz rupând în lăboi o bucată aburindă de balenă:

— Silvena Mureno, sirena aia oacheșă din Longville, știe drumul până la marea-de-carton.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

OMUL SUSPENDAT

Să răspunzi unei invitații făcute de Petrovici era ca și cum ai fi pornit la război gol pușcă.

M-am dus totuși la cafeneaua, despre care mi-a vorbit. Poate din curiozitate. Poate din teamă. Petrovici mă urmărea de multă vreme. Era un fel de observator. Nu se născuse în Adamville. Avea un accent ciudat. Se ferea să vorbească despre copilăria lui. Era un subiect tabu.

Ce să zic despre el?

Să fi fost un filfizon? Un malagambist? Un adolescent al rockului pierdut prin Adamville la sfârșit de secol XX? Îmi vorbea uneori despre vremurile nostalgice. Își lua avânt. Dar poate că juca teatru.

Îmi vorbea despre Univers. Despre Gagarin și Amstrong. Dar avioanele, insectele și păsările nu erau pe placul lui. Îi era frică de avioane. Mi-a spus că preferă să se ducă în America luând-o prin Asia, pe jos. Să traverseze cumva pe banchiza de gheață până-n ograda bătrânului Sam. Nu știu dacă America era chiar ținta lui. Prefera să nu vorbească despre America. Nu cred c-o ura. Sau poate că nu ura miracolul american. Să pocnești din degete și să te îmbogățești. Să fii vecin cu Godzilla sau cu Stan și Bran. Petrovici nu mergea la film. Mi-a spus că se sufocă într-o sală de cinematograf. Iar despre filmele SF, niciun cuvântel măcar. Cred că le considera neserioase. Nu-mi vorbea despre ele pentru a nu mă răni. Mă menaja. Eu însă nu scăpăm niciunul. Îmi cumpăram câte o pungă de floricele și mă lăsam ca vrăjit. Uneori o luam pe Agatha cu mine. Ea însă se plictisea repede. Mă lăsa singur să-mi aleg noi subiecte pentru numerele mele de magie. Asta și făceam.

M-am așezat la o masă lângă fereastră. Îmi place să mă uit după lumea grăbită, încețoșată de gânduri. Gândurile astea guvernează lumea. Gândurile sunt guvernul secret al lumii. Ele hotărăsc destinul. Bâzâie în alambice ascunse și ne trag clapa, pot să jur. Am privit pe fereastră ascultând zumzăitul gândurilor grăbite ale trecătorilor grăbiți. Întotdeauna îi privesc pe trecători cu un soi de simpatie. Sunt ca într-un acvariu. Au magicienii cunoștință despre principiul luminilor incluse. Acvariul e construit după acest principiu atât de simplu. Eu mă uitam la strada-acvariu și întreg sistemul, stradă-acvariu-Moreaugarin era într-un alt acvariu la care se uita poate un alt magician. Și tot așa la nesfârșit. S-ar putea ca probleme să fie de fapt nesfârșirea iar nu nemurirea Pentru că nesfârșirea nu are a se replica prin limită și vecinătate. Trecătorii îmi erau așadar simpatici. Unul se împiedică de un bidon de plastic. Altul alunecă pe o coajă de banană. Unul îl confundă pe altul cu altul. O femeie cascadează gura după un aerostat. Un bărbat strânge grăbit o mână promițând o apropiată întâlnire de afaceri. Doi îndrăgostiți se giugiulesc sub o umbrelă roșie. Și trec o mulțime de oameni în valuri. Ca un râu de nestăpânit. Sunt de tot felul în stradă. Avocați, hoți, polițiști, vatmani, oțelari, studenți, vânzători de ziare, saltimbanci cu ora, oameni politici, faliți, visători, răuvoitori, golani, soldați, curviștine, multe curviștine. Lume pestriță, nebună și superbă și bolnavă pe dinăuntru.

— Oamenii nu pot fi liberi atâta timp cât nu-i pot împiedica pe ceilalți să-i privească.

Sunt cuvintele lui Petrovici.

Poți sau nu să fii de acord cu el. N-aș putea spune că asupra unor subiecte am fi polemizat. Nici nu cred că aș fi căzut într-o astfel de cursă. Uneori discutam în contradictoriu.

Mi-a spus că ar trebui să părăsesc lumea magiei. Să mă port normal ca un om normal. Mi-a zis că puterile mele erau iluzorii și că erau toate semnele că-mi voi pierde acele puteri. Nu mi-a spus ce semne văzuse, când și unde. Am

avut puncte de vedere diametral opuse. M-am străduit, oarecum să-i fac pe plac, să nu-mi folosesc puterile magice atunci când eram împreună. Cred că îl irita acest dar.

— E dar! Nu e o facultate dobândită!

Cuvintele lui.

Îi plăcea să creadă că mă născusem așa. Că sunt oarecum o anomalie atât din punct de vedere genetic cât și informațional, o raritate.

Au trecut niște oameni cu pălării, îmbrăcați în trenciuri. M-au privit pieziș. Au zis ceva. N-am înțeles. Am dat din umeri iar unul dintre ei m-a amenințat cu pumnul. Expresia feței lui e memorabilă. Ceva între furie și neputință. Poate că voiau să mă avertizeze sau să mă anunțe că în curând se vor isprăvi toate nebuniile mele. Magia nu poate fi decât ceva legat de nebunie.

Oamenii cu pălării erau niște inspectori care se vânzoleau de dimineață și până seara prin Adamville. Au vrut de câteva ori să-mi vorbească. Se apropiau de mine dar se opreau brusc, încercau să deschidă gura dar nu puteau. Imposibilitatea asta le dădea de furcă. Se înroșeau de rușine și plecau în grabă.

Rudolf, vânzătorul de ziare, se tot chinuia să vâre pe gâtlejul trecătorilor supa lui sleită de știri. Corupție, corupție, și iar corupție. Ah! Petrovici îmi face cu ochiul de fiecare dată. Fără corupție n-ar merge lucrurile. Corupția e liantul. Nu îndrăzneam să-l contrazic. Numai așa pentru a nu înăspri relațiile. Erau însă lucruri pentru care nu cedam nicio palmă de teren. Petrovici se replia rapid. Căuta mișcări subtile. Era tobă de cifre, de exemple și de date. Dar eu nu aveam chef întotdeauna. În unele zile voiam să mă golesc pur și simplu. Nu voiam să aud de procesul lui Ziger. Nu voiam să știu de arestarea cu cântec a lui Panowsky și nici de sinuciderea lui Efremov, nici de zborul lui Montelli către Paris în doar un sfert de oră.

Dar poezii?!

Cu ei era altceva. Petrovici îi știa pe de rost. Mă bătea, pot să jur. Știa mii de poezii pe de rost. Știa tot ce

pătimiseră poezii Renașterii. Știa în amănunt viețile lui Faruk, Grundt, Samal Sayam, Gertrude, Patalia.

Dar Goncearova?!

Goncearova, s-a mirat Petrovici înroșindu-se brusc. Da, dragă Petrovici, e celebră. Cele câteva kilograme bune de grăsime pe care Petrovici le purta cu oarecare dezinvoltură începeau să sfârșie. Gâfâia Petrovici oarecum prins în corzi.

— Fără magie!

Goncearova era doar o invenție de-a mea. Petrovici se prindea până la urmă în joc. Mă puneam să-i inventez biografia. Să recit din memorie câteva din cele mai renumite poeme ale ei. Inventam el pe loc o sumedenie. Rusa lui era perfectă. Și zâmbetul lui era perfect. Și frazele lui erau perfecte. Frumos construite. Suple, străbătute de curent electric. Cuvintele erau articulate cu ură pură sau, tot așa, cu grație. Stăteam ore întregi și construiam biografia Goncearovei.

Țin minte că într-o zi am văzut-o pe Goncearova chiar în stradă. Abia picase în lumea noastră. Era ușor uimită.

— Fără magie! i-am șoptit lui Petrovici.

— Nu e magie! E pur și simplu un caz de teleportare. Din lumea virtuală a gândurilor noastre în realitate! mi-a șoptit la rândul Petrovici.

— Minți!

— Nu te înfură. E doar un experiment limitat. L-am făcut și la Moscova în fața unor astrofizicieni.

Să-l fi crezut pe cuvânt? Petrovici spunea că avem un mod original de a refuza realitatea. Dar poate că realitatea ne refuză. Poate că ne-a repudiat. A aruncat cu pietre în noi.

— Pun pariu că chelnerița n-ar înțelege o iotă din versurile lui Goncearova! i-am zis lui Petrovici într-o bună zi.

— Chelnerița asta e făcută numai pentru hârjoană. Simt un DA hulpavnic în privirea ei. Nu m-ar refuza. Are foc în cur!

— S-o înlocuim, i-am propus lui Petrovici. S-o aducem aici pe Mata Hari!

— Orice e posibil, Moreaugarin! a râs Petrovici.

— Fără magie?

— Doar un experiment limitat!

Așa s-a și întâmplat. Mata Hari s-a substituit chelneriței doar sub presiunea gândurilor lui Petrovici.

Cine și-ar fi imaginat?

Cei din cafenea nu și-au dat seama de schimbare. Flecăreau de-ale lor. Nici Mata Hari n-a schițat vreun gest necugetat. În mod sigur era în legătură cu rușii. Le transmitea, de acolo, din cafenea, secrete de mare importanță de foarte mare importanță pentru Europa.

Europa!

Petrovici devenea patetic atunci când vorbeam despre Europa, izbucnea în lacrimi. Zicea că și-ar da și viața pentru Europa.

— Nu te cred, i-am zis sorbind încet cafeaua.

— Atunci n-ai înțeles ideea de integrare!

Pe tema integrării discutam în contradictoriu ore în șir fiecare din noi apărându-și pozițiile când cu moderație când cu vehemență.

— E o chestiune de limite și vecinătăți!

— În visul Europei se ascunde principiul lui unu care se multiplică! Așa e construită!

— Te înșeli! E clădită după principiul lumilor incluse!

— Nici măcar!

— Nu mai zic o vorbă despre Europa!

— Te dai bătut!

— Nu am cu cine discuta!

Făcea pe nebunul, Petrovici. Mă lovea ușurel cu palma peste ceafă. Pielea palmei lui era aspră. Unghiile îi erau îngălbenite și crăpate. Petrovici fuma numai țigări fără filtru. Scuipa tutun în stânga și-n dreapta. Bătea din picior. Reverul hainei lui mototolite era plin de pete de bere. Gulerul cămășii era negru. El zicea că-i mult praf cosmic în atmosferă. Sau praf de la demolări, zicea. Mințea cu

nerușinare, Petrovici. Nu se spăla. Zicea că e un fel de filosofie. Că săpunul l-ar fi pus în imposibilitatea de a mai face astfel de experimente limitate. Aiurea! Era jegos, i-am zis că femeile nu se dau în vânt după jegoși.

— Nu te pricepi la femei, ai trăit degeaba, Moreaugarin!

— ...?

— Ești un naiv!

— ...?

— Șoarece de bibliotecă!

— ...?

— I-ai citit degeaba pe Marx, pe Montesquieu, pe Locke. Pe Lassalle, pe Roosevelt și pe Hobbes!

Nici nu-i citisem. Dar Petrovici voia să mă încerce. Avea el un răspuns pentru toate. Trecea grăbit în revistă cohortele de euclidieni, de evoluționiști, de liberali, de reformatori, de național-socialiști, de bolșevici. Unul nu-i scăpa. Îi lua la scărmanat Petrovici pe toți. Nici conservatorii n-aveau scăpare, nici radicalii, nici republicanii.

Eu râdeam de mă prăpădeam. Ce să ne pierdem vremea cu pipițe politice. Să încercăm mai bine să, extindem experimentul. Să combinăm magia mea cu știința lui!

— Ești nebun?!

Să-i fi fost frică? De ce nu accepta niciodată să repet figura cu cei șapte oameni cu joben? Puteam să folosesc doar unul să vadă cum e. Dar n-avea farmec doar cu unul. Trebuiau să fie șapte. Doamne cum mă mâncau palmele!

— Să nu vorbim de mistica lui șapte! mi-a strigat Petrovici împotrivindu-se magiei din toate puterile.

I-am zis, să-l tachinez:

— Bolșevicii au farmecul lor!

Parcă-l văd, Petrovici izbucnește. Îi tremură vocea. I se învinețește fața. Gata, gata să-i pleznească vreo arteră. Se agită. Sare de pe scaun. Podeaua trosnește. Lumina scade. Gazul din lampă se sfârșește. Petrovici acoperă vecinătatea. Strivește Luna în pumn. Îmi ridică rug. Nu se liniștește dacă nu mă dau învins, înjură murdar. Pocnește din degete.

M-ar strânge de gât. Rânjește numai la gândul ăsta parșiv. Să-mi facă de petrecanie să nu-l mai contrazic. Să-mi retrag cuvintele. Blasfemie, zice și mă împunge cu degetul.

— Am pierdut sensul! Înțelegi, Moreaugarin? Am pierdut sensul, noi, oamenii! Ne îmbătăm cu apă rece! Închidem ochii și trecem mai departe pe lângă acest adevăr de necrezut! Am pierdut sensul și ne e teamă s-o recunoaștem! Toți l-au căutat, toți l-au pierdut. Bolșevicii, fasciștii, liberalii, conservatorii, fundamentalistii de toate speciile!

Mi-am dat seama că Petrovici se temea de mine. N-ar fi riscat să opună știința magiei. Poate că nu se simțea el în stare. Într-un fel îl subjugasem. Știa că puteam dubla întreaga suflare din Adamville doar cu două, trei pase magnetice. Cred că i se strecurase în minte un gând chinuitor. Anume că el nici nu exista. Eu îl creasem pentru a-mi umple clipele de singurătate. Eu îi dădusem viață. Era un clivaj în Câmpul Informațional Universal. Poate un hiatus. Poate o defecțiune, acolo. Și el simțea asta. Se prăbușea dincolo de realitate cu toate kilogramele lui de grăsime pe care încerca să le poarte cu dezinvoltură.

O vreme nici nu i-am mai răspuns la telefon.

M-am dus totuși la cafeneaua despre care îmi vorbise. M-am așezat lângă fereastră și am privit în stradă. Dintr-o clipă într-alta, Petrovici trebuia să se desprindă din mulțime. Vino, grasule, urcă pe eșafod, m-am pomenit spunând cu voce tare.

Mata Hari s-a întors mirată spre mine și a fredonat:

— La solitude n'existe pas...

I-am zâmbit. Nu, Mata Hari, eu nu sunt omul de legătură al rușilor, al americanilor sau a pataggoniezilor. Nu te pune în pericol, nu te da de gol. Eșafodul nu e pentru tine. O să urce pe el unul gras și înfumurat care face pe nebunul. Unul care crede că poate opune știința magiei. Eu îl urc acolo sub streang. Nimeni n-o să-i mai poată sări în ajutor. Am izbucnit în râs și l-am șters pe bietul Petrovici din memorie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

FORTĂREAȚA

Vlasko, trompetistul, se aruncă asupra mea cu pumnii strânși, gata, gata să mă hăcuiască.

Abia am avut timp să mă feresc. M-am rostogolit de pe colină și-am rămas prăbușit cu fățalia-n nisip. Vlasko, trompetistul, căzu lângă mine. Era furios.

Răcni:

— Ai spus că nava asta blestemată o să ne ducă fix în Longville să punem mâna pe Silvena Mureno! Ai habar cumva unde-or să ne putrezească hoiturile?!

— ...?

— O să crăpăm aici în deșertul ăsta, Bazar! Știi cum se cheamă planeta asta? O ai pe hărțile tale stelare? Vorbește, golănoiule!

— ...?

— Știi cum o să crăpăm? Întâi o să ni se facă sete. Or să ni se topească armurile. Ni se usucă gâtulejul. Tu, soldățoiule, o să mă inviți la dans! O să zici că-s maică-ta! Iar eu o să-ți crăp scăfârlia crezând că ești chiar ticălosu' de Ib Hassan! Și pe urmă o să ne strângă băbăția aia de moarte în brațe și gata, ne-am dus pe copcă, Bazar!

— Ți-e frică de moarte, Vlasko? Ți-e frică, nu-i așa?!

— Nu fi prost, Bazar. Și ție ți-e frică de moarte. Îți tremură pielicica pentru viața ta! Nu te mai cocoși! Te știu eu, golănoiule!

— Să ne mișcăm curușorul poate găsim apă, am mormăit eu cu adevărat speriat.

Am găsit apă. Un lac uriaș. Răcoritor. Dar nicio ființă, nicio fantomă, niciun spirit. Un lac uriaș, cât vedeai cu ochii, limpede, tăcut.

Vlasko, trompetistul, mi-a zis să ridicăm o fortăreață în cel mai înalt crater.

— Dar nu ne luptăm cu nimeni! Planeta e pustie!

— Poți să știi, Bazar? Poți să știi?!

Zilele și nopțile treceau cu repeziciune. Cei doi sori ai planetei se succedau la intervale mici. Scăldau lacul când în galben când în ocru.

La anumite ore din zi, pietrele din buza craterului se mișcau singure ca purtate de o mână nevăzută. Ne-a fost ușor să ridicăm fortăreața.

Câteodată auzeam râsete dar Vlasko, trompetistul, mi-a zis să nu le luăm în seamă pentru că sunt doar gândurile noastre care umblau hai-hui sub presiunea câmpului gravitațional.

— Acum suntem apărați! am zis eu mulțumit când am pus ultima piatră pe zidul fortăreței.

Un șuierat asurzitor a spart liniștea deșertului și o bombardă a explodat chiar la doi pași de noi. Când norul de fum s-a împrăștiat am privit dincolo de ziduri să-i vedem pe atacatori.

Unul dintre ei era Vlasko, trompetistul, iar celălalt eram eu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

TITANIC

Uită-te la ei cum se mai prostesc!

Cyberspectatorii!

Și-au ascuns scăfârliile în căști, se lasă purtați de curenții electrici, se bâțâie, stau și eu undeva în sală, sunt mort după filmul ăsta, Agatha tot ronțăie floricele, îmi dă ghionturi, să nu care cumva să fac, iar vreo prostie, că-i supărată lumea pe mine, chiar și cei de la serviciile secrete sunt supărați că n-am stabilizat matricea informațională a lui Mata Hari, c-am lăsat-o să se descompună în doi timpi și trei mișcări, că și Petrovici era bun la ceva și dom' Lascu și alți vreo câțiva, ce vină am eu că oamenii mor, stau acum la cinematograful, sunt un cyberspectator oarecare, mă bâțâi pe scaun cu casca pe cap și țiș ca nebunul și fluier în draci.

Uraaaaa!

Titanicul s-a scufundat pentru a doua oară, uite-l cum se duce la fund, întind o mână să salvez o doamnă bine, fac o pasă magnetică și introduc în film o sută de bărci de salvare, plasatoarea mai că m-ar trage de urechi, nu știu care mă înjură cu năduf, dați afară magicianul din sală.

Titanicul se scufundă acum pentru totdeauna, gata, gata, s-a dus la fund. O lume întreagă se duce la fund, chiar așa se miră Tătărăscu asudând sub casă. Dar înțelesurile, care sunt înțelesurile, zice Agatha și se pișcă de țâțe și-și dezvelește un genunchi să mă înnebunească, să-mi ies din minți, eu o pipăi încet, încet, să nu se mai termine.

Niște cyberspectatori izbucnesc în plâns, plâng în hohote stă mileniul să se prăbușească peste ei și ei se smiorcăie ca niște domnișoare de pension, e doar un film, Titanicul pâraie din toate încheieturile, Jari, lăptarul, hohotește de ți se rupe inima ar vrea să sară în ajutorul naufragiaților, stai

locului îl avertizez, te-ar putea afecta câmpurile magnetice, nu te juca, senatorul Protopopescu zice că filmul ăsta are iz politic iar doctorul Spiridon se ridică în grabă vrând să cheme o ambulanță.

Fifi Baston pare foarte mândră de casca ei, se mișcă cu voluptate prin ecranul virtual, ne păcălește Moreaugarin, mai zice, ăsta nu e un cinematograf obișnuit, să ne destrăbălăm, eu vă voi cere ajutorul, să mă salveze Haralambie, hai, băiete, înoată voinicește, uite, se vede pupa vaporului, acolo sus, la pavilion, se zăresc o mulțime de oameni îngroziți, o văd și pe Fifi Baston printre ei, Fifi, dragă, nu te juca, cyberspectatoare obraznică și neastâmpărată, poate n-a citit instrucțiunile de folosire, săraca.

Toată lumea cântă, râde și dansează în sala de bal a Titanicului, naufragiații iau locul cyberspectatorilor, e o învălmășeală cumplită, apare și fantoma lui Fuskas, îl văd și pe dom' Lascu, înoată vitejește în jurul Titanicului, un pescăruș se odihnește pe una din elicele Titanicului, parcă-i la Trafalgar, strigă Grigorovici încurcându-și conductorii electrici, sunt ca o mașinărie cu voce, mai zice Grigorovici.

Fifi Baston îi ține hangul. Se protestează amândoi:

— Psihicul nostru e împănăt cu conductori electrici!

— E bine burdușit cu cyberspațiu!

— E împănăt cu godzile, cu mosad, cu kgb, cu cia, cu omuleții verzi, cu catastrofe aeriene, cu marele cutremur de pământ, cu titanici, cu omul zăpezilor, cu rețelele nervoase care-și caută un nou conducător așa cum am văzut eu în dosarele x!

— Ce vrei să spui?! țipă Fifi Baston.

— Creierele noastre sunt suprasolicitate, explică Grigorovici pe un ton savant. Așa că se crede că Eul nostru, în forma actuală, nu mai este potrivit Creierele își vor găsi o altfel de identitate, înțelegi?!

— Adică ne vom sfârși? izbucnește în plâns Fifi Baston.

— Întocmai. E ca și cum am fi toți pe puntea Titanicului și ne-am duce la fund. Așa o să se și întâmple! Vom cădea în

noi înșine! Asta-i Apocalipsa!

Și cyberspectatorii sar cu toții să se cableze la rețeaua mondială, să devină nemuritori, să-și prelungească agonia, să-și împrăstie gândurile ticăloase sau generoase pe întreaga noastră planetă, înfulecă biții pe pâine, hap, hap, hap. Se poate vorbi de un regim digestiv al ideilor. Marea Hăpăială. Să filosofăm cu gura plină, să înfulecăm la cinematograful tot celuloidul, tot covorul de iută, lămpile cu gaz și întreg cyberspațiul, să ne gonflăm.

Sala de cinematograful duduie. Duduie motoarele cyberspectatorilor, dum, dum, dum, Țștia se freacă între picioare, au mâncărimi electrice, așa se cheamă în termeni științifici mâncărimea datorată curenților electrici, cyberspectatorii intră cu ghetoualele lor murdare de păcură direct în ficțiune și fac harcea-parcea din ea și nici nu le pasă.

Agatha îmi șoptește că a decodificat întregul Titanic, de la un capăt la altul, a înțeles sensul ascuns. Săracii îi salvează pe cei bogați iar cei bogați le-o trag săracilor la mișto. Îmi vine să-i trag două palme nesimțitei. Socialismul va triumfa, întărește Grigorovici care trage cu urechea la ce vorbesc cei din jurul lui. Rudolf, vânzătorul de ziare stă cu butonul roșu aprins, să se reia scena de final, să nu se mai scufunde Titanicul, să nu mai moară atâta lume, să nu care cumva să izbucnească Al Treilea Război Mondial, să nu se mai gargarisească hoții și vardistii, să dispară corupția, să avem program de apă caldă tot timpul, Fifi Baston ar vrea să-l ia de guler pe bietul Rudolf, să nu care cumva să ne amendeze cineva că întoarcem frumoasa navă din drumul ei către pieire. Realitatea virtuală începe să scârțâie amenințător, cinematograful se zgâlțâie, miroase a alge, doi homosexuali din rândul din față mor din cauza unei combustii interne, moare de inimă o soprană de la opera din Adamville, Adam și Eva se transformă în Romeo și Julieta, Africa străpunge Europa, Luna cade în soare, circuitele rețelei se încing foarte tare, iese fum, nici n-ar avea cum să nu iasă fum, virtualul trage la foaie, întregul

Adamville se rupe în două, și nouă ni se rupe, zic niște derbedei, ușile cinematografului sar din țâțâni, vine armata cu tancurile să vadă ce și cum, vin și niște polițiști și niște agenți secreți, nu-i Godzilla, nu-s gherilele cubaneze, nu-s extraterestrii, e chiar Titanicul smuls din realitatea virtuală, navigând către Soare-Răsare, în jos, pe bulevard.

CAPITOLUL TREIZECI

BALENA UMPLUTĂ CU MIGOLE

Arkkai Gabroz ne-a scos din încurcătură.

Se ducea să vâneze balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord. Ne-a ucis copiile și ne-a omenit cu zeamă de praf de pușcă și balenă umplută cu migole.

Le știa el pe toate, Arkkai Gabroz. Era trecut prin multe. L-am întrebat:

— Cine a plănuit Universul?

Arkkai Gabroz a stat o clipă să se gândească. Ne-a spus:

— E mare păcat să vorbești despre lucruri neimportante când ai în față o minunăție cum e balena umplută cu migole!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

MADAM BRIZARD

Cum alergam în urma Titanicului, m-a strigat madam Brizard să-mi spună vreo două.

Parcă nu-i trecuse supărarea. Mi-a zis:

— Te duci parcă te-ai întoarce.

— Cum?

— Ești dar parc-ai fi altul care ești chiar tu.

— Cine?

— Nu lumea te conține pe tine ci tu pe ea.

— Când?

— Agatha e cheia timpului.

— Ce?

— Ea e nemurirea.

— De ce?

— Pentru că tu ești începutul și sfârșitul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

MARELE JOC

Ca s-o găsesc pe Silvena Moreno trebuia să trec prin Mandhala, mi-a zis Arkkai Gabroz. Zis și făcut.

Vlasko, trompetistul, s-a dus să vâneze cu el balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord.

La despărțire am tras o dușcă de zeamă de praf de pușcă și ne-am jurat frăție pe viață.

Cum urcam spre Mandhala, l-am întâlnit pe unu, cu joben care cânta la clarinet. Stătea cocoțat pe catargul unei epave. Când scotea un sunet ascuțit, cerul se umplea de vietăți rapide. Când scotea o notă gravă, se animau o mulțime de vietăți lente.

L-am întrebat nerăbdător pe omul cu joben:

— Care-i drumu' spre Mandhala?!

Omul cu joben s-a oprit din cântat și mi-a strigat înveselit:

— Dar ce te grăbești așa, soldățoiule?!

— L-am luat urma lu' Ib Hassan!

— Aha!

— O să-l fac harcea-parcea! m-am cocoșit eu.

— Ești foarte hotărât!

— Nu mai are scăpare, să mor dacă mint!

— Oho!

— Aiurea! Nici nu-ți pasă!

— Ba bine că nu!

— N-ai nici în clin nici în mânecă!

— Pe ce te bazezi?! m-a întrebat omul cu joben rânjind periculos.

— Mă bazez, am mințit eu înroșindu-mă tot.

Omul cu joben a bombănit ceva, nu știu ce. Mi-a spus că s cam înfumurat. Că nu e mare lucru de capu' meu. Că Ib

Hssan ar fi manipulat de-un șmecher. Nu se știe de cine.

— Nimeni nu știe, tipule!

— Aha!

— Are o putere grozavă, Ib Hassan!

— Sanchi!

— Nu te prosti, n-o să-ți fie ușor!

— Oare?! m-am mirat eu ca un prostovan.

— Trebuie să-l numeri ca să-l poți învinge!

— Ib Hassan e unu, singur, omule! am răcnit furios că omu' cu jobenu' îmi tot stătea în cale.

Mi-a zis de la obraz că-s prost, prost.

— Ascultă, soldătoiule! Ib Hassan se poate multiplica după numărul de aur. Are o rată de multiplicare. Crezi că-i aici dar e în altă parte. Ib Hassan visează să intre și el cu drepturi egale în Marele Joc!

— Marele Joc?!

— Dar ce credeai?

— Ce să fie Marele Joc?!

— Puțini știu. E în planul ascuns al lumii. Noi suntem propozițiile lui, indicațiile lui. Jocul nu, se află, trebuie aflat. Asta caută Ib Hassan. Dar tu, soldătoiule ești prea arogant ca să înțelegi lucrurile astea subtile. Aș putea să te bidimensionalizez. Crede-mă pe cuvânt! Vii și-mi tulburi liniștea și-mi strici aerul. Vrei să mă pui la încercare?! Nici n-ai habar de Marele Joc și vrei să-l înfrângi pe Ib Hassan?! Nu bănuiești măcar care ar fi rostul Universului, soldătoiule. Și nici nu apreciezi măcar o piesă de jazz ca lumea. Crezi că degeaba stau aici, cocoțat pe epava asta și cânt în draci? O fac pentru a-i bucura pe cei care trec spre Mandhala. Știi ce-i Mandhala? Să-ți spun eu secretul. Mandhala nu e. Dar trebui să încerci s-o atingi măcar așa inexistentă cum e. Asta e frumusețea! Poți înțelege, soldătoiule?! Mandhala te înfulecă pe negândite Apare când nu te aștepti și te face să dispari. N-o poți cuprinde pentru că nu există. Iar Ib Hassan? Naivule! Are legături oculte. Sunt mai mulți care vor să intre în Marele Joc. Și Mandhala face parte din jocul ăsta. Taci, nu scoate o vorbă. Ce să înțelegi? Aici nu trebuie

să lucrezi nici cu mintea nici cu inima. Nu e lucrare omenească. Mai mult ca sigur ai descoperit urma celei de-a patra popii a lui Ib Hassan. Arată precum generalul dar nu e Ib Hassan. Înțelegi, soldățoiule? Nu înțelegi. În toată povestea aste cu Mandhala și cu Marele Joc se aplică principiul lui unu care se multiplică!

— Nu e vorba de principiul lumilor incluse? am întrebat eu făcând cumva pe nebunu’.

— Taci! Bați câmpii. O să-ți vând un pont. Ib Hassan nu iubește cifra șapte. Nici n-o poate pronunța. Țsta e clenciul, nu poate. A tăiat limba unor felceri de-ai lui care tot îi dădeau cu șapte, ba în sus, ba în jos. E un mister!

— Știam eu câte ceva, am mormăit nevrând să mă las călcat pe coadă de omu’ cu jobenu’.

— Mai ai glas? a continuat el izbucnind în hohote de râs.

— Îmi dai drumu’ să trec? l-am întrebat săltând de pe un picior pe altul.

— Credeai că nu? Zi drept, par așa, un căcăcios? Zi, soldățoiule, par eu așa de ticălos și fără de inimă? Știi eu am o inimă mare, mare. E plină cu aer. Și asta pentru că iubesc avioanele, păsările și insectele într-o bună zi o să mă ridic dincolo de ceruri. O să zbor pe deasupra Universului și-o să râd de năucii care joacă Marele Joc. Asta e ideea de bază, să fii în afara jocului. Să fii un observator. Și, oricând, să poți schimba jucătorii. Poți înțelege asta, soldățoiule?!

Bătea câmpii. Se ambalase rău de tot. Trebuia să-l laud, să-l perii puțin. Aproape că izbucnise în lacrimi, pramatia, aștepta vorbe de laudă, i-am și zis. Că-i cel mai tare din parcare. Că e frumos. Că piesele lui de jazz sunt mai tari decât cele ale lui Scott F’gerald. Că lumile pe care le construia din sunete erau cele mai mișto din câte văzusem eu pe Limbo, pe Ascabia și pe Juno. I-am zis că e chipeș. Că e deștept. Că Ib Hassan și alții ca el sunt niște pigmei. Că joben ca al lui n-am mai văzut până atunci.

Mi-a mulțumit. M-a strâns în brațe. M-a pupat.

Mi-a șoptit la ureche:

— Îți mulțumesc, prietene. Du-te.

M-am dus. Drumul se închidea după mine cum făceam un pas, doi. Cerul se deschidea puțin câte puțin Parc-aș fi fost învăluit. O ceață violacee plutea în fața ochilor mei. Din când în când se auzeau sunetele clarinetului. Și vocea spartă a omului cu joben:

— Oab, badi, badam, oab, badi!

Mi-am văzut de drum. Vietățile lente nici nu mă vedeau. Poate doar după o mie de ani! Vietățile rapide păreau niște puncte mișcătoare, albaștrii, roșii, galbene. Un milion de glasuri se înghesuiau în timpanu' meu. La minut.

Spațiul se tot curba. S-a curbat până când s-a umplut pe jumătate cu apă. Din trei puncte diferite s-au născut palmieri, ferigi, corali, o plajă aurie. O broască țestoasă a ieșit din valuri înotând alene. Țestoasa s-a holbat la mine.

— Salut, țestoaso! am strigat eu vesel.

— Ce vânt te-aduce? m-a întrebat țestoasa cu o voce răgușită și puțin a scoici, alge, și cerneală de caracatiță.

— I-am luat urma lui Ib Hassan! am strigat eu voinicește.

— Te înșeli. Umbli după copia lui.

— E bun și-așa, mi-am făcut eu repede socoteala în gând.

— Adică vrei să te antrenezi pentru adevărata confruntare?

— Cam așa ceva, am zis eu nu prea sigur.

— Atunci pentru ce ai ocolit?! Arkkai Gabroz te-a sfătuit, nu-i așa?! E un golan! Copilul găurilor de vierme. Un aiurit, zău așa! Mulți dintre cei care s-au luat după el s-au tăcnit!

Și mi-a mai zis nu știu ce. Că dansatorii de saraban stăpâneau lumea aceea. Că erau periculoși. Că trebuia să-iucid până la unul. Că erau în cârdășie cu Ib Hassan. Că erau niște ființe fabuloase. Că uneau spațiile, că putea fi când tridimensionali când multipli. Că se numărau și ei ca orice obiect cosmic virtual.

Mi-a împuiat scăfârlia. M-a pus pe jeratic. Mi-a dat imbold.

Că puteam să intru și eu în Marele Joc, că de fapt asta era menirea mea ascunsă.

— Marele Joc?

— N-ai auzit?
— Ceva, ceva.
— Îl va câștiga cel care va deveni principiul lui unu care se multiplică. Înțelegi?!

Carapacea țestoasei a început să pulseze. I s-a crăpat botu', a țâșnit sânge din el. Spațiul s-a cutremurat. Țestoasa s-a preschimbat într-o libelulă cât casa. Libelula s-a învârtit prin văzduh. S-a așezat în calea mea.

— Urcă, Bazar, a zis, te voi duce să-i ucizi pe dansatorii de saraban.

Chiar așa s-a și întâmplat. M-a dus într-o sală uriașă de dans. Erau acolo dansatorii de saraban. Se învâртеau, ticăloșii aiurind un muritor. Țăla era ud leoarcă. N-a rezistat multă vreme, săracu'. A dat ortu' popii. O flacără violacee izbucni de sub tunica-i însângerată.

— Micuțule, ce vânt te-aduce pe-acilea?! mi-au strigat dansatorii de saraban schimbând plăcile gramofonului și aprinzând o mie de lumânări și lustruind parchetul sălii.

— Pirpiriule, o să-ți facem de petrecanie!

— Cu ghetoaiele alea pline de păcură vrei să dansezi împreună cu noi?

— Poate că ți-e cald, soldățoiule!

— Dă-ți jos armura!

— Dacă scapi cu viață o să-ți băgăm în piept o armă mortală, așa să știi!

— Dar n-o să scapi cu viață, ha, ha, ha!

— Am auzit că umbli după Ib Hassan!

— Ia-ți gândul!

— O să-ți tăiem oușoarele!

— Ne facem amultă din hârca ta!

— Să ne luăm de mână!

— Ți-e frică?!

— Îi este fricăăăăăă!

Am pornit în vârtejul de saraban. După doi, trei pași sala de dans se prăbuși. Se transformă într-o sferă în care ne-am rostogolit unii peste alții aproape o veșnicie. Am nimerit apoi în burta unei balene, apoi am dansat pe apă și pe

cărbuni aprinși și pe cioburile unui uriaș pește-de-sticlă. Și dansatorii de saraban m-au pus să număr clipele, pașii, sclipirile plăcii de gramofon în bătaia soarelui ultim al Universului, și celulele lor care se certau cu celulele mele, mahalagioacele!

Au căzut frânți în preajma gramofonului. Le curgea sânge din urechi. Aveau niște urechi clăpăuge, albăstrii, păroase. Abia mai suflau. Le tremura glasul. S-au dat bătăuți. M-am ridicat ușurel și-am pus o placă.

— Îndurareeeeeeee!

I-am lăsat. Mi-au desfăcut pieptul și mi-au pus înăuntru un pușcoci de toată frumusețea. Apoi brațele lor de sticlă s-au spart în mii de cioburi. S-au preschimbat în trunchiuri de palmieri. Din văzduh a coborât libelula născută din țestoasă și din ea s-a născut omu' cu jobenu'.

— Bravo, soldățoiule! Ești pe bune. Du-te acum.

M-am dus. Am nimerit într-o bifurcație. Am privit în sus și n-am făcut un pas. Am privit în jos și nu m-am mișcat. Am privit în urmă, nu mi-a venit să mă întorc. Am privit înainte și n-am îndrăznit s-o pornesc. Am privit la dreapta și mi-am luat gândul. Pretutindeni erau lucruri înșelătoare care se metamorfozau datorită unor forțe exterioare nouă. Vântul. Apa. Focul.

Am luat-o la stânga.

O femeie-de-oțel m-a strigat din capătul bifurcației. Mi-a întins mâna. Mi-a strâns degetele ușor. În juru' ei aeru' era rece, rece. M-a privit cu ochi reci.

Mi-a spus:

— Eu sunt nemurirea.

Am crezut-o pe cuvânt.

N-am oprit la capătul unei scări de lemn. De sus cădeau suvoaie de apă. Vino, mi-a șoptit femeia-nemurire îmbărbătându-mă și deslușindu-mi drumu'.

— Acolo sus te așteaptă Absolutul.

— Aha, am zis eu ca un prostăvan.

— Închide ochii. Vei vedea cu ochii minții.

Am urcat cu băgare de seamă. Îmi tremurau genunchii. În gură aveam un gust sălcu. Urechile îmi vâjâiau. Prin văzduh sfârâiau sfere multicolore. Aha, mi-am zis, începutu' Universului, în sfere se zăreau orașe, ființe, râuri, palmieri, o țestoasă, un urs polar. L-am zărit și pe papagalu' Dominic. Papagalu' ăsta știa toate numele ființelor din Univers. La circ l-am văzut, pe Ascabia.

Cum am ajuns în buza Absolutului, femeia-nemurire și-a scos pumnalul din teacă. Mi l-a întins.

— Omoară-mă chiar acum.

— Nu!

— Omoară-mă dacă vrei să trăiești. Apoi o să-ți înmoi palmele în sângele meu. Te ungi pe fățălie. Or să-ți crească niște aripi de oțel. O să te azvârli în Absolut. E un turbion acolo. Dacă treci de el vei simți ecoul Marelui Joc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

ŞAPTE ÎNTREBĂRI

Omul legii mi-a băgat reflectorul în nas.

A tipat la mine:

— Te ții de șotii?

— ...?

Tulburi liniștea publică?

— ...!

— Vrei să-ți mut fălcile din loc?

— ...?

— Zi, mă, ai ascultat?

— ...?

— Zi, mă, ai vorbit?

— ...!

— Ești șmecher, mă?!

— ...?

— Faci pe magicianu, cu mine, mă?!

CAPIPOLUL TREIZECI ȘI PATRU

LUMEA E A TA!

Mi-am uns fățălia cu sângele femeii-nemurire. M-a străbătut un curent electric din creștet și până-n tălpi. M-am trezit aruncat la pământ. Universu' întreg s-a prăbușit peste mine. Mi-au crescut aripi de oțel. Încet, încet. Eram așa de nasol!

Am încercat aripioarele, dragele de ele.

Fâl. Fâl. Fâl.

M-am rotit pe deasupra Absolutului. Erau niște inele rotitoare, roșii, galbene, verzi, albastre. O mulțime de voci lărmuitoare se buluceau pe inelele alea. Am coborât printre ele. Pe o stâncă stăteau niște bătrâni stafidiți. Tot numărau, 1,2,3,4,5...1,2,3,4,5. Și se opreau și aruncau niște pietricele prin văzduh. Nu erau pietricele, erau cioburi de sticlă. Bătrânii înfulecau scrumbii afumate și se credeau nemuritori. Le-am făcut din mână. Nu s-au sinchisit de mine. Nu mă vedeau. Stăteau acolo-n Absolut și nu le păsa de nimeni. Altundeva am dat peste un boxer. Mi-a zis să ne luăm la întrecere. Mi-a tras un pumn în nas și m-a îmbărbătat. Mi-a strigat:

— Acum am găsit într-adevăr ceea ce căutam!

Și iată turbionul!

Titanic, Jobo, alcoolicul, șapte oameni cu joben, Limbo, Ib Hassan, Haralambie de la arsenal, cometa, Mandhala și așa mai departe. Era așa ca un rântaș.

Din Marele Nimic a coborât oracolul din Limbo.

A strigat la mine:

— Trebuie să te hotărăști repede! Ai dreptul la o singură alegere!

— Numa' una? am întrebat eu șucărit rău de tot.

— O singură ficțiune, Bazar.

- Ce să fac cu ea?!
- Te pregătești pentru adevărata întâlnire cu Ib Hassan!
- Tu hotărăști destinul meu? am vrut să știu.
- Nicidecum, Bazar! Lumea e a ta!

Am ales.

Cerul s-a închis. M-am prăbușit printre nori. Un halebard care păzea intrarea în jocul ales de mine mi-a smuls aripile de oțel.

— Asta e plata, a zis el zâmbindu-mi strâmb. Ale mele s-au tocit de mult.

Turbionul m-a înghițit.

Bruuum.

Jocul se derulă în mare viteză.

— Ib Hassaaasan! am răcnit gata, gata să mă războiesc cu generalu.

Nici n-a vrut să-și facă apariția, ticălosu'. Îl auzeam prin ceața care se lăsase peste fățalia mea. Număra bombănind, 1,2,3,4,5 1,2,3,4,5. Era cuprins de înfrigurare. Nu se hotăra să-l zică pe șapte. Îi era groază de șapte, ha, ha, ha. Acum îl prind, mi-am zis, îl șterg de pe fața pământului, îl fac arșice și-l cotonogesc eu și pe Ib Hassan cel adevărat, să-mi fac mâna cu asta, cu Ib Hassan din joc.

Întreg spațiul s-a cutremurat. Un fulger violet a luminat depărtările. Au trecut niște pitici în goană lăsând spânzurate-n cer niște făclii.

Spațiul s-a umflat. Era bubos tot. Din fiecare umflătură au ieșit dintr-odată niște arătări argintii. Fantome erau. Au hohotit fantomele la mine. Ib Hassan le strunea. L-am zărit. Ib Hassan nu era Ib Hassan. Ochișorii-i străluceau în palmă. Pântecele lui avea forma unui fier de călcat. Genunchii săi păreau două ace de mare. Pieptu' o caracatiță. Iar scăfârlia? Ce să fi fost?

O meduză!

Ce vrei? s-a răstit la mine Ib Haasan.

— M-ai ucis la Bunna Sol!

— Nu regret.

— Vrei să intri în Marele Joc?!

— Cine te-e aiurit? Nu există niciun joc.
— Tot o să te ucid!
— Poți ucide o fantomă?!
— Ești un ticălos!
— Ticăloșii conduc lumea, Bazar! N-ai aflat încă?! Nu te-ai dumirit?! Noi suntem liantul! Noi, ticăloșii.
— Minți!
— Voi face ceea ce trebuie să fac. Nimeni nu mă poate opri.
— Înainte de asta o să-ți fac eu felu’!
— Prostule! N-ai ieșire.
— Tu nu mai ai ieșite! am răcnind sfortându-mă să număr până la șapte.

Am zis repede, fără să clipesc:

— Șapte oameni cu joben!
— Nuuuuu!
— Șapte zile!
— Nuuuuu!
— Șapte inele are curcubeul!
— Nuuuuu!

Ne-am prăbușit prin timp.

Am ajuns pe o plajă însorită. Ib Hassan începu să pescuiască aruncând cârligul după un uriaș pește-de-sticlă. Parcă nici nu-i mai păsa de mine. L-am strigat. Ce mai pune la cale. Eram uniți în joc. S-a făcut că nu m-aude. Nu prea-i convenea. Nici eu nu-l puteam ucide, nici el nu-mi putea face de petrecanie. L-am strigat din nou. S-a întors pe jumătate. A scuiat supărat. Apoi a rânjit și mi-a făcut cu ochiu’.

Mi-a zis:

— Bazar, Bazar, nu știi să numeri! Eu sunt a cincea copie a lui Ib Hassan. În Mandhala sunt șapte copii în total. Dar poate să spună cineva că Mandhala-i unică?! Poate că are și ea copii. Vezi tu, asta e esența Marelui Joc!
— Zicea-i că nu e niciun mare joc!
— Te-am pus la încercare.
— Ahaa, am făcut eu prostindu-mă nițel.

— Uite, paradisul. Țsta e paradisul. Vrei o banană? Ia o banană! Vrei o femeie? Cheamă o femeie! Vrei o comoară?! Întinde mâna și ia comoara. Orice e posibil aici. Trebuie doar să înțelegi bine semnele și simbolurile. Dă-te de-a dura. Îmbată-te. Giugiulește-te. Fă-ți de cap. Ce să-ți mai pese? Lumea e a ta.

Poate că avea dreptate. La ce bun să alerg iar prin Absolut, să stau în cârcă cu oracolu' din Limbo, să omor femei-de-oțel și să mânjesc cu sângele lor și să le vin de hac dansatorilor de saraban. La urma urmei puteam să-mi odihnesc hoitu' pe plaja aia încântătoare. Să chem niște femei. Să nu mai știu de mine.

Cum visam, am zărit un colț de cer îngălbenindu-se.

Scoicile s-au făcut gelatină iar soarele s-a sleit. Entropia îl ataca pe Ib Hassan din toate părțile, l-am spus-o. S-a supărat.

— Crezi că n-am observat? Dar vreau să mai rămân un pic să găsesc răspunsul pentru frământările mele.

— Ce te frământă?!

— Stomacul. El e cauza tuturor relelor. Stomacul e lucrarea Diavolului:

— Te-ai ramolit, Ib Hassan, l-am luat eu peste picior.

— Pot s-o fac, Bazar! Pot să schimb lumea!

— Nimeni n-a îndrăznit să folosească alte coduri!

Ib Hassan a luat-o la fugă pe plajă. O flacără violacee i-a izbucnit din trup. Roata de foc s-a rostogolit până când s-a preschimbat într-un inel rotitor.

Omul cu joben m-a scos din Mandhala. Mi-a spus arătându-mi drumul către Longville:

— Ai avut mare noroc, drahmanii din Mandhala dormeau duși.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

MONOPOL

Într-o bună zi, guvernul a pus monopol pe nemurire. Asta s-a întâmplat după ce m-au eliberat pe cauțiune.

Omul legii s-a stropșit la mine. Ce să-mi facă? Mi-a înapoiat cravata și șireturile de le ghete.

Rudolf, vânzătorul de ziare, m-a întâmpinat la poartă și mi-a arătat știrea. Dacă avea economii, puteai să-ți cumperi o viață sau două. Dacă nu, puteai semna un contract cu guvernul. Lucrai pentru el la exploatările subterane de pe Ascabia sau la lucrările subacvatice de pe Limbo. Pentru zece ani de muncă grea puteai primi în schimb o jumătate de secol de viață.

O dată pe săptămână, niște inspectori umblau prin Adamville din casă în casă. Aveau biciclete, triciclete cu motor. Pulpanele pardesiului lor fâlfâiau ca niște pânze de corabie. Cauciucurile roților erau peste măsură de groase. Lăsau urme adânci prin praful roșiatic al străzilor din Adamville.

Inspectorii aveau niște volume voluminoase. Niște registre. Erau prinse în cotor din piele de căprioară. Erau bine întreținute. Paginile lor erau curate, fără pete de cerneală. Inspectorii aveau un scris îngrijit. Literele erau ușor buclate. Din loc în loc câte un paragraf te lăsa să răsuflă.

În registre, inspectorii scriau câte-n Lună și-n stele. De ce Mama Filoni a zburat prin văzduh. De ce doctorul Spiridon cercetează curburile spațiului. Cum de s-a făcut de-a murit dom' Lascu după ce-a băut apă din Triunghiul Bermudelor. Cine a găsit oul filosofal și unde l-a dosit, dacă nu cumva l-a vândut dușmanilor noștri de moarte sau dacă nu cumva l-a mâncat dintr-o foarte mare greșală.

Aveau multă treabă inspectorii. Scriau în registre cine s-a mai certat cu cine. Cine cui îi poartă sâmbetele. Cine pe cine bârfește. Cine pe cine ia în unghii. Care s-a mai răzvrătit împotriva guvernului. Care nu-și ține gura. Cui nu-

i mai place viața din Adamville. Cine pe cine mai dă în gât. Cine pe cine mai încondeiază. Să facă acolo o cât de mică turnătorie.

Inspectorii verificau zi de zi starea de spirit a populației și controlau modul în care erau respectate tehnologiile de întreținere. Cercetau dacă am plătit impozitele. Calculau câte vieți mai avem de trăit în contul guvernului. Analizau indicatorii de mediu.

Să nu care cumva să ne îmbolnăvim. Să nu murim înainte de termen. Să nu scadă încrederea în politica economică a guvernului, să nu care cumva să se schimbe eventualele nemulțumiri într-un curent revoluționar.

Numai Agatha făcea pe nebuna. Nici măcar nu s-a dus la ghișeu să-și cumpere și ea o viață. Zicea că e nemuritoare că așa îi spusese madam Brizard care-i ghicise în cafea.

Se juca cu oamenii guvernului, nebuna!

Așteptam sosirea inspectorilor cu mare emoție. Pregăteam pentru ei băuturi fine, țigări de foi și câte un mic dar. Făceam curățenie și aeriseam bine încăperile. Scoteam paharele și tacâmurile de sărbători. Măturam curtea și trotuarul. Adunam crenguțe de brad la fereastră și ghirlande de flori exotice de ușa de la intrare. Doseam antenele de televiziune eu care prindeam posturi străine.

Posturile străine de televiziune transmiteau tot felul de știri răuvoitoare despre Adamville.

Ele sunau cam așa:

— Guvernul din Adamville se află în febra negocierilor cu extratereștrii. Se pare că cei din Adamville au luat-o înaintea rușilor, japonezilor și americanilor. Potrivit unor surse care au dorit să-și păstreze anonimatul, se pune la cale o alianță militară de nezdrunțat.

— Potrivit unor studii recente, cei din Adamville aparțin unei rase degenerate. Și au plănuț să pună mână pe întreaga planetă pentru a-și lărgi spațiul vital. Se pregătesc de război de mai bine de un sfert de veac iar Alianța Statelor Unite nu a luat până acum niciun fel de măsură eficientă pentru a pune capăt acestei periculoase situații.

— Generatoarele de nemurire din Adamville distrug stratul de ozon. Deși a fost avertizat în numeroase rânduri asupra acestei stări de lucruri dezastruoase, guvernul din Adamville e refuzat până acum să ia măsuri de protecție.

— Specialiștii Centrului de Studii Paranormale din Toronto au avertizat Alianța Statelor Unite că în Adamville se înregistrează anomalii magnetice stranie care ar putea fi efectul unor exerciții repetate de magie. Guvernul din Adamville a precizat într-o notă oficială că nu are cunoștință de o asemenea stare de lucruri dar că e posibil să facă unele cercetări în acest sens.

Asta-i!

Toată planeta era cu ochii pe noi. Toți ne invidiau, ne înjurau și ne purtau sâmbetele. Ar fi fost cu toții bucuroși să ne rupem gâtul și să ne scufundăm în mare.

Umblau tot felul de zvonuri.

Puneam la cale un inopinat exod spre stele. Navele noastre aveau să consume la lansare tot oxigenul de pe Pământ.

Noi, cei din Adamville, nici n-am fi existat. Eram doar expresia materială a unor deformații magnetice ale câmpului terestru.

Eram cu toții bolnavi de tuberculoză.

Nu eram oameni, de fapt, ci niște microbi gigantici care puteau lua forme humanoide.

Ne-am fi mâncat unii pe alții în mare secret. Și pe deasupra am fi fost foarte cârcotași și foarte bârfitori. Trăgeam pe ascuns petrol din conducta euro-asiatică. Golisem muzeele lumii și aveam de gând să furăm statuia libertății. Și, mai mult ca sigur, noi eram cei care furaseră colierul reginei din Saba.

Dar nouă nu ne păsa!

Îi așteptam nerăbdători pe inspectori. Aveau ei o mulțime de informații extrase direct din Câmpul Informațional Universal.

Aveau ei metodele lor.

Iar informațiile pe care ni le aduceau îți strepezeau dinții, pe cuvânt dacă mint!

Ziceau:

— Un funcționar de la Ministerul Comunicării a pus la punct un sistem de urmărire a cetățenilor prin rețeaua de televiziune.

— Un grup de oameni de știință condus de Arnold Arnoldowski e pe cale de a descoperi o trecere într-un alt Univers, în curând vom putea emigra cu forme legale într-o lume mai bună și mai dreaptă!

— Atențiune, cetățeni! Lumea noastră politică este în mare pericol! Câmpurile informaționale ale oamenilor noștri politici pot fi virusate de la mare distanță! Vă rugăm să ne ajutați să descoperim stațiile de ascultare ale dușmanului! Parlamentul nostru ar putea fi teleghidat de la Moscova, de la New York, de pe Limbo sau de pe Ascabia!

— Armata a descoperit o rețea de tunele săpate pe sub Adamville încă din anii '50. E vorba de o grupare paramilitară a fantomelor din Beauburg.

— Șobolanul de Adamville a suferit o mutație genetică în toată această vară. Ne așteptăm la o invazie de proporții la suprafață chiar în aceste zile. Trebuie să luăm măsuri. Veți primi arme de foc și capcane electromagnetice.

Tătăărăscu a întrebat plin de curiozitate:

— Ce-i cu șobolanul ăsta, domnilor?

— Se hrănește cu fier! au explicat inspectorii luând o mină foarte gravă.

— E imposibil, am zis noi nevenindu-ne să credem o asemenea bazaconie greu de înghițit.

— Ba e posibil! Din cauza unor fluctuații ale Câmpului Informațional Universal! Totul e posibil! Trebuie să fim vigilenți! Suntem în pericol! În curând vom porni un adevărat război pe viață și pe moarte.

Grigorovici, Fifi Baston și Rudolf au vrut să știe dacă nemurirea e în pericol.

— Nuuuuu, au răspuns inspectorii în cor.

— Pe cuvânt? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nici rușii, nici americanii, nici pataggoniezii nu vor pune mâna pe secretul nemuririi! Și nici șobolanii!

Bravo! Bravo!

Adamville era impenetrabil. O citadelă de necucerit. Cuib de vulturi pe deasupra mării. Turn pierdut printre nori. Cetate ideală. Lume suspendată în spațiu și timp. Soldați fioroși păzeau punțile, drumurile, trecerile și turbioanele. Prin văzduh duduiau fortărețe zburătoare bine burdușite cu rachete și bombe.

Iar noi?!

Ne făceam de cap așa cum eram, bine apărați. În fiecare sâmbătă puneam la cale un carnaval de pomină. Să moară vecinii de necaz. Guvernul transmitea carnavalul pe toate rețelele Tv de pe planetă. O echipă impresionantă de profesioniști ai iluziei se ocupau de înfățișarea noastră. Pe ecranele din întreaga lume apăream mai grași, mai frumoși.

Te duceai la magazin. Din cer cădea o ploaie electrică. Piloții fortărețelor zburătoare ne făceau semne vesele cu beretele lor.

Vânzătorul te îmbia să-ți alegi o viață:

— Poftim, poftim. Ce v-ați dori?

— Aveți o viață cu aventuri? Întrebai dacă cumva viața pe care o duceai era prea plicticoasă.

— Avem cu aventuri.

— Dar ce fel de aventuri?

— Depinde.

— Aha.

— Avem și aventuri macabre, avem și aventuri vesele.

— Înțeleg.

— Avem aventuri pe Dimbo, prin lupanare.

— Oho.

— Avem aventuri cu generalul Ib Hassan!

— Ola!

— Avem aventuri cu Agatha!

— Serios?!

Uite-așa m-am mirat eu. Că Agatha se vânduse guvernului. Că-și lăsase trupul copiat în mii de exemplare.

Cum a putut să facă așa ceva?! Și eu? Eu pe cine iubeam? Cum să-l las pe Tătărăscu să aibă și el o Agathă? Cum să-l las pe pictorul Bonifaciu s-o pipăie pe Agatha cu nerușinare într-o altă viață de-a lui?!

Se întreceau cu gluma cei din Adamville!

Haralambie de la Arsenal a inventat viețile multiple. Fifi Baston e descoperit efectul de elice al vieților multiple. Madam Brizard a inventat un aparat cu ajutorul căruia puteai să trăiești în același timp viața unui albatros, a unei furnici sau a unei femei dacă erai cumva bărbat.

Anii au trecut ca vântul. Țin minte că inspectorii imortalizau zilele noastre de naștere și ne făceau și ei tot felul de surprize. Când împlineai două sute sau o mie de ani puteai primi în dar o mașină de curse de formula unu sau o grădină suspendată-n cer. Oameni de treabă, inspectorii. Nici nu bănuiau că mă pregăteam pentru două dintre cele mai teribile numere de magie pe care le făcusem în viața mea. N-aveau habar.

Băteau ușor în geam.

— Cine-i?! strigam noi făcând pe neștiutorii.

— Deschideți, cetățeni! strigau inspectorii luminându-și fața cu lanternele.

Ce bucurie. Ce de îmbrățișări. Ce de pupături. Strângeri de mână. Zâmbete largi. Cascadă de vorbe sprintăre. Așa era mereu, așa va fi. Inspectori și cetățeni, mână-n mână, gând în gând.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

LONGVILLE

Într-o lună am năvălit val-vârtej în cârciuma lu' Jean Limbosu' din Longville.

Acolo-și freca mândrețea de curuț, sirena mea, Silvena Mureno. Cum m-au văzut, fioros și furios, curveturile au început să urle pline de înverșunare. Au aruncat în mine cu solzi, cu cochilii de melci și cu meduze. M-au scuipat. M-au lovit peste fățălie cu cozile lor umede, umede. Au încercat să mă sugrume cu pletele lor prin care sâsâiau ghemuri de șerpi de mare. Niște nebune. Țâțoase cu gura mare și pline de draci.

Jean Limbosu' s-a făcut stacojiu.

Nu se aștepta să-i cad pe cap pe nepusă masă. Îl avertizase nu știu care că umblu după Ib Hassan prin lumile nebune da' n-a crezut până nu m-a văzut.

Mă știa el bine, se vedea de la o poștă. I s-a crăpat brațu' de cristal. I s-a umezit ochisoru'. Unu' avea pocitania. Pe celălalt îl pierduse în bătălia de pe Gomela. L-am simțit eu. Îi bubuia inimioara. Îi fierbea sângele. Îi tremurau genunchii.

— Noroc, fățălie! i-am zis.

— Noroc, frate! a mormăit Limbosu' vrând să mă ducă de nas. Mi-a întins o halbă de bere subțiată cu zeamă de praf de pușcă. Am dat halba pe gât da' tot nu m-am înmuiat.

Limbosu' mi-a mai întins una doar, doar m-o da la podea. Eu l-am luat de gât. L-am înțepat cu spanda-ntre coaste. L-am tras de bărbuța de țăp. I-am înfundat un pumn în nasu-i borcănat. I-am suierat la ureche:

— Fățălie, ai băgat-o pe mânecă.

— Cruță-mă, Bazar!

Al dracu', Jean Limbosu'. Mi-a zis plângând în hohote că făcuse afaceri cu cadavrele de la Bunna Sol. Caporalu' lu' Ib Hassan cărase morții de pe câmpu' de luptă. Floarea soldățimii siderale trecuse prin mâinile spurcate ale lu' Jean Limbosu' sub formă de hoit.

Mare pramatie, Jean. Te-ar fi vândut pentr-un galben, nu mai mult. Ce ticălos!

Mi-a pupat mâinile, mi-a pupat bocancii. S-a lovit cu fruntea de podea în timp ce curviștinele se dădeau și ele de ceasul morții. Țipau, nebunele.

Cum am întrebat de Silvena Mureno, Jean Limbosu' a făcut fețe, fețe. Că Silvena ar fi fost puicuța unuia din garda imperială și alte minciuni gogonate:

L-am înghiontit, i-am tras un dos de palmă. Șmecher, Limbosu', avea o carabină sub șorțu-i pătat de grăsime și de bere. Am fost mai iute ca el. L-am spintecat ca pe un porc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

PRIMUL OU FILOZOFAL

Cu ce ne confruntăm în spațiul ficțional?!

Iată o întrebare tulburătoare pe care trebuie să ți-o pună orice magician care se respectă.

Mi-am pus-o întotdeauna. Este magicianul un erou? Este al imaginarului sau al realului?!

Alergând pe această graniță fragilă nu pot să nu observ că limita este anunțată de vecinătăți. Jocul ficțiunii și al realului creează un turbion de nebănuit. Un spațiu virtual în care cel neexperimentat se poate rătăci cu ușurință. Atâta vreme cât aparența de soliditate a materiei e dată de viteza amețitoare a particulei, atunci lucrurile își pierd consistența și importanța ca lucruri într-un sistem de referință. Magia poate fi sau nu poate fi. Poate că nu acesta este aspectul cel mai important pe care trebuie să-l iau eu în considerație.

Nu cantitatea ci calitatea, afirm eu angajându-mă pe un drum bătut de atâta vreme, e dezlegarea, superbia și mizeria textului de sfârșit de secol.

Cum îmi construiesc erou într-o lume care dăruie soclurile cu o viteză uimitoare? Sigur că fiecare-și poate construi un erou. O hrană zilnică. Fiecare dintre noi e racordat la un model la o ficțiune exemplară. Mai mult sau mai puțin. Dar acceptând fragila graniță dintre real și imaginar, cine este eroul?!

Să fiu ca cine? Pe cine să urmez? Să-l imit, pe care? Cu cine să mă confund?

Trăim periculos într-o lume de imagini. Imaginile ne sorb, ne multiplică. Ar putea fi oglinzi mișcătoare.

Predispusă la acte ficționale, ființa umană pare să-și piardă sensul într-o lume aparent sufocată de eroi. A te raporta devine primul pas către manipulare. Așa devii vulnerabil.

Chemați să construiască imagini, magicienii se arată a fi neguvernabili. Magicianul se sustrage. Poate trăi simplu,

fără fast, fără prea plina aroganță pe care ți-ar da-o bogăția spirituală. Magicianul nu exaltă diferența.

Să construim eroi. Strigătul de luptă al scriitorului, surâsul magicianului. Scriitorii își construiesc eroii cu minuție. Unii mai inspirați alții așteptând gloria care va să vină. Unii numărându-și cărțile, alții rescriindu-și carte de debut convinși că Cititorul Model va sesiza diferența.

Dar Universul e Erou sau Text. Aici doar magicianul în lucrarea lui poate aduce puțină lumină.

Ca Erou, Universul are o secretă acțiune. Dar presiunea veșniciei și discontinuitatea Timpului, în mari sisteme, anulează acțiunea așa cum o înțelegem noi ca acțiune.

Ca Text, iarăși, Universul ar putea fi interpretat corespunzător printr-un act de magie. În mod fals matematica oferă soluții ecuațiilor enigmatice. De ce nu ar fi ființele nemuritoare?

Dacă ar fi, atunci ar putea umple Universul cu ușurință. Mai mult, de ce sunt atât de diverse?! Oare aceasta anunță interferența universală? Azi leu, mâine migolă?

Există oare o graniță între ficțiune și real sau e doar o interferență? E posibil ca magicianul, pornit odiseic în căutarea realului, să descopere că de fapt totul e doar o superbă ficțiune exemplară. În asta aş vedea superbia și mizerie filosofării. Dar dacă e vremea Noilor Filosofi sau a Eroului trebuie să răspundă actele și nu vocile.

Discontinuitatea ar putea explicita diversitatea. Iar diversitatea ar putea da semn despre o oarecare teamă. Ar fi o dovadă a existenței Eroului .Din teamă și nu din curaj face ce face Eroul. El are a se teme de stricarea lumii și tocmai de aceea face ceea ce face și care-l definește ca erou.

Diversitatea pune în cauză existența magicianului. Iar magicianul nu are decât a accepta sau nu explozia formelor nu ca pe un capriciu ci ca pe o indicație din planul ascuns al lumii.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

AL DOILEA OU FILOZOFAL

Eu, magicianul, nu e totuna cu:

— Eu, ca magician.

Dar trăim într-o lume de texte. Fie o propoziție simplă sau un raport confidențial sau un roman, textele se grupează și se regroupează insinuându-se în viața noastră pe negândite, agresându-ne chemându-ne într-o zonă a perversității.

Magicianul cunoaște principiul care sună cam așa:

— Manipulatorul care este manipulat.

În mod clar, citirea textelor poate sta sub directiva acestui principiu. Ea premerge interpretării și reflectării. Pare aici o abilitate predispoziție darwinistă conform căreia ne construim și ne reconstruim aleatoriu și imperfect pe o înșelătoare axă continuă a Timpului. În marginea lucrurilor se află însă numeroase erori de interpretare care bulversează atitudinea contemplativă și meditativă dinamitând încercarea către Absolut.

Aparent plasați pe un vector al continuității căutăm cu disperare un posibil sistem de referință, o raportare liniștitoare. Sistemul poate sublima într-o casă, într-o afacere, o clipă de iubire, un scaun, un jilț, un tron.

De aici dorința irepresibilă de a construi perfecțiunea, de a stabili și restabili ordinea lumii, de a accepta în mod straniu dictatura textului.

A ieși din Text, e semn de nebunie și de libertate. Dar poate fi și semn al confuziei.

Ca magician mă întreb dacă Textul poate fi liber, dacă e liber cumva. Descopăr cu un soi de bucurie ticăloasă că textele nu sunt nici pe departe libere ci doar libertine. Înțeleg prin aceasta că ele sunt produse și puse în

circulație. Nu s-a descoperit încă un roman sau o notă informativă oare să se fi scris singure. Gândindu-mă însă la totalitatea și diversitatea textelor din Univers încep să am unele îndoieli.

A citi un text, e una. A citi Textul, e cu totul altceva, presupune atitudine insurgentă. A citi un text e de multe ori echivalent cu căutarea unui companion docil și confortabil. Războaiele noastre cu textele sunt de cele mai multe ori mici ieșiri la iarbă verde, oarecări flecăreli.

Este semnul vădit nu al ignoranței ci al unui armistițiu vinovat. Nu și în cazul Magicianului.

Magicianul se confundă cu hazardul. El are manifestări entropice și din acest punct de vedere este neguvernabil. El deconstruiește sistemele de referință precare. Este acolo unde nu este. El vrăjește. Acoperă cu vâl și zidește acolo unde nu poate fi nimic de zidit. Magicianul însă nu este numit, de regulă, și nici nu cade în greșeala de a se numi. El nu este un inițiat, el inițiază. Inițierea în Text, sub acest aspect, nu are de-a face cu serviciul mărunț de lectură.

Inițierea nu este o mână întinsă prietenește sau poftirea la ospățul bestial de texte.

Ea este însăși citirea, însuși textul în întregul său, fără a exersa dihotomia gol – plin.

Eu, magicianul, aș putea indica aici erosul. Pătrunderea în text, orgasmul magic.

Pare o fundătură însă. Interpretarea textelor din această mărunță perspectivă oferă vocilor dictatoriale care înfig stegulețe în noile teritorii, un deliciu nemaîntâlnit.

Fie literari, fie filosofi, fie oameni politici, dictatorii textelor, deși instituie monopol asupra lor, sunt produsele acestora. Sunt devotați de furtunoasa mare a textelor. Tocmai aici are Magicianul un cuvânt de spus.

Schimbarea textelor are, în mod fals, o legătură, impusă violent, cu furia maselor hotărâte în schimbarea violentă.

După ce-ai rupt textele cele vechi, te trezești împresurat de texte și anunți, cu pioșenie sau revoltă, revoluția continuă.

Dar nimic mai neadevărat!

Discontinuitatea, hazardul, entropia și alte câteva te înșală, prin aparență, pe tine, spiritul insurgent. Citirea textelor, ce-i drept, reclamă anumite reguli de joc. Acceptarea lor nu înseamnă altceva decât alterarea unor grade de libertate.

A vorbi despre libertate, pare a fi un act suprem.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

AL TREILEA OU FILOZOFAL

Magicianul pare a fi în contra Diavolului. Sau poate că este dincolo de el.

Diavolul produce numeroase texte deși, în mod paradoxal, el nu știe să scrie, Aici pare a fi vulnerabilitatea lui.

El evită să se angajeze. Pervers și diabolic, el propune textele sale spre citire și interpretare zornăind chei false.

Textele lui sunt frumoase. Amăgitoare. Chiar spumoase. Dacă le răsfoiești îți rămâne pe degete pucioasă.

Ai zice că poluează bunul simț.

Dar asta nu-i nimic din ceea ce este. Diavolul are și el darul ubicuității asemenea magicianului. Lasă o amprentă, o dâră fumegândă. Și el fințe fabuloasă. Înger căzut. Aruncându-se temerar sub zidurile Cetății Ideale încercând s-o surpe prin foc și cutremur. Înger renegat. L-a produs Singularitatea Esențială în dauna plictisului cosmic. A fost luat în custodie vremelnică aici, pe Pământ.

Diavolul nu se arată magicianului și tocmai de aceea magicianul vorbește foarte rar despre el.

Ai zice că e un rău necesar. Dar asta nu-i nimic din ceea ce este. El este Răul dar și suma tuturor relelor. Din acest punct de vedere Diavolul pare a avea un destin tragicomic. Când roșu până la incandescent când negru ca smoala.

El trece val-vârtej prin corpuri. Pentru a i se sustrage unii au inventat decorporalitatea ca remediu ultim. Și au căzut în capcană. Banii, ființe nevolnice, par a fi ochii Diavolului, galbenii. Nimic mai fals. Diavolul nu are ochi așa cum nu are nici mâini, nici picioare. Aici pare să fie lipsa de asemănare cu omul. Căutându-l pe Diavol prin

corpuri vezi doar urma fumegândă. Desfășurând acest înțeles am putea schimba planurile căci Diavolul siluiește textele produse de altcineva așa cum încearcă să siluiască bietele corpuri.

El pervertește semnatarul afirmând că textele sale sunt semnate cu sânge. Îl culpabilizează abil. Dar asta nu e nimic din ceea ce este. Diavolul construiește spațiul culpabilizator. Spațiul poate fi un orașel de provincie, o catacombă, biroul anchetatorului, o sală de dans sau însuși Absolutul. Diavolul are în lucrarea lui textul cel mai dificil, suma de texte, mulțimea. În elanul lor eroic, tragico-comic, masele înfruntă Diavolul la nivel epidermic. Cu pietre, cu sticle incendiare, cu furnici. Diavolul construiește metodic câmpul de bătlie. Dar vânzolește textele. Le încurcă uneori. Câmpul îl porționează cu metodă dar eroii sunt aleși la întâmplare. Diavolul mizează pe hazard. Iar hazardul îi joacă feste. În asta constă lipsa de asemănare cu Singularitatea Esențială. Aici e diferența, aici e valoarea supremă.

Dar spațiul închis, între limite, între pereți, podea și tavan e câmp de bătlie?! Limita estompează zgomotul lumii, tumultul. Diavolul se închide în sine și ia forma mobilelor, a unor raze de soare sau de Lună, îți pune în față textul fundamental despre uitare, în spațiul închis ești uitat de toți și de toate. Ești părăsit. În schimb vor aplauda eroismul tău, împotrivirea ta. Sunt acolo, trecători grăbiți pe stradă, chipurile sunt alături de tine. Dar să fie oare eroism sau pur și simplu orbire, orbire? Numai Magicianul își poate aservi corporalitatea unei forme închise fără a-și reduce gradele de libertate. Numai Magicianul, construind stările entropice, îl poate anula, îl poate șterge din Text pe Diavol. Magicianul nu se află în contradicție cu Diavolul și din acest punct de vedere nu-l domină pe acesta. Însă îl poate anula.

Diavolul nici nu este și tocmai de aceea poate lipsi din Text. El e construit din plictis și turnat într-o formă virtuală.

E operator într-un plan ascuns. Un hiatus mobil în câmpul informațional.

Spre deosebire, magicianul ar putea fi una din stările informaționale ale Singularității Esențiale. Așa cum gândurile, zâmbetele și faptele noastre sunt expresia unei stări informaționale. Chiar Universul întreg este o astfel de expresie.

CAPITOLUL PATRUZECI

AL PATRULEA OU FILOZOFAL

Trăim și ne sfârșim sub semnul unui Secret Original. Dacă acest secret e înscris sau circumscris ființei umane pare a fi una din fundamentalele existenței în întregul ei miracol.

A fi înscris e calea către introspecție, introvertire și reflecție.

A fi circumscris e semnul sigur al călătoriei, al expediției și misionarismului.

Dilema e evidentă, incendiară chiar.

Unde plasăm Universul?

Ce este Universul?

E Text? E Magician?

Ar trebui să-l cunoaștem, să-l interpretăm dacă pornim în călătorie atunci trebuie să admitem că Universul se desfășoară asemenea unui text sau unui magician.

Dar nu putem porni în călătorie prin artefact sau accesoriu sau rutină. Mașina Timpului n-ar fi de-ajuns. Și niciun litru de apă din Triunghiul Bermudelor.

Ființe fabuloase, magicienii par a păzi cu strășnicie secretul propriei lor desfășurări, incantațiile, mantia și darul ubicuități.

Momentul suprem al magicienilor pare a fi multiplicarea. Ei pun în lumină Secretul Original învăluindu-l cu abilitate. Dacă urmezi lumina te vei pierde în neant, par să spună magicienii.

Amăgitoare călătorie. Amăgitoare arhipelaguri de cunoaștere. Să pornim invers, înspre profunzimea ființei. Să dejucăm planul magicienilor. Vor fi prezenți spre a ne încerca. Ne vor insufla teamă, groază chiar. Ne vor însingura spre meditație, în singurătatea ei esențială, ființa

se pune în centrul Universului. Îi dă o mișcare de rotație cucerind mulțimea de texte. De la stânga la dreapta. De sus, jos. Înainte, înapoi, iată-ne formând spațiul, stabilind coordonatele, iată-ne folosind diverse informații pentru a construi tubulaturi sau un turbion. Gata, gata să descoperim planul secret.

La urma urmei, taina, misterul și secretul sunt același lucru, oare?!

Secretul ține de omenesc. Taina e între om și divinitate iar misterul e conținătorul. El covârșește. El pune limite. El atrage și te pune în călătorie. Dar ești înăuntrul lui. De aici febrilitatea dezvăluirii. Ai zice că trăim într-un ocean de secrete, un ocean de mister. Tocmai aici puțină magie. Un secret ascunde un alt secret. Fără de secret, spiritul lânzește. Fără de mister nu are aspirații. Din când în când, magicienii dau mulțimilor de texte, mulțimilor, câte un secret spre a-l devora. Metabolismul mulțimilor n-ar putea funcționa altfel. Trăind într-un paradis numai al lor, fluturii, viermii, elefanții țin o taină a lor. Oamenii însă dăruie, pun dinamită, refuză. Oamenii se războiesc. Pornesc în cruciade. Aici se apropie de magicieni. Nu-mai pentru asta, oamenii nu ar fi oameni.

Și nu cumva Universul construiește magicienii pentru a se putea salva?! Poate că noi suntem doar în trecere. Textele sunt, din această perspectivă, adevăratele hărți. Hărțile mărilor, ale cerului și ale sufletului.

Îngrămădiți într-o ipotetică arcă, oamenii călătoresc spre Singularitatea Esențială încercând s-o atingă. Dar poate, nevăzând vălul pus de magicieni, trec deja dincolo de ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

AL CINCILEA OU FILOZOFAL

Când guvernul instituie monopol pe nemurire, alunecăm deja în imaginar. Așa cum orice democrație își conține dictatura, periferia își conține centrul. Dominația acesteia asupra centrului nu e o problemă de geometrie. Cercul, inelul rotitor ar putea explicita cumva centrul. Cercurile concentrice sunt doar un exemplu de reprezentare limitată a lumii. Trasate în focul bătăliei pentru capitală, aceste cercuri împresurează centrul producând imbecilizarea locuitorilor. În mod pervers, unii dintre ei se organizează în elite. Elitele lansează semnale de iubire provinciei. Potrivit lor, genialitatea își are obârșia în corpul periferiei. Acum trebuie să recunoaștem că sunt periferii și periferii. Unele dintre ele au vocația centrului.

Altele au vocația universalului. Magicianul din acest punct de vedere pare a fi în același timp și centru și periferie. Asta ar vorbi despre neomogenitatea lui. Fiind al Universului sau Universul, magicianul ne conduce la o afirmație sau la o întrebare chinuitoare. Este Universul omogen sau nu?! Neomogenitatea ar vorbi despre discontinuitate. Iar ființa umană ar fi un caz particular de organizare a informației. Asta ar fi sfârșitul orgoliului ei. Nu ar mai fi centru, îndepărtându-te de centru, relaxarea, chiulul, dezordinea. Ca să ordonezi periferia trebuie să suplimentezi forțele polițienești, să mărești efectivele de informatori, să pui monopol pe informație. Acolo unde în aparență nu se petrece nimic, se va fi petrecut totul.

Periferia se autodevorează în genialitatea ei. Pervers, centrul așteaptă cu sufletul la gură decesul provinciei, sfârșitul marginilor. Dar nu le va lăsa să moară. Pentru că marginile îl explicitează.

Mulțimilor, trecătoare texte, nu le pasă. După ce și-au devorat eroii, mulțimile își caută cu fervoare un dușman pe măsură. Dacă nu-l găsesc, vor plăti pe cineva pentru a construi unul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

AL ȘASELEA OU FILOZOFAL

Dar ființa trebuie să se risipească în vreun fel!

O face în litanii nesfârșite, în flecăreala cotidiană producând acte cuminți, moi, pline de plictis.

El, plictisul, e inamicul marilor construcții. Când vrei să construiești o faci până la ardere. Altminteri, în pieptul eroului o inimă de furnică. În suflet, un pitic răcit și cufurit.

Din plictis, anumite spirite iau Răul în custodie. Îl oferă spre citire multimilor. Îl risipesc. Ai zice că, risipind, ființa e generoasă. Covârșită de universal e gata, gata să facă acte gratuite. Dar risipa nu fortifică. E zbaterea corpului. Din acest punct de vedere, corporalitatea e o formă de risipă a spiritului.

Orientul s-a întrupat la suprafața corpului aspirând către Univers, Occidentul a pornit dinlăuntrul corpului secretând conspirații și lovituri de teatru.

Corpurile stelelor sunt și ele o formă de risipă a luminii. Ele, stelele, complotază împotriva spațiului. Chiar mărturisesc asupra intențiilor lor scăzând lumina, micșorându-se, înghițind bucăți de spațiu. Aspiră la realitatea înaltă. Ai zice că stelele sunt elita luminilor.

Realitatea înaltă aparține însă singularităților esențiale, imaginarul la fel. Singularitățile esențiale produc universuri sau sunt ele însele universuri date spre lectură unor alte spirite.

Îngustele spirite sucombă însă la lectură. Știu doar să inventarieze textele. Să le clasifice cu un aer savant. Din plictis și orbire, îngustele spirite sunt cuprinse de corpuri negre pline de mister. Ele nu mai lasă lumina să treacă. Nu risipesc, adună.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

AL ȘAPTELEA OU FILOZOFAL

Nu există niciun plan ascuns par să strige furioși cei împătimiți de hazard. Hazardul e ordinea superioară, mormăie unii ca Tătărăscu, indicând existența unui plan ascuns.

De aici deliciul intoleranței, linșajul, crime, trădarea. Lesne de știut, lumile solare au cunoscut târziu conspirația catacombei. Lumile solare au recunoscut cu greu dominația Lunii asupra unor acte. Soldații luminii, încleștați cu armatele întunericului, par a fi într-un cumplit dezavantaj. Soldatul nopții e ascuns. În timp ce lumina doarme supusă atracției lunare, armatele întunericului își desăvârșesc lucrarea în contra lumii diurne. Iar ea, lumea diurnă, e bântuită de fantasme în plină zi. De aici nesiguranța, teama, groaza.

Dacă ar fi plan atunci cine la pus la cale? Cine a plănuit Universul, care ar fi planul lui? Cine a plănuit trecerea structurilor informaționale ale ființelor vii prin acest Univers?!

Să fie o ființă colectivă, Universul?

Miliarde de ființe în mișcare dezordonată cu o rezultantă conștientă aptă pentru acte filosofale?! Un lujer de lumină disipat în miliarde de cioburi scânteietoare? Sau pur și simplu un principiu director?

Ar părea că apropiindu-ne de indicațiile planului ne îndepărtăm de fapt de el!

Vulgarizatorii de ocazie, hrăniți până la sațietate de la tarabele filosofiei, vorbesc sus și tare despre plan în amănunțimea lui. Stăpânesc, cu alte cuvinte, secrete cutremurătoare. Dar e la mijloc o mistificare. Ei nu vor a ști despre plan pentru a se jertfi sau pentru a salva lumea.

Încercarea lor asupra planului e o formă hilară de weekend. Parveniți sau nebuni ei îmbrățișează misterul până la orgasm. Dar misterul le refuză accesul. Pentru că planul ascuns al lumii nu este. El se relevă, el nu se află, trebuie aflat.

Poate că noi suntem planul. Noi suntem propozițiile lui, indicațiile lui. Sau poate că planul nici nu ne cuprinde, nu ne are a lua în seamă. Asta ar însemna să fim reziduuri. O secreție a unei misterioase activități a Universului. Și atunci sfârșitul nostru e hotărât atâta vreme cât Universul are a-și corecta parametrii de funcționare.

Și atunci ce rămâne din planul ascuns al lumii? Poate doar o stare de vulnerabilitate. Pe care unii, ființe fabuloase sau nu, o folosesc în dauna noastră. Căci ne putem pierde cu ușurință viața pentru un ipotetic plan ascuns al lumii de care nu avem cunoștință dar pe care suntem acuzați de a-l fi pus la cale.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

SILVENA MURENO

A venit după mine sirena pe țărmul mării.

Eu mă spălam de sângele lu' Jean Limbosu'. Iar Silvena Mureno râdea de mine de se prăpădea. Că ce fioros mai sunt. Că ce mișto îl făcusem pe Limbosu'. Că scăpasem curveturile de un ticălos. Că nu eram chiar soldățoiu' soldățoilor dar nu eram nici de lepădat.

Sirenă parșivă și plină de zvâc!

Mi-a pipăit mușchii. Mi s-a uitat în albul ochilor. M-a tras ușurel de urechi. Mi-a pipăit daravera. Mi-a zis că ce bărbat ca lumea mai sunt. Că auzise ea de vitejiile mele de la Bunna Sol.

Mi-a zis, mișelește, că are-un drag de mine. Mă visa noapte de noapte. Se zvârcolea-n cearșafurile ei de alge.

I se umflaseră aripioarele de atâta dorință!

Întrebase oracolul din Limbo. Îi ghicise oracolul despre mine în cioburi de sticlă și-n zborul păsărilor spre Beauburg.

— Tu ești începutul și sfârșitul, mi-a șoptit duios Silvena Mureno făcând să-i sclipească solzișorii.

Își râdea de mine, ghidușa!

Am mușcat-o de țâțe. Am răsturnat-o în nisip. Am chirfosit-o în lăboiu' meu plin de cicatrici.

Aburi purpurii pluteau pe deasupra mării. Răsărise Luna. Se auzeau balene cântând în larg. O corabie-de-sticlă trecu spre Ascabia. Vâslașii grohăiau urmărind un uriaș pește-de-sticlă.

Niște păsăroi guralivi tăiau văzduhul căutând un sâmbure de furtună. O voce tot vânzolea nisipu':

— Cerul e roșu, o să fie furtună!

Cum mai mințea vocea. Cerul era limpede și soarele strălucea și Silvena Mureno făcea ca toți ciracii.

— Mă duci la Pește Orb? am întrebat-o pe Silvena Mureno spânzurând-o în lăboiul meu să o ardă vântul de miază-noapte.

— Ești nebun de legat, Bazar! a țipat sirena zbatându-se și scuipându-mă. Numai la Ib Hassan ți-e gândul!

— La el, iubito!

— Nu te lași? s-a smiorcăit ea

— O să-i fac felu, așa să știi!

Am coborât în adâncuri.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

ȚARA GHEȚURILOR

Ca să trecem de Grota Lacrimilor i-am dat un galben unei băbății. Păzea intrarea. Își tot împungea palmele cu un cuțit.

Avea ea de ispășit un păcat.

Ne-a întrebat într-o doară:

— N-ați zărit cumva vreun căpitan de cavalerie prin drumurile voastre?!

Silvena Mureno a pufnit în răs și s-a dus pe malul mării să privească albatroșii.

Băbăția m-a tras de-o parte. Mi-a șoptit .

— Ascultă la mine, soldățoiule, halește-o pe sirena asta. O să-i intre puterea apei în câmpul informațional!

Silvena Mureno nu lua seama la noi. Habar n-avea. Se zbenguia în valuri jucându-se cu niște pești-de-sticlă. Îmi tot făcea semne vesele. Mă tot chema să ne drăgălim.

Am trecut marea în spinarea unor găște sălbatice.

Dincolo de țărm se întindea Țara Ghețurilor. O zi încheiată am înotat prin troiene. Ne-am cățărat pe vârfurile lunecoase și reci. Silvena Mureno tot avea vedenii:

— Uite, colo, un aerostat plin de soldățoi!

— Visezi, iubito!

— Văd șapte oameni cu joben înotând prin nămeți!

— Te înșeli amarnic, iubito!

— Zăresc o cometă care-și tot schimbă culorile, neîncetat!

— E un fulg, iubito!

— Uite un cuib cu șapte ouă filosofale!

— Nicidecum! E un țurture!

Ne-au tăiat calea niște dinozauri de nea. Am sărit la ei învârtindu-mi spanga amenințător.

Silvena Mureno a râs de mine:

— Prostule, nu te văd, nu te simt! Dac-ai fi om de zăpadă
ai fi pierdut!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

PEȘTE ORB

Spre dimineață am ajuns la marea-de-carton.

Plaja era plină de șmecheri. Umblau în pielea goală. Li se bălângănea daravere, uite-așa!

Erau mânjiți din cap și până-n picioare de vopsea. Tot mângăleau valurile.

Unu' dintre ei, pictoru' Bonifaciu, s-a repezit la noi.

A răcnit plin de înverșunare:

— Vă fac portretu' la minut!

N-am apucat să-i pozăm.

S-a stârnit furtuna. S-a rupt ceru'. Cartonu' s-a umflat. Din adâncuri s-a ridicat Pește Orb. Ne-a aruncat în cap plase de alge. Ne-a împuns cu mustățile lui uriașe.

A zis hohotind:

— Curajoșilor! V-ați cărat hoitu' prin lumile nebune numa' ca să-mi dați binețe?! Ha, ha, ha! Aș putea să vă vin de hac chiar acu'! 'nțeleș, Bazar?!

Ce să-i fi spus uriașului?

Amușina picturile trăsniților. Tot bombănea nemulțumit. I-a luat la refec pe șmecheri:

— O să vă las fără pachetu' de energie, orbeților! N-aveți pic de simț artistic! Unde-i plăcutu' amurg? Unde-s florile de câmp? Unde-i chipul ăla îngeresc al Agathei din Adamville? Cum mă pot înviora mângălelile voastre? Asta ne-a fost înțelegerea când v-am cules din adâncuri după naufragiul corăbiilor voastre?!

Și, hap, hap. I-a înghițit pe vreo doi.

Nici nu mai suflam. Tăceam mâlc. Chiteam c-o să-i fiu pe plac. Să-i intru în voie. Să-mi deslușească planu' lu' Ib Hassan.

I-am făcut semn sirenei mele.

Silvena Mureno i-a cântat lu' Pește Orb. I-a mângâiat mustățile, i-a spus o grămadă de povești, i-a dansat din buric.

— Pe Ib Hassan îl vrei? s-a răstit peștele la mine.

— Pe el și legiunea lui! am strigat fără să clilesc.
— Ib Hassan vrea să facă pe Juno un experiment epocal!
Legiunea-i ține hangu'.
Am șters-o val-vârtej.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

JUNO

Cum urcam spre suprafață, l-am întâlnit pe Belbo, saxofonistul. Stătea cocoțat pe catargu' unei epave. Păzea cele șapte ceruri. Tot sufla în saxofon.

Când scotea un sunet ascuțit, cerul se umplea de galben și portocaliu. Când slobozea o notă gravă, văzduhu' devenea purpuriu. L-am întrebat nerăbdător pe saxofonist:

— Care-i drumu' spre Juno?!

— Da' ce vă grăbiți așa? ne-a strigat Belbo frecându-se între picioare ca un nesimțit. Hai să vă cânt un blues ca lumea!

— I-am luat urma lu' Ib Hassan! am răcnit eu pipăind cerurile cu vârful unghiei.

— Aha.

Aiurea! Nici nu-i păsa saxofonistului. N-avea el nici în clin nici în mână cu muritorii. Năucu'!

Ne-a cerut zece galbeni ca să ne dea drumu' prin ceru' care se deschidea către Juno.

Cum am ajuns pe țărmu' oceanului, am prins-o pe sirena de plete și i-am tăiat capu'. Am tăiat-o cu grijă. Felii, felii. Am perpelito la foc mic. Am înfulecat-o pe îndelete.

Puterea apei a pătruns în câmpu' meu informațional, bing, bing, bing, bang.

Hălăduind prin catacombele de pe Juno am întâlnit un vârcolac arămiu. Tremura, sărmanu'.

Mi-a șoptit:

— Legiunea lu' Ib Hassan a pus stăpânire pe oraș. A dat foc depozitelor de migole.

— Așa!

— Soldățoii au scris porcărele pe ziduri. Au violat femeile și au ucis bătrânii și copiii. Aduc o nouă religie, se zice!

- Am auzit eu ceva, am zis scrâșnind din dinți.
- Unu' din legiune și-a tăiat pântecu' în fața mulțimii. Am crezut c-o să leșin de emoție. Uite-așa se hărtănea cu pumnalu' și-și înjura stomacu'!
- Nu vorbi!
- Cum zic. Întocmai.
- Te cred.
- Iar Ib Hassan a pus să fie gătuiți toți comercianții de ulei și vânătorii de balene-de-sticlă!
- E pornit, generalu'! am strigat eu simțind cum îmi fierbe sângele în vine.
- Au dărâmat magaziile din port. Nimeni nu le stă în cale! Or să ne treacă prin foc și pară.
- Întregul Juno duduia.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

IB HASSAN

Am ieșit printr-o gură de aerisire. Legiunea mărșăluia prin străzile tubulare. Sunau trâmbițele. Bubuiiau tobele. Ib Hassan vorbea de la tribună.

Zicea:

— Oameni buni! Oameni buni! Lepădați-vă de stomac! Boțul ăsta e vinovat de toate relele lumii. Să trecem prin foc balonările, râgâitul, hulpăvnicia!

— Și vânturile, și vărsăturile și scuipatul! striga caporalu, lu' Ib Hassan dându-și ochisorii peste cap.

Generalu' căra după el un vagon. Acolo-i hăcuia pe cei care-i cădeau în laț. Felcerii legiunii săreau pe bieții oameni. Le sfâșiau izmenele. Le rupeau cămașa. Le ungeau pântecu' cu zeamă de praf de pușcă. Harști, înfingeau bisturiu-n ei!

Ce de mai urlete!

Mulțimea tot cădea în genunchi. Se perpelea săraca. Se ruga cu lacrimi de sânge. C-o fi, c-o păți.

Soldățoii legiunii dinamitau întregul Juno. Sunai sirenele înnebunite. Vagonu' lu' Ib Hassan hurui amenințător pe marile bulevarde gonflabile. Generalu' râdea în hohote. Învârtea deasupra capului o secure de argint. Șuiera în draci securea.

M-am luat după caporal. Își făcea de lucru în piața de păsări. Trăgea în țeapă o femeie. Aia urla de ți se rupea inima. I se scurgea sângele pe picioarele gălbejite. Era asudată, îi tresăltau țâțele, îi trosneau oasele:

Am țâșnit dintre ruine. Am răcnit amenințător.

Caporalu' s-a întors speriat. N-a recunoscut. Mi-a amintit de vremurile de altădată. Pe când luptam în genune. A încercat să mă prostească. Mi-a zis că-s fiul uneia din Adamville, Izolba Verhoveen. Amănțica fratelui lu' Ib Hassan. Mincinosu'!

M-a implorat să-l las în viață. S-a târât. S-a zvârcolit. A încercat să mă prindă de lăboi. I-am sfărâmat genunchiu'

cu spanga. I-am tăiat nasu' și urechile. L-am plumbuit cu pușcociu, din piept. L-am terciut binișor, ticălosu'!

Am așteptat noaptea:

M-am furișat până la palatul parlamentului. Acolo-și ținea Ib Hassan matca. O plămădise din sângele scurs din bandajele menstruale aruncate prin latrinele grădinii publice de sirenele lu' Jean Limbosu'! Pe-acolo, pe Juno, își frecau curuțu' după ce l-am căsăpit pe Limbos.

Balabusta generalului năștea omu' cel nou pe bandă rulantă. Gogâlț, gogâlț, făcea pântecu' ei. Se lăfăia-n mătăsuri matca. O grămadă de felceri se-ngrijeau de ea. Matca înfuleca văzduhu'. Cădea apoi grea. I se zbăteau cărnurile vineții în durerile facerii.

Măcel a fost.

I-am căsăpit pe felceri într-o clipă. S-au umplut zidurile de sângele lor. Vreo câțiva din legiune mi-au ținut urma. I-am plumbuit, i-am nimicit.

Matca m-a simțit. S-a speriat. S-a încurcat în voaluri. S-a grăbit pe scările năclăite de creieri. S-a dat pe tobogan.

Am ajuns-o în curte. Mi-am făcut semnul crucii apoi am scurtat-o de cap. Bătea din buze scăfârlia. Își rotea ochisorii în toate părțile. Îi picura grăsime de sub pleoape. Tot încerca să soarbă aeru' din jurul meu. Să mă sufoce, nu alta. Am strivit-o sub bocanc.

Ceru' s-a luminat. Văzduhu' s-a înfierbântat. O cometă nebună a lovit întregul Juno. Cometa își tot schimba culoarea. Nori groși de praf s-au lăsat prin străzile tubulare. Mulțimile fără' de stomac și-au dat duhu'. S-au înfruptat vulturii oceanului din ele.

Ib Hassan și-a strâns legiunea. Mi-a ținut calea la țarm. M-a strigat. Săracu!

Puterea apei a crescut în hoitu' meu. Valuri uriașe s-au revărsat din mine. I-au înecat pe soldățoi. Generalu' s-a dus la fund horcăind.

L-au înfulecat rechinii.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

CATACOMBELE DIN BEAUBURG

Mă întindeam cât vedeai cu ochii.

Apele mele spălau ruinele din Juno. Prin văzduh foșneau boschetari înaripați. Scorneau povești despre legiune.

Ce baliverne!

Din când în când, din adâncuri ieșea Pește Orb. Pâdea corăbiile care veneau și se duceau.

Pehlivanu'!

Chitea că s-o isca furtuna. C-or să bubuie fulgerele globulare. C-o să iasă turbionu' din Absolut să-l ducă în Mandhala. C-or să-i cadă-n plasa lui de alge niște naufragiați. Să-i amăgească, să-i sucească. Să-i pună să spoiască marea aia a lui puturoasă din carton.

Când m-a cuprins plictisu' am chemat o țestoasă la mine să mai stăm la taclale. Țestoasa tocmai lăsase-n nisipul de pe țărm fix șapte ouă filosofale.

Am întrebat țestoasa:

— Crezi c-aș fi copilu' lu' Izolba Verhoveen?!

— Fără îndoială, a zis țestoasa clipind și mustăcind.

Ce să știe ea, țestoasa?!

Mi-am strâns apele și m-am cărat în catacombele din Beauburg să-mi fac veacul. Din bârlogul meu se zăreau oțelăriile. Steluțe de fontă pluteau prin văzduhul vinețiu. Pocneau, dragele de ele. Îmi pișcau celulele. Alea mahalagioacele, în vorbă nebună cu multe alte celule din Univers.

Se zăreau limbile roșii ale flăcărilor lingând gurile fierbinți ale cuptoarelor. Cuptoarele duduiau. Scui-pau și fonte și oțeluri, numa' bune pentru spăngi, pușcoace și nave interstelare.

Aeru' era puturos. Să mori dracu' nu alta. Niște tuciurii își făceau de lucru în gura cuptoarelor. Tot vânzoleau minereul cu niște agregate uriașe. Răcneau unii la alții marțafoii. Se crăcăneau peste bucățile încinse de fontă. Tot priveau cu spaimă către catacombe. Nu le dădea mâna să vină-n buza lor să se țină de porcărele. Stăteam cu ochiu' pe ei.

Cum se apropiau, cum îi împrășcam cu plumbi.

CAPITOLUL CINCIZECI

CÂMPURI MAGNETICE

Uite-mă printre scaune, el e, îmi spun, adică eu, magician uitat în provincie. El, magicianul, bea domol. Ridică halba în dreptul ochilor. Chelia mea se ițește printre broboanele scânteietoare de pe burta halbei. O mie de universuri pleznesc din toate încheieturile, se înfulecă unele pe altele.

Eu stau și le privesc surâzător și trimit câte un mesaj cuiva anume din aceste universuri mici.

Ei, am eu codurile mele secrete!

Scaune, scaune, scaune împingându-se unele în altele, hai, dragă la vals, te fac un tango?

Pardon, m-ați călcat pe picior, atenție mărită. Hei, chelner, e un magician aici. Haralambie de la Arsenal face pe nebunul, adică mă ia în seamă, mă ia peste picior.

Bate la tobe, mofluzul, tam, tam, tam.

Cântă și pe la nunți, pe la botezuri, bate darabana. Bum. Bun, bum. Un tambur major de provincie, de tinichea. Ei, alta e să-ți freci curul prin capitală, mă înțelegi, acolo bați darabana pentru fețe înalte, acolo bați mai acătării, acolo tragi în piept parfum de Levant, ești beizadea cu giugiuc, înfuleci baclavale, și te bați pe burtă cu alți toboșari. Austrieci, poloni, zuluși. I-ar place să fie zulu, zice Haralambie chiftind în carapacea lui cam crăpată-n colțuri.

— Alo! Moreaugarin! Alo! Un miracol pentru mine! Îmi comandă Haralambie și habar n-are că acuși, acuși o să se întâmple ceva cu câmpurile magnetice și se procopsește așa, să se-nvețe minte, cu un al treilea ochi.

Fum de țigară albăstrui. Puf, puf, puf, uite-o pe madam Brizard, e asemenea unui pachebot, parca-i Titanicu'. E și-un gater care stă bine pe picioare, musculos, cu o sirenă

tatuată pe piept. Gaterul izbește aerul cu pumnii lui ca două pistoane. Păzea că te strivesc!

Lipa, lipa, lipa, lipa, apare Jobo, alcoolicul, tocmai întors din viligeatură. Are aer occidental, i-a furat pe ruptelea pe germani, pe franțuji, pe americani și pe pataggonezi, adicătelea a dat o lovitură mortală capitalismului, se fălește el întregului Adamville. Mult nu mai are, dragă, zice madam Brizard călcând voinicește pe picior un pirpiriu care lucrează la bancă.

— Totul e virtualul? zice Jobo, alcoolicul, dându-și ochisorii peste cap. Cine câștigă băătăia-n virtual, ăla e cel mai tare din parcare!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

VALUL MAYA

Instrumentiști asudați, Haralambie și ai lui.

Un chitarist solo, zdrang, zdrang, silfid, cadid, perfid. Zice că lumea e a dracu', așa cum îl vezi de silfid, ți-l imită pe Elvis dă clasă, dom'le, zice comisarul șef, ițit și el printre mese, hai noroc, noroc dom' comisar șef, să trăiți.

Asudă la contrabas fratele lui, înalt ca bradul, contrabasul pare o surcică în mâna lui, dar ce sunet, ce sunet, dragă, zice pachebotul de madam Brizard trăgând cu ochiul la magicianul care scoate un vâl din Marele Nimic pregătindu-se să întoarcă lumea pe dos, s-o vrăjească, numa', numa'. Mare comedie, zice madam Brizard plină de invidie, cum de nu i-a trecut prin minte, adică să se revoluționeze.

Și suspină așa drapată în roșu, roșu.

Hai la lupta cea mare, nu se poate abține Haralambie privind la madam Brizard, l-a luat gura pe dinainte, își omoară pielea tobelor, n-au sindicat, săracele. Suprafața lor informațională e atât de mare! Cum să nu fie dacă pielea tobei, fie vorba între noi, nu e decât o felie mare de tunet!

Madam Brizard face tot felul de piruete și de fente printre dansatori și-l trage de bărbiță pe clapist! Tot îmi zice că pică acu', acu' verișoara Iu' Agatha, Izolba Verhoveen, adică.

— Auzi, dragă, cică Izolba Verhoveen ar fi născut mutantu' în catacombele din Beauburg! Mi-a zis mie Mama Filoni care știa bârfa asta de la fantoma lui Fuskas!

Uite-așa cade vâlul Maya peste lume, vâlul magicianului, uite-așa învăluie câmpurile magnetice excitându-le, încurcând lumile, dându-le peste cap, înfierbântându-le.

Clapistul-și râde în bărbuță, e bolnav de oftică dar trage cu ochiul după madam Brizard, strigă și el nu știe ce lozincă pe la mijlocul valsului, balcanist sau balcanic. Nu e din Adamville, se interesează o foarte tânără profesoară de limba engleză, adusă de vâlul Maya, din neatenție, se aruncă și ea în vârtejul valsului nescăpându-l din ochi pe magician, dumneata să mă duci de unde m-ai adus.

— Secolu' XX e pe sfârșite, camarazi! urlă clapistul dându-și ochisorii peste cap și chinuindu-și orgile și pianul electric. Fifi Baston vrea și ea să participe la volutele Istoriei, se interesează ce și cum, când anume bate ceasul noii revoluții, revoluțiune, zice Haralambie, revolution, îl corectează tânăra profesoară de limba engleză, mănâncă înghețată, înfige lingurița în înghețată cu multă delicatețe și mă privește cu un aer dojenitor. Îmi zice:

— Domnule magician, vă jucați cu focul. Prea i-ați învățit pe toți cum ați avut chef. Or să vă aresteze, vă fac ei ceva. Cu ăștia nu e de glumit.

Și vâlul Maya o învăluie coborând peste lume, ca un fulg de nea. Unde-i micuța profesoară?!

Doamne, nu-i!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

VAN DER WRAFF

Strigăte de plăcere, fiecare strigă după cum îl taie capul, seara e învolburată, doar magicianul știe că acuși, acuși o să se petreacă fenomenul care o să rupă întregul Adamville în două, îndată. Mulțimile strigă înfiorate, strigă fiecare ce vrea, strigare la strigare. Se licitează organicul, electricul, magneticul, informaționalul. Clapistul ar avea de vândut un rinichi, Mama Filoni zice că are într-un cuib, pe acoperiș, niște ouă filosofale, piesă rară, Fifi Baston zice c-ar avea un afiș cu oracolul din Limbo, Izolba Verhoveen intră și ea pe ușă ducând în brațe un buchet uriaș de flori de câmp, zice că nu-i de vânzare buchetul. Atâta pagubă.

Și strigă cu toții de-a valma vrând să-și vândă și sufletul, săracul, sufletul singuratec:

- Vând sfere roșii, scânteietoare!
- Tije argintii, pline de țepi!
- Vând grabnic prisme multicolore să poți citi în ele trecutul, prezentul și viitorul!
- Am de vânzare un uriaș dinam Fulton!
- Tubulaturi gonflabile, șerpuitoare!
- Vând mingi de foc!
- Acu' vă vând un piston de-o tonă!
- Ia un girofar nemțesc!
- Hai la berbecele de oțel!
- Avem de vânzare schele lucitoare și alunecoase!
- Hai la păsărele!
- Șerpi de celofan și holograme unduitoare!
- Vindem îngrămădiri organice din care se nasc soldăței de temut!
- Am de vânzare o piramidă străvezie, o minunăție!
- Vindem rampă de lansare! Vindem rampă de lansare!

— Un calculator Mettrycks!

Și-aveau, și-o butelie Van der Wraff în care puteai să strecuri în doi timpi și trei mișcări întreaga realitate.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

PICTORUL BONIFACIU

Ce surpriză!

Uite-l în carne și oase! Cum se mai scâlâmbăie!

Nici n-a intrat bine că și se îmbrățișează cu toată lumea, cu Abab Hassan, fratele generalului, cu Fifi Baston, cu Jobo, alcoolicul, cu Haralambie, cu primarul Ferdinand, cu doctorul Spiridon și cu mulți alții. Și trâncănește și trâncănește fără oprire și zice că tocmai l-au scos scafandrii armatei dintr-o epavă, cum mai minte pictorul, lasă-l, are și el rolul lui în acest penultim număr de magie pe care o să-l fac în Adamville.

Bonifaciu zice:

— Nu vă e dor de-o schimbare?!

— Oarecum, se codește madam Brizard:

— Vă fac portretu', la minut și veți căpăta altă înfățișare, pot să jur! Am eu un schepsis acolo, nu-l spun la nimeni! Pictorul parșiv aiurește lumea. Poartă pantofi albi cu toc înalt de damă. A scăpat el cumva de la petrecerea lui madam Brizard. Și-a cumpărat mai multe vieți și-acum vrea să-mi strice mie treburile. Să fie și el cumva peste. Să privească peste parapetul lumesc. Să arunce o otheadă-n ograda lumii. Să vadă ce și cum. Să spargă un ou filosofal, să întindă gălbenușul pe pânză, noul soare. Să trimită bezele unor soții de barosani.

Cum să-i cumințești?

El e artist. Artiștii nu au de-a face cu treburile lumești. Ei se hrănesc cu diamantele de lumină veche, cu parfumul lumilor ancestrale. Și nici nu sunt oameni. Sunt așa, niște păreri, niște singularități esențiale. Bântuie prin corpuri lăsând urme luminoase, pervertind.

Iar Bonifaciu?!

Stă ca pe ace. Trage cu ochiul încioace și-ncolo. N-are astâmpăr. Bate darabana printre lumânările de pe masă. Își ascunde cu degetu-i cărnos, o pleznitură din umăr. N-are stare, pictorul.

Are o iubită nouă, zice madam Brizard privindu-mă pe sub sprâncene.

Să vină Agatha!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

FEMEIA DE OȚEL

Se deschid ușile restaurantului. Poc. Poc. Poc. Se izbesc de pereți. Se înmoaie ușile de parcă ar fi din zahăr. Se prefac în fondante, mmmmmn!

Ce gust! Ce gust princiar!

Magicianule, nu e restaurant! E căsuța de turtă dulce pe care câmpurile magnetice or s-o strivească în finalul dement al acestei text dement, uite-așa or să fie storcoșiți oamenii ăștia, săracii! Să se-nvețe minte! Să nu mai bârfească! Să nu mai comploteze! Să nu mai tragă sfori! Să nu mai tragă pe nimeni de limbă, să nu mai tragă mâța de coadă! Să nu tragă cu ochiul. Să nu tragă vânturi la sindrofii. Să nu tragă la măsea. Să nu tragă cu praștia, cu katiușa, cu arcu', cu Marcu.

Hei, magicianule, câmpurile magnetice au început să pulseze, ce faci?! Fac un inventar, vezi bine, magicianule, zice magicianul, burzuluindu-se foarte.

Deci! Ah, teribilul deci!

Deci se deschid ușile restaurantului și intră nebuna aia de Agatha. N-o știți? Nu se poate să n-o știți. Am spus dacă n-o cunoașteți pe Agatha. N-am greșit cu nimic. Am spus Agatha și nu Agartha!

Și pictorul Bonifaciu se supără și el că unii vor să inducă lumea în eroare.

Strigă plin de supărare:

— Fripturiștilor! Malagambiștilor! Conțopiștilor! Agatha asta e un înger!

— E un drac de femeie, zice Haralambie plescăind.

— E femeia-de-oțel din benzile desenate, strigă Jobo, alcoolicul iar Rudolf, vânzătorul de ziare-i ține hangul.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

NIȘTE COMPTIȘTI

Hai, Agatho!

Bum, buuum. Haralambie cade lat de emoție. Comisarul șef rămâne interzis. Nici madam Brizard nu se simte în apele ei. Cum să iasă tocmai acum de pe ring, tocmai acum când lumea întreagă din Adamville stătea cu ochii pe ea, drapată fiind în roșu, roșu?!

Și ce piruete făcea!

E madam Brizard, nu e pachebot, zic eu, răutăcios, să risipesc vraja, vai, credeam că e pachebot, scâncesc frații Gerome întorși dintr-o foarte lungă călătorie, credeam că e Titanicul!

Să vorbim despre Titanic, zic eu, săracii îi salvează pe cei bogați, asta e lecția Titanicului, zice senatorul Protopopescu scâlâmbându-se cu Izolba Verhoveen pe ring și dându-și aere de parlamentar european.

Bonifaciu se ține după fusta Agathai, e tot mai insistent, se înghesuie printre mese, se bulucește, se izbește de o chelneriță care răspunde la numele de Mata Hari, se ridică, alunecă iar și urlă ca un apucat:

— Iubitoooooooo!

Niște complotiști din fundul sălii sar speriați. Gata, gata să aprindă fitilul, își zic ei cu năduf, să se dea de gol. Credeau că i-a dibuit poliția secretă, siguranța statului. Așa își zic ei părând gata de a se preda. Ei, așa de ochii lumii. Au ei metode periculoase. Pot scăpa din orice clenci. Vor apăra cu viața rețelele lor secrete din Est, din Vest, din Nord, din Sud.

— E doar Agatha, zice unul dintre complotiști răsuflând ușurat.

Vai, Agatho, pictorașul tău ne-a speriat de moarte, cum a mai strigat împielitatul, din dragoste a strigat, mai zic plini de gravitate complotiștii și se întorc la treburile lor, pâș, pâș, pâș.

Treburî cu schepsis. Sforicele politice. Bubuliene, masoniste, masochiste, manichiuriste.

— Pardon!

E și-o manichiuristă printre ei. Are ea un lac de unghii special. Dai pe unghiile agenților și agenții ies la iveală, se dau de gol, oameni și ei, umblă după fuste.

Agatha e înțelegătoare. Îmi face cu ochiul. Eu nici nu vreau s-o văd, mâncătoare de inimi. Că m-a dus cu zăhărelul.

Și-acum, uite-o, se bagă în treburî complotiste. Zice, făcând pe nebuna:

— Amestecate mai sunt treburile astea lumești, oameni buni. Mă gândesc la conspirații, la trepanații, la ulceratii.

— Uraaaaa! strigă popoarele restaurantului, înveselite și împătimate de parfumul Agatheii.

— Uraaaaa! strigă instrumentiștii veseli că popoarele-s slobode la gură și că fac nițică mișcare printre mese, un tango, acolo, să se dezmoștească.

— Uraaaaa! strigă chelnerii visând cu emoție la vremea când câmpurile magnetice îi vor preschimba în pipițe politice.

— Uraaaaa! strigă vreo doi, trei oameni cu joben dându-se de gol prostănacii.

Ăștia-s vreo șapte, de fapt. Sunt de la poliția secretă. Tocmai au picat și ei prin restaurant că au auzit că vor fi niște fenomene. Oameni și ei. S-au speriat un pic. Au intrat să se adăpostească. Să nu-i calce tramvaiul ieșit de pe șine. Să nu le zboare vreun burlan jobenele. Să vadă ce se petrece. De ce atâta hărmălaie. De ce se agită poporul. Ce așteaptă el de la momentul magnetic. Cum de un asemenea lucru serios nu e tratat așa cum se cuvine prin mijloace științifice și nu prin mijloacele precare și vulgare ale artei decadente. De ce țâțe și nu câmpuri informaționale. De ce

pistoane și-o butelie Van der Wraff. Ce se pune la cale,
domnule?!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

SFÂRȘITUL LUMII

Agatha-i dă pictorului Bonifaciu un pupic tandru și-i șoptește-n urechiușă:

— Iubițel, e groasă rău. O să fie o chestie magnetică de n-o să se mai înțeleagă om cu om!

Bonifaciu face ochii mari. Tușește surprins. Își desface lavaliera. Răsuflă greoi. Privește împrejur.

— Fals, zice.

Cum să crezi o asemenea prostie? Cum să fie deja sfârșitul lumii când, uite, colo, magicianul stă la o masă ca un simplu cetățean și trage la măsă într-un restaurant din Adamville.

Dacă ar fi fost sfârșitul lumii, Moreaugarin s-ar fi aflat de bună seamă într-un restaurant franțuzesc, când șampanie franțuzească. Păi nu?!

Moreaugarin tușește ușor încurcat. Adică eu tușesc un pic încurcat de această întorsătură a lucrurilor. E șic să se sfârșească lumea într-o seară franțuzească, desigur.

Dar zic, prevăzător:

— Având în vedere că urmează un sublim moment magnetic ce va influența întreaga planetă Pământ și întregul Sistem Solar și întreaga Galaxie și absolut întregul Univers și absolut întreaga Istorie Umană, această seară poate să fie foarte bine una rusească, una americană, una patagoneză sau...

— ... zulusă! urlă Haralambie bubind din tobe.

— Poate bubulind? întreabă comisarul șef semn că e tobă de carte de larg consum.

Moreaugarin se încruntă la comisarul șef; îi zice plin, plin, plin de năduf:

— Dom' comisar șef nu dați lucrurilor o turnură parodică, vă rog! Și nu mai faceți bășcălie! Și nu vă mai dați în stambă că nu e frumos! Momentul magnetic care e cheia acestui text e un fapt cât se poate de real. Cine are ochi, să vadă. Cine are urechi, s-audă. Cine are gură, să spună. Trepanații? Conspirații? Ulcerații? Să vă văd acum când veți primi alte coduri!

Comisarul șef privește încurcat în jur. El n-a vrut să ia pe nimeni în bășcălie. Și nici nu prea crede că toată tevatura se va transforma într-un moment magnetic înfricoșător. Are un fost coleg de liceu care lucrează la o bază spațială undeva, în Siberia. Mai că i-ar da un telefon să se convingă dacă e sau nu adevărat!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

ÎN VÂRTEJUL VALSULUI

Bonifaciu o trage pe Agatha în vârtejul unui vals. Îi zice la ureche:

— Vorbește, tu, cu madam Brizard. Să cheme spiritul lui Einstein, să-l întrebe ce și cum!

— Nu te prosti, dragă!

— Te roooog, se roagă pictorul alunecând în siajul Agathaei și pierzându-și ochii în decolteul ei.

— Iubițel, fii cuminte! Vorbește mai încet! Dacă ne aude magicianul ne-am ars! E pornit rău de tot! E foarte gelos, se vede de la o poștă! I-ar place să-mi tragă două, trei palme de necaz!

— Hai, vorbește cu madam Brizard! Trebuie să ne lămurim într-un fel sau altul!

— Ce mai putem face? O să ne schimbe codurile!

— În mod sigur o să ne facă felul! Ne chirfosește cu momentul lui magnetic și n-o să vină nimeni să ne dea o mână de ajutor! Agatha îl mușcă de ureche. Îi șoptește:

— De ce te învârti așa, de nebun? Vrei să mori de infarct?!

— M-ai și văzut purtat de îngeri prin inelele alea roșii, galbene, verzi, albastre?!

— Ssst! Vine momentul magnetic! Simți niște furnicături?

— Să vinăăă! urlă Bonifaciu valsând în draci. Dacă trebuie să vină, n-are decât! Ce-am avut și ce-am pierdut?! Gata! Ce să ne mai pese, iubito?! America se face praf! Rusia se face pulbere! Africa se crapă-n două! Adamville, întregul, sare-n aer c-o bubuitură grozavă, grozavă de tot! Apa oceanului urcă-n Everest, se revarsă pe Limbo, pe Ascabia și pe Juno! Or să ni se bulbuce ochișorii iubito! Or

să ne crească branhii, iubito! O să ne trezim cu aripioare!
Fâl, fâl, fâl! O să înotăm prin marea-de-carton a lui Pește
Orb! Îl știu eu pe pezevenghi! Ne-o coace magicianul ăsta
de-atâta gelozie, iubito! Ne schimbă codurile? Eu trepidez
de pe-acum, iubito! Tu, nu? Formele tale se vor schimba,
Agatho, ce să mai vorbim! Vezi că mă calci pe picior! Ține-
mă strâns, iubito! Ce comedie! O să fi un ceas deșteptător,
Agatha! Sau poate o mașină de cusut!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

MIȘCARE, MIȘCARE!

Agatha pare obosită.

Gata, nu mai vrea nici vals, nici tango și nici twist. Poate un rap? Poate un ragtime? Poate conge?

O îmbie Haralambie în fel și chip.

Tocmai se apropie momentul magnetic și magicianul moare de gelozie. Adică nu e nici pe departe fință fabuloasă precum s-ar crede. Un om obișnuit.

Își așază dunga la ciorap. Își trage ușor degetele în sus, pe pulpe. Scapă degetul, din întâmplare, sub tivul fustei, zâmbește vulgar.

Doctorul Spiridon cade lat de emoție.

— Nu e momentul să vorbim despre schimbare, zic eu vrând să liniștesc întreaga suflare din Adamville. Mai sunt cinci minute, cinci secole, cinci ani-lumină. Dansați, vă rog! Dansați, dansați, dansați! Rămâneți în priză! Complotați, complotați, complotați! O conspirație împotriva celulei! Împotriva matricei informaționale, de bună seamă! Jos burțile! Nu vă opriți! Haralambie, schimbă ritmul! Așa! Mișcare! Mișcare! Gata cu balonările! Gata cu vărsăturile! Gata cu vânturile! Jos pânțelele hulpav! Să rămână spiritul! Numai el! Să rămână scânteierea! Focul stelelor! Risipa lor! Nu vă îmbulziți pe ring, este loc pentru toată lumea! V-ați îngrășat, v-a crescut colesterolul! Mișcare, mișcare! Nu vă fie frică! N-a căzut cometa!

N-au venit să vă aresteze cei șapte cu joben! Nu-s soldătoii lui Ib Hassan! E o seară obișnuită, la restaurant, o seara nemaipomenit de obișnuită. O seară atât de obișnuită cu oameni atât de obișnuiți! Nu vă îmbulziți! Vine ea și dezlegarea lucrurilor!

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

MOARTE BANILOR!

Madam Brizard strigă după un chelner, și-a pătat mățăsurile roșii, roșii, adu dom'le zeamă de lămâie sau un spray, ceva, strigă franțuzoaica supărată ce a fost scoasă din ring, și-i cere ajutorul lui Jobo, alcoolicul. Pramatia nici nu vrea să audă. Tocmai a intrat în vorbă cu cei de la poliția secretă, cu oamenii ăia care sunt de fapt prelungirea unor jobene de mătase neagră, roșie.

Jobo, alcoolicul, întreabă fonfănind:

— Ați descoperit tentaculele corporațiilor de pe Limbo strângându-ne de gât?!

Oamenii cu joben îi privesc chiorâș, Jobo, alcoolicul, se înghesuie în ei ușurându-i de portofel.

Ce dacă vine momentul magnetic? Viața merge înainte! Și gaterul, boxerul, se scâlâmbăie și el pe ring, chipurile ar inventa o lovitură nou, poc, poc, poc, s-a pus și un pariu, se zice, vreo două, trei curviștine leșină de emoție. Pirpiriul de la bancă explică primarului Ferdinand cum e cu loviturile alea noi, în premiera mondială, stă pirpiriul alături de marele boxer și toți tremură de frica lui.

Moreaugarin râde în sinea lui de toată vânzoleala, de toate vicleşugurile, de toate priteşugurile și, pentru rimă, de toate beteşugurile. Se tot uită la ceasul lui cu lanț de argint și oftează, au mai rămas două, trei clipe acolo. Starostele cerșetorilor, tocmai ieșit din închisoare, îi cere un ban, acolo.

— Ce să faci cu banul în plin moment magnetic, ei?! îl întreb dojenindu-l că l-a ucis cândva pe Fuskas, arhivarul.

— Știu ce să fac, bre, cu banu'! zice starostele cerșetorilor ochind jobenul unuia de la poliția secretă. Cumpăr nițică nemurire de la guvern! Ei, ce zici?!

— La ce-ți mai trebuie nemurirea dacă se vor schimba codurile și simbolurile?! vreau să știu izbucnind în râs.

— Lasă că n-oi fi matale așa de rău la inimă să ne omori de-adevăratelea!

Haralambie trage cu urechea și, ca să se pună bine cu mine, pentru orice eventualitate, ca să-mi facă pe plac, strigă în draci, ca un apucat:

— Moarte banilooooor!

CAPITOLUL ȘAIZECI

O LUMINĂ ALBASTRĂ

Fifi Baston pune ochii pe unul. Să-l ia la dans, să mai schimbe partenerul.

Îl invită ea, ce să zic!

Se rotesc pe ringul de dans și nu le pasă de nimeni și de nimic. Chiar se sărută, se pipăie, nesimțiții.

Fifi Baston își lasă capul pe umărul lui. Îl întreabă pe șoptite, înfrigurată:

— Ești agent secret, să nu spui nu!

— Ești venit în misiune în Adamville!

— ...?

— Te-au parașutat, să nu negi!

— ...?

— Ai nisip pe redingotă, n-ai observat? Și miroși a benzină de bimotor! Zi că nu-i adevărat!

— ...?

— Ai documente false. Ai o fiolă de cianură sub gulerul de la cămașă. O simt cu unghia Sunt expertă, știi?

— ...?

— Ești antrenat. Dezinformarea, fumigenele și zvonistica sunt armele tale de temut!

— ...?

— Nu te mai codi! Îți pot oferi adăpost! Mă dau în vânt după aventuri cu agenți secreți!

— ...?

— Te-au trimis să-l răpești pe Moreaugarin! Vreți să stăpâniți lumea, aveți o bombă., vă trebuie un magician ca el!

— Ascultă doamnă dragă, izbucnește insul. Nu sunt agent secret și nu lucrez pentru nicio agenție de informații din lume! Eu am venit să dansez pentru că mi-a spus ceva din

interiorul meu și acest ceva se cheamă Forța Universală. Se pare că sunt alesul, eu voi fi Noul Mesager! Ia seama, nu mă enerva, cine știe ce mesaj ți-aș putea transmite dacă te mai protestezi atâta!

— Haralambie îl strigă pe ins. Dă mâna cu el. Îl îmbrățișează și-l pupă pe amândoi obraji.

Îi zice entuziasmat:

— Dom'le, și eu am luat contact cu Vocea Universală! Mi-a spus același lucru! Eu sunt Vestitorul!

— Ei, ăștia-s alții, domnule, zice insul vădit deranjat că nu e tocmai el alesul. Sigur sunt alții, de pe altă planetă!

— Stai, nu te supăra, zice Haralambie. Stai să ne înțelegem.

Mie îmi apare vocea în vis ca și duminică. Întâi îmi apare o lumină albastră!

— Trebuie să fie roșie! Roșul e culoarea corectă, zice insul fericit că s-a înșelat:

— E o lumină albastră! se încăpățânează Haralambie.

— Ești tâmpit! strigă insul întorcându-i spatele.

— Iar tu ești de două ori tâmpit! răcnește Haralambie strângându-și bine cureaua.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

O CELULĂ ÎI SPUNE ALTEI CELULE...

Așa încep toate momentele magnetice. Crește nervozitatea, oamenii devin suspicioși. Nici nu iau în seamă fenomenul:

Să iasă în față. Să aibă dreptate. Să fie cei mai buni, cam asta îi interesează în astfel de momente cruciale.

O celulă îi spune altei celule:

— Atenție, o să mă îndrăgostesc de tine!

Momentul magnetic îi transformă pe toți și pe toate în celule. Întâi însă, toți și toate sunt făcuți felii, felii pentru a crește suprafața informațională.

— Îți crapă ochii, zice cu aplomb Fifi Baston vrând să arate că ea este foarte bine informată asupra fenomenului.

— Ți se rup mușchii, adaugă primarul Ferdinand cutremurându-se.

— Bineînțeles că-ți cad unghiile de la picioare spune repede doctorul Spiridon adăugând ceva despre curburile spațiului.

— Îți cade părul, zice madam Brizard cu părere de rău în glas, strivindu-și o lacrimă pe obraz.

— Ți se crapă pieptu-n două! răcnește pirpiriul de la bancă rugându-se în sinea lui să nu fie adevărat.

— Inima se transformă în sticlă, zice Mama Filoni împungându-și palmele cu un cuțit.

Avea ea vreun păcat de ispășit!

— Rinichii încep să-ți fluiera ca și cum ar fi un samovar, spuse Tătăărăscu ciupindu-se de braț.

— Plămânii încep să fluiera, zice insul care e cuplat intim cu Forța Universală.

— Rinichii fluieră! strigă Haralambie înciudat:

— Ești tâmpit! strigă insul.

— Iar tu ești de două ori tâmpit! strigă Haralambie suflecându-și mânecile cămășii.

— Apare turbionul care duce-n Absolut! zice Mama Filoni ștergându-și sângele de pe palme cu batista ei dantelată.

— Pe asta de unde o știi, dragă? întreabă madam Brizard cuprinsă de mirare.

— Nu-i bârfă, e adevăr științific, zice repede Mama Filoni cotrobăind prin poșetă după rujul de buze.

— Aha, face madam Brizard privindu-se în oglinjoara ei de Burgundia. Așa zici, adevăr științific. O fi, dragă, dacă spui tu! Uite așa stau de vorbă amândouă. Madam Brizard îi spune ei, Mama Filoni îi spune lui madam Brizard. Ca și cum o celulă i-ar spune unei alte celule...

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

LUMEA NOUĂ

Bonifaciu mai că i-ar juca o festă lui Moreaugarin. De ce să nu ia el în stăpânire Lumea Nouă?

Și le zice tuturor că momentul magnetic e o metaforă tocmai potrivită pentru un tablou la care lucrează de-o viață.

Și îi întreabă pe fiecare cam ce-ar vrea să fie în Lumea Nouă care stă să se nască dintr-un moment magnetic în altul.

— Aș vrea să fiu o zebra, zice unul timid.

— Nu te juca cu șansa dumitale! E unică! strigă pictorul Bonifaciu amestecând vopselele.

Fie, zebra, domnule dragă:

Și zebra fornăie dă din picioare, sare peste mese și iese în stradă. Se afundă în Moebus. Asta-i momentul de magie, Moebus, lucrurile pe dos:

— Aș vrea să fiu un trandafir, zice temătoare madam Brizard, înfoindu-se în mătășurile ei roșii, roșii.

Fie, trandafir.

— Eu aș vrea, dacă se poate, să fiu un nasture la prohabu'

celui mai barosan tip din Lumea Nouă! zice starostele cerșetorilor prostindu-se un pic.

Fie, nasture, nătângule.

— Vă rog frumos, aș vrea să fiu Greta Garbo, zice pirpiriul de la bancă înroșindu-se tot de rușine.

Fie, pirpiriule.

— Vrea cineva să fie brontozaur? strigă gaterul, boxerul ăla fioros, înviat din morți, nu se știe cum.

— Nuuuu! strigă întreaga suflare din Adamville.

— Domnule, eu vreau să fiu un brontozaur, zice boxerul.
E

nevoie de brontozauri. Trebuie să-i halească cineva pe tipii care ar îndrăzni să mai treacă prin foc și sabie atâta amar de lume! N-o mai luăm de la capăt c-am văzut ce-a ieșit., Brontozaur să mă faci, Bonifaciu!

Fie, brontozaur.

Și momentul magnetic e în plină desfășurare, se cutremură toate, se sparg ferestrele, se schimbă încet, încet axa Pământului.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

UN TUN DE VOPSEA GALBENĂ

— Nu te mai prosti, îi zice Agatha lui Bonifaciu văzând că s-a schimbat axa Pământului. Te-ai cherchelit. Ai luat-o razna, magicianul a făcut-o. Înțelegi? Moreaugarin și-a dus planul până la capăt. Uite-l colo, râde de se prăpădește. Hai că suntem caraghioși amândoi. A plecat și Haralambie. Nu mai e muzică. Ce să mai pierdem vremea? Fără muzică n-are niciun haz seara asta! Ritmul e cheia lucrurilor!

— Te înșeli, Agathă! zice Bonifaciu sughițând. Culoarea contează! Ea și numai ea!

— Uită-te în jur, șoptește Agatha. Nu vezi ce de lume? Uite ce forme uluitoare. Și toate vorbesc parcă o limbă nouă!

— Visezi, Agathă! strigă Bonifaciu împleticindu-se către ieșire.

— Nu te prosti!

— Nuuu!

— Ce suntem noi în lumea asta nouă?

— Două celule îndrăgostite! strigă Bonifaciu împiedicându-se de Jobo, alcoolicul, adormit în ușa restaurantului.

— Și asta ce-i? întreabă Bonifaciu. Nu e căsuța de turtă dulce a magicianului?!

— E restaurantul lui Abab Hassan, îi șoptește Agatha.

— Sanchi! E căsuța de turtă dulce pe care a turtit-o momentu' magnetic, hâc!

— Te dai în stambă!

— Mă dau de ce să nu mă dau?! Și nu mă las, Agathă, nu mă las! Dacă-ți spun că nu mă las! Ce vrei? Să mă las? Cum să mă las?! Nu mă las! Păi ce, vrei tu să mă las?! Adică tu

vrei să mă las?! Păi, nu, fetiço, nu mă las! Ai înțeles că nu mă las?!

Și pictorul Bonifaciu scoate un tub de vopsea galbenă și luminează acum, luminează până departe Lumea Nouă.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

MANDHALA

Am bănuیت că se va petrece un lucru extraordinar. O cădere în penumbra Lunii. O nouă revoluție. O ploaie cu broaște despre care toți vorbeau cu un soi de frenezie periculoasă.

Agatha mi-a telefonat de câteva ori. Bănuia că puneam la cale un nou moment de magie.

O înțepa inima, i se tăia se maioneza, i se zaharisise dulceața de migdale. Avea unele temeri. Visase elefanți. Avea vedenii. O urmărea un străin când se ducea la piață sau la teatru, în toiul nopții primea telefoane ciudate. Văzuse un dragon de foc. Călărea norii pârjolind întinderile.

Mi-a propus mici ieșiri, Agatha. Oarecari mondenități. Îmi displăceau însă lansările de carte. Erau momentele pline de ridicol ale provinciei mele prăfuite, asudate și înamorate de glorie vulgară. Nu mi-ar fi plăcut să merg la sindrofiile organizate de nevasta primarului Ferdinand. Nu mi trecea prin cap să mă ard la soare la sfârșit de săptămână la picnicul pus la cale de madam Brizard.

La începutul verii mi-am petrecut vremea la clubul de jazz, am băut bere blondă pe terasă la Emil, am scris scrisori unor personalități din capitală. Nu eram de acord cu anumite măsuri luate de guvern și ceream ridicarea monopolului asupra nemuririi.

Bineînțeles că unii m-au felicitat pentru ultimul meu moment de magie în timp ce alții mi-au trimis bilețele în care m-au amenințat cu moartea.

Ce-mi păsa?!

Într-o dimineață, pe terasă, Tătăărăscu îi înjură vârtos pe nemți, pe ruși, pe americani și pataggonezi. Îi făcu cu ou și cu oțet pe cei de pe Limbo.

Golind o halbă de bere pe nerăsuflăte, unul, Popovici, îi ținu hangul spunând și el niște bazaconii:

— Dacă pataggonezii îi băteau pe ruși la Trafalgar, în 75, Bibescu al nostru ar fi putut să-și instaleze tronul fix în Piața Roșie!

— Bați câmpii, domnule! îl apostrofă Haralambie de la Arsenal, vrând să-l îmboldească nițel. Pataggonezii n-au fost încă la Trafalgar. E mai mult ca sigur. Puțină istorie mai știi și eu, ce naiba!

— Pe onoarea mea, au fost! Nava lor amiral a fost scufundată de crucișătorul Odessa! A scris și la gazetă!

— Zvonuri, domnule, i-a strigat Haralambie turnând gaz peste foc. La Trafalgar s-au bătut maurii cu chinezii! Doar știm cu toții, nu?! Și asta a fost după ce guvernul a pus monopol pe nemurire. Pataggonezii or să intre la rând ceva mai încolo iar la urmă de tot, am eu niște informații, o să fim și noi chemați acolo să arătăm ce putem!

Ei, Haralambie ne zgândărea. Să ne toarne mai bine la poliția secretă. Pe toți ne turna. N-avea scrupule, ticălosul.

Dar nu ne păsa. Ziceam vrute și nevrute. Că Bibescu o să instaureze dictatura regală. Că o să ne lovească până la urmă cometa aceea care-și tot schimba culorile și care aducea cu ea de fiecare dată cântecelul trubadurilor. Că or să năvălească peste noi dansatorii de saraban și că or să ne bumbăcească rău de tot. Că o să fim martori cu toții le o a doua răstignire și că întreg Sistemul Solar o să se prăbușească într-o gaură neagră.

Haralambie le mai înflorește nițel:

Avea talent, pe cuvânt de onoare. Alerga la secție într-un suflet. Comisarul șef îi dădea niște firfirei și-un șut drept în fund. Îl umplea de simț patriotic.

Comisarul șef, săracul, a zărit Mandhala pentru prima oară.

A și murit din pricina asta. I-a explodat inima de emoție. Țin minte bine. Tocmai venise cu duba să mă bage la popreală că eram limbut și năvălaș. Tocmai își zornăia cătușele și-mi citea drepturile.

A privit în sus din întâmplare. A făcut ochii mari, speriat.
A răcnit din toate puterile:

— Uite colo! Ce comedie!

— Unde, comisare șef? am întrebat eu.

— Colo-n cer! a zis el punând lumea pe jeratic.

Mandhala era. Maiestuoasă. Misterioasă. Gigantică.

Tumultoasă. Vibrantă. Multicoloră. Plină de tubulaturi gonflabile. Zvăpăiată. Vorbăreață. Tăcută. Înnebunitor de tăcută.

S-a pogorât peste noi. Ne-a cuprins. Ne-a definit. Ne-a fixat limite. Ne-a luat în custodie. Și-a trimis elefanții să tropăie pe

Strada Mare. S-o strivească pe Agatha. Și-a trimis drahmanii treziți din somn să ne picure-n urechi adevăruri esențiale și parfum de santal. Drahmani burtoși, însetați de firescul nostru. Călugări evitând pe deasupra havuzului din fața Primăriei.

— Văd Pântrașiva! a țipat Tătărăscu căzând în extaz

— Ce vezi?!

— Văd! Văd Pântrașivaaaa!

— Dumnezeu să-l înțeleagă, a zis primarul Ferdinand.

L-am căutat pe Garge, flașnetarul. Una care vindea garofițe, cinci la leu, mi-a zis că l-a văzut cum se ascunde într-un vas de bambus. Femeie nebună! Cum să intre grasul de flașnetar într-un vas atât de mic? El care ocupa două locuri în autobuz?!

Nici pe Haralambie nu l-am mai găsit în nebunia generală. Un polițist mi-a strigat că l-ar fi zărit pierzându-se prin piața de pește din Mandhala. Polițistul plângea în draci. Își lovea vipușca pantalonilor cu bastonul lui electric și plângea în hohote.

M-a întrebat sughițând:

— Ce-i cu fenomenu' ăsta, domnule?

— De la stratul de ozon ni se trage, am mințit eu gâfâind, ca să mă aflu-n treabă.

— Eu am auzit c-o fi din cauza experimentelor nucleare!

— O fi, nu zic nu!

— Cică o să fie și mai rău!

— Tot ce-i posibil! Istoria nu s-a sfârșit. E clar că vom mai avea probleme. După 2000 o să fie un mare cutremur de pământ semn că oculte au dibuit ceva din Secretul Originar și că au pus mâna pe forțele telurice!

Bine-mi mai stătea!

Mandhala hăpăia încet, încet întregul Adamville și mie îmi ardea de prostii.

Comunicațiile erau întrerupte. Soarele nostru electric se stinsese. Lumea alerga de nebună pe străzi. Forțele guvernamentale nu-și făcuseră încă apariția și era clar că nici nu aveau să vină.

Hămesită Mandhala!

L-a înghițit pe doctorul Spiridon. L-a făcut pierdut pe Abab

Hassan. L-a înfulecat pe nemestecate pe Tătăărărescu. L-a terciut pe Jobo, alcoolicul, Mama Filoni, madam Brizard și Fifi Baston.

Unul n-a mai rămas în Adamville.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

TREBUIE SĂ FIM VIGILENȚI

Proaspăt picat din capitală, după eveniment, procurorul Athanasiu mi-a cerut să consemnez în scris toată tevatura.

Eu m-am opus.

Athanasiu m-a amenințat în fel și chip. Era virulent, insurgent, năbădăios. Pus pe fapte mari. Gata, gata să iasă în față. Să fie remarcat de superiorii săi. Să ajungă procuror general.

Umblă de colo, colo prin Adamville căutând cadavre, urme, ceva semne. Avea geanta burdușită cu pungi de plastic în care ar fi strâns probele pentru analiza de laborator. Avea și un subaltern cu el. Omul legii. Bondoc. Subaltern conștiincios. Slugarnic. Și foarte muncitor. Căra în cârcă un târnăcop și o lopată spre a putea da la iveală urmele înfiorătoare ale măcelului.

M-au alergat peste tot. Să le arăt locurile. Să le povestesc despre fenomen. Să mărturisesc. Mi-ar fi pus bucuroși ștreangul de gât. Nu eram singurul supraviețuitor. Nu eram singurul martor!

Eu eram criminalul!

În fiecare seară, Athanasiu se ducea la Primărie să dea raportul șefilor săi din capitală.

Avea o voce tunătoare. Zăngăneau geamurile. Vorbele lui împrășcau zidurile. Se loveau de felinare și de caldarâmul fierbinte al străduțelor pustii. Lăsau dâre fosforescente.

Athanasiu striga în telefon:

— A fost dar un măcel!

— ...

— Am găsit urme peste tot!

— ...

— Urme, să trăiți!

— ...
— 'nțeles, să trăiți! Pun mâna pe făptași! Îi belesc! Scot untu' din ei! Îi trag la rindea! Le scot gărgăunii din cap!

— ...
— Principalu' suspect e în mâinile noastre! Bate câmpii, să trăiți! Cică a apărut ca din senin un oraș plutitor și i-a înfulecat pe toți!

— ...
— Sunt un tâmpit, să trăiți!

— ...
— De două ori tâmpit!

— ...
— Mama lor de bolșevici!

— ...
— Fasciști în toată regula, să trăiți!

— ...
— Masoni perversi, să trăiți!

— ...
— Anarhiști, malagambiști și deviaționiști!

— ...
— Rasiști cât cuprinde!

— ...
— Sunt supertâmpit, să trăiți!

— ...
— Le vin eu de hac!

— ...
— Iremediabil tâmpit, da!

— ...
— Nu mă duce el cu zăhărelul! Îi mut fălcile! Îl bat cu funia udă! Îl zvânt în bătaie, să trăiți!

— ...
— E o acțiune în contra nației!

— ...
— E foarte corect, să trăiți, sunt un tâmpit incurabil! Athanasiu m-a ținut nopți întregi cu lampa-n ochi. A chemat din capitală o echipă mobilă cu un detector de minciuni. Mardeiașii m-au făcut pachet și m-au băgat într-o cadă

plină ochi cu gheață. Apoi m-au întrebat în fel și chip. Doar, doar or descoperi marea minciună în tremurăturile acului de la aparatul lor.

— Unde-i Agatha? Unde-i Fifi Baston? Unde-i Mama Filoni?

Unde-i madam Brizard?! I-ai ucis? Cu mâinile goale?! I-ai gătit? Unde le-ai îngropat cadavrele?!

— Ultima dată când le-am văzut se îndreptau spre Pândrașiva! am strigat eu gândindu-mă cum să scap de nebun.

— Minți, cetățene! a urlat unul dintre mardeiași. Uite cum sare acul, vezi?!

Acul nu sare nici cum. Linia de cerneală era lină, lină. Mă duceau cu vorba, ticăloșii. Erau porniți. Nici să mă omoare, nici să mă lase să trăiesc.

— Ce-i asta, Pântrașiva?! a întrebat procurorul pe un ton amenințător.

— De unde să știu? Poate un râu învolburat!

— Ne iei peste picior?!

— Poate un vârful de munte înzăpezit.

— Ești poet! a răcnit Athanasie pocnindu-mă cu un baston electric peste față.

Ce să fi fost oare Pântrașiva? Poate un lac sclipitor. Poate o cădere în penumbra Lunii. Poate un moment tainic al zilei. Poate o floare de lotus purtată de vânt. Poate un gând sublim. Poate un nor zdrențuit de furtună, trecător. Sau poate o boare argintie lăsată peste lume. Sau poate o emoție. O gingășie. Știință ocultă. O anume poziție a trupului. O trecere spre un alt univers sau poate sfârșitul lumii despre care întreaga suflare din Adamville vorbise cu un soi de frenezie periculoasă.

— Trebuie să știi, cetățene! mă trezi din visare Athanasie pocnindu-mă peste degete cu o vergea de oțel.

Poc. Și poc. Poc, poc.

— Să ciulești urechile, cetățene!

Și poc. Poc, poc, poc.

— Să căști ochii, cetățene!

Și iar poc și poc.

— Să fii atent la orice mișcare!

Și poc și iar poc.

— Trebuie să fim vigilenți!

Asta e.

Oricare ar fi epoca, trebuie să fim vigilenți. Oricare ar fi comandamentele și politicile. Din toate izvorăște principala poruncă. Trebuie să fim vigilenți. Auzi glasuri de soldați? Auzi mărsăluit de trupe? Trezește-te cetățene, e timpul să lupți!

— Unde-i doctorul Sterian? Cerceta curburile spațiului, dacă nu mă înșel, cetățene!

— Poate stă la taifas cu drahmanii cei burtoși, am zis eu zgâindu-mă pe fereastră după un pescăruș care căuta un sâmbure de furtună.

— Mă iei la mișto!

— Poate s-a aruncat în calea tigrilor divini!

— Ne crezi niște fraieri, nu?!

— Poate că a îmbrățișat Upândâva! am strigat.

— Ce-i asta, Upândâva?! vru să știe procurorul.

Ce să fi fost Upândâva?! Poate niște scrieri secrete despre Cetatea Ideală. Poate o picătură de ploaie. Poate un altar umplut cu flori de câmp. Poate o melodie veselă. Poate una tânguitoare. Poate un dans nebun. Poate un poem despre albastru. Poate o geană de portocaliu. Poate șoapte duioase. Poate un cuvânt, un vâl aruncat peste lume cu puțin timp înainte de căderea în penumbra Lunii. Cam atât.

Cioc, cioc, cioc.

Subalternul era. Mardeiașii își luaseră picioarele la spinare. Dezertaseră cu toții. Athanasiu s-a făcut stacojiu. Ceva se rupse înăuntrul lui. I-a pocnit inima. S-a prăbușit fără suflare pe podea.

— Lasă-l, e mort, mi-a zis subalternul. Hai afară să fumăm o țigară! Gata, s-a sfârșit.

Ne-am așezat pe treptele crăpate de ploi. Subalternul m-a privit o clipă, mi-a întins o țigară și m-a întrebat:

— Auzi, cetățene! Uneori îmi trece prin minte un gând tare ticălos. Anume că există un plan ascuns al lumii și c-au murit milioane de oameni fără să fi aflat de planul ăsta! Este că am dreptate?!

— Este.

— Auzi, cetățene, noi doi nu cumva ne-am mai întâlnit? Nu ți-am mutat eu fălcile acu, vreo douăzeci de ani?! Ziceai că ești un fel de magician! Auzi dom'le, ce m-ai supărat! De-aia te-am bumbăcit în halu' ăla! Pentru că m-ai supărat!

Detunătura aproape m-a asurzit. Subalternul nici n-a simțit când l-a pătruns glonțul. I-am pus revolverul procurorului în mână, o crimă perfectă, mi-am spus. Un procuror paranoic ucide un subaltern în timpul anchetei.

Ce căldură!

Vara aia nebună m-a împins la fapte nebune. Sosise timpul să plec în cruciadă. Văzusem semnele.

Într-un târziu, au intrat niște soldăței în Adamville cântând de mama focului. Era și Plotor, măcelarul din Beauburg, și Gargalli filozoful', și Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor, și Vlasko, trompetistu', și Totoră, circarul, și vreo mie de alți firoși, toți unul și unul. Erau înarmați până-n dinți. În față fâlfâiau steaguri roz, portocalii și verzi. Firoșii aveau priviri de oțel și zale strălucitoare.

I-am întrebat plin de curiozitate:

— Încotro, vitejilor?!

— Spre Trafalgar! mi-a zis Ibhib, tunarul din Longville.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

CRUCIADA LUI MOREAUGARIN

Ibhib, tunarul din Longville, m-a stârnit din bârlog.

Vreme de-o săptămână încheiată s-a foit prin catacombele din Beauburg. A-ntrebat de mine în stânga și-n dreapta. S-a dat în stambă luându-se la harță cu niște oameni-lilieci. L-a chirfosit și le-a băut sângele.

Pehlivanul!

Pe urmă a mai zăbovit pe malurile fluviului subteran și s-a zbânțuit cu sirena aia oacheșă, Brunhila. A mușcat-o de țâțe dea băgat-o-n draci și ea a țipat într-una de-au crăpat bolțile galeriilor pe unde hălăduiau morții. O învățase meserie Jean Limbosu', pot să jur.

Sigur că l-am urmărit pe tunar cu monitoarele mele. N-aveam eu încredere în pungași ca el. Nu se schimbase prea mult. Parcă-i crescuse burta. Parcă-i plutea o ceață pe ochi. Solzii-i străluceau însă ca-n vremurile bune și încheieturile-i lucrau la fir.

Cum l-am auzit zăngănindu-și fiarele, am atins iute făcliile.

Am oprit motoarele. Mi-am scos pușcociu' din piept. M-am pus la pândă.

— Stai locului! am strigat amenințător pregătindu-mi plumbii.

Ibhib, a rânjit, dezvelindu-și săpăligile de-argint și-a croncănit nu știu ce. Nu i-am dat crezare. Îi fremătau nărilor. Îi tresălta pieptu'. Își rotea iute ochisorii. Parc-ar fi avut ceva pe suflet. Mișelul! I s-a crăpat umăru' și-a ieșit gura unui tun.

Ce să mai aștept?!

Am slobozit o salvă. S-au cutremurat pereții. Bubuitura s-a rostogolit la suprafață, pierzându-se prin străzile tubulare

din

Beauburg. Iar tunaru'?

Ha, ha, ha! Mama lui de ticălos!

Mi-a făcut figura aia a lui tare de tot. A prins plumbii-ntre săpăligile lui de argint și mi i-a scuipat drept în scăfârlie, i-am întins lăboiul meu păros iar Ibhib a țâșnit din întuneric și m-a luat în brațe mugind de bucurie.

Mi-au trosnit oasele. Era verde, golănoiul!

— Bazar! N-ai prins mucegai pe-acilea? m-a întrebat Ibhib bătând din buzele-i cărnoase, pline de salivă.

— Dar tu, pramatie?!

— Am fost la Trafalgar!

— Aha!

— Am tras o scatolceală de zile mari!

— Lasă gargara! Zi-mi ce vânt te-aduce. Care-i șpilă'?

— Păi, cum stai cu galbenii?! plescăi tunaru', scărpinându-se după urechea-i clăpăugă.

— Unul n-am!

— Aha!

— Ai o treabă pentru mine?!

— Am, golănoiule!

— Dă-i drumu'. Mor de curiozitate, am zis eu repede scoțând un clondir cu zeamă de praf de pușcă.

— Mi-a trimis vorbă Moreaugarin. Omu, are o treabă babană de tot. Ai auzit de diamantele de lumină veche?!

— Am auzit ceva, ceva, am mințit eu fără să clilesc.

— Moreaugarin zice că le-ar avea niște pelerini care vin de dincolo de orizontul cosmic!

— Mi-a povestit și mie un drac-de-mare, am mințit eu iar fără să-mi tremure glasul.

— Poveste veche, mă, Bazar. Pelerinii sunt ființe sonore născute din sunetu' primar al Universului. Într-o bună zi au furat Cetatea Ideală a oamenilor. Au dus-o hăt. Au plimbat-o prin întreg Universu' până când diamantele de lumină veche au început să pălească. Așa că pelerinii s-au întors din drum. Au ridicat cetatea pe Venus și diamantele au început să sclipească din nou. Numai că civilizația

venusiană a fost distrusă prin trădare, sperjur și crimă. Venusienii n-au rezistat tentației. Au vrut să devină nemuritori și sau bătut pe viață și pe moarte pentru diamantele de lumină veche. Și-au lepădat credința. Și-au lapidat preoții și și-au lăsat lăcașurile de cult în paragină. Pelerinii i-au amăgit în fel și chip și i-au împins să se războiască între ei.

— Și pelerinii?!

— Și-au schimbat planurile. Au coborât prin găurile de vierme și-au încercat să ridice cetatea pe Terraria.

— Copia imperfectă a Pământului?!

— Cum zici.

— Au reușit? am întrebat eu mort de curiozitate.

— Nu. Câmpul gravitațional al planetei era instabil. Așezările își schimbau neîncetat poziția geografică din cauza unor vârtejuri temporale foarte puternice. O grămadă de gunoaie aruncate de pe Pământ ajungeau pe plajele terrariene. Din amalgamul ăla puturos se nășteau tot felul de ființe imposibile care schimbau tot timpul indicele entropic al planetei!

— Tunarule, mă ia de cap!

— Stai așa! Termin îndată! Pelerinii...

— Vin pe Pământ!

— Asta-i șpilă', Bazar! Pe Pământ. Diamantele de lumină veche vor fi la nasu' nostru!

— Și noi o să punem lăboiu' pe ele, tunarule!

— Te-ai prins!

— Da, voi aveți încredere în Moreaugarin?!

— M-am gândit.

— Eu zic să mergem pe mâna lui și-apoi să-i facem de petrecanie până nu scurtează el de scăfârlie!

M-am dus cu el. Ce-aveam de pierdut? Au venit și Totora, circaru, și Gargarelli, filozofu', și Plotor, măcelaru' de pe Venus, și Vlasko, trompetistu' și Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

Mare veselie. Ne-am strâns toată trupa. Apoi, în zori, am pornit-o spre Moreaugarin. În buza oceanului ne aștepta.

Într-un castel părăsit, la margine de Adamville. Ne cam ghiorțăiau mâțele de foame când am ajuns. Mai, mai să-i spargem porțile Lu' Moreaugarin.

Ticălosu'! S-a purtat frumos cu noi. Era blând ca un mieluşel. Vorbă-dulce. În ochi, miere. Trucuri. Baliverne.

Ne-a ținut un discurs. Avea stuchit la limbă. Se cocoțase pe o mașinărie de-a lui năvăvașă. Aia scotea nori de pucioasă. Nu puteai ști ce-i. Scarebeu? Caracatiță mecanică? Demon de plastic, sticlă și oțel? O himeră?!

Mașinăria avea sfere roșii, scânteietoare. Tije argintii pline de țepi. Prisme multicolore să poți citi în ele trecutul, prezentul și viitorul. Un uriaș dinam Fulton. Tubulaturi gonflabile, șerpuitoare. Mingi de foc. Un piston de-o tonă. Un girofar nemțesc. Un berbece de oțel. Schele lucitoare, alunecoase. Păsărele amețitoare. Șerpi de celofan și holograme unduitoare. Îngrămădiri organice din care se nașteau tot felul de drăcovenii. O piramidă străvezie, străvezie din care țâșneau fulgere albastre. O rampă de lansare ruginită.

Un supercalculator Mettrycks. Și-o butelie Van der Wraff.

Moreaugarin se tot plimba țăntoș pe puntea de comandă și striga în draci:

— Bine ați venit tigrii mei! Leii mei! Bravii mei luptători! Am auzit că v-ați acoperit de glorie la Trafalgar! Bravo, tigrilor! Ați luptat cu aceleași forțe obscure cu care mă războiesc și eu de-un sfert de veac! Vor să-mi smulgă Secretul Originar! Nu-i vom lăsa!

— Nu! Nu! Nu!

— Așa vă vreau tigrilor! Vom face curățenie! Vom reorganiza întregul Univers! Balonările? Scuiatul? Vânturile! Vărsăturile! Le vom trece prin foc și pară! Vom salva spiritul, tigrilor!

— Uraaa!

— Vom elibera Cetatea Ideală și vom reîntrona spiritul pur între zidurile ei! Vom lustrui diamantele de lumină veche pentru ca sclipirea lor să revigoreze spiritul!

Erau frumoase vorbele lui. De-a dreptul înălțătoare. Dar noi voiam să știm care ne era partea. În rest, vorbe bine meșteșugite dar nu pentru noi.

I-am spus-o de la obraz lui Moreaugarin. S-a mâniat. Nea făcut cu ou și cu oțet. Ne-a strigat furios':

— Să nu mă dezamăgiți, tigrilor! Voi sunteți floarea războaielor siderale! Voi sunteți cavalerii mei!

Ei, cam mult spus, cavaleri. A, niște soldățoi hârșiți prin lupte, da, eram. Ne țineam armele bine ascunse-n trup. Ai fi zis că suntem așa niște îngeri. Trecători obișnuiți. Iar noi? Fioșii fioșilor. Durii durilor. Înfricoșători de-a dreptul.

— Auzi, Moreaugarin, zici c-o s-o pornim în cruciadă, nu-i așa?! Da' cu diamantele de lumină veche cum rămâne?! Întrebă cu jumătate de gură Brulla, ăla care avea un papagal vorbitor.

— Aaaaa! Tigrule! Te scurmă nemurirea-n piept! O să fiți nemuritori! O să facem harcea-parcea veacurile! V-o promit! Vom fi stăpânii Universului! Vom fi principiul lui unu care se multiplică, noi vom fi Mandhala, noi vom fi oul filosofal!

— Nu te-aprinde, Moreaugarin! a strigat Ibhib, tunaru' din Longville, sărind de pe un picior pe celălalt. Noi vrem să ne știm partea. Sunetu' galbenului, ăla ne e drag nouă!

— Vorba asta e! Ce câștig avem noi dacă-i căsăpim până la unu, pe șmecherii de pelerini?! am întrebat eu vrând să mă aflu-n treabă, să nu stau de-o parte.

— Oh! Cum de-a picurat Universu' o scânteie de spirit într-un hârdău ca tine, Bazar! a răcnit Moreaugarin luându-mă binișor peste picior. Uită-te la tine! Sărmane! Ești plin de puroi pe dinăuntru! Plin de bube! O să te cauterizăm! O să te ard cu fieru' înroșit, soldățoiule! Vrei galbeni? O să-ți dau galbeni! Vrei femei? O să ai din plin! Arme periculoase? O să ai cele mai periculoase arme din Univers! Dar gloria, Bazar?! Gloria? Noi vom elibera Cetatea Ideală! Și ne vom acoperi de glorie! O să-i deschidem porțile și ne vom acoperi de glorie! În genunchi, tigrilor!

Am căzut cu toții-n praf, rușinați. Moreaugarin apăsă o pedală de-a lui și-azvârli prin văzduh o rază verde, verde. Sfârâia văzduhul, se preschimba în curcubee.

Uite-așa ne-a îmbrobodit Moreaugarin!

Eram în puterea lui. N-aveam scăpare. Ar fi putut să ne gâtuie. Ar fi putut să ne crape țeștovanu'. Să ne soarbă fluidul vital. Să ne preschimbe spiritul'. Gata, gata să ne sfărâme pieptu', să ne pipăie inimioara, s-o facă să cânte apăsând-o ușor cu unghia.

Ar fi fost în stare, smintitul!

Iar noi? Eram ca vrăjiți. Căzusem în laț. Nu mai aveam scăpare în niciun fel.

Ne-am urcat pe puntea mașinăriei lui și-am pornit să cutreierăm Universu' în lung și-n lat până am ajuns în apele oceanului Atlantic. În Cornu' Africii am scufundat corăbiile unor pirați și-am hăcuit o haită de calmari care-și făceau mendrele pe acolo de-o sută și ceva de ani. Ne-am aprovizionat la Gibraltar și ne-am făcut de cap cu niște arăboaise focoase și țâțoase. Am mințit lumea că ne-am duce să pescuim balene-de-sticlă în îndepărtatul Nord. Cine să ne creadă pe cuvânt?!

Americanii, rușii și pataggonezii mirosiseră ei ceva. Chiar și genovezii se băgaseră pe fir. Și arienii ascunși bine de tot în jungla braziliană, și unii de prin Tibet. Și-au trimis agenți secreți pe urma noastră. Aia aveau arme ascunse-n joben și mituiau toți boschetarii să-i ciugulească de vreun secret, ceva.

Ne-au luat urma o escadrilă de avioane-fantomă, un submarin nuclear și un aerostat plin ochi cu infanteriști. Ne-au ținut dintr-un satelit militar și-au pus o bacterie să ne înfulece pielicica și să ne lase fără de urechi.

Sărmanii!

Le-am răs în nas. Ne-am crăpat pieptu' și-am scos artileria grea iar Moreaugarin i-a măturat pe toți cu raza lui cea verde.

Ne-a aținut calea și-o caracatiță venită de pe Terraria în căutare de hrană și o hoardă de dansatori de saraban

căroră li se urăse cu binele, i-am tras în țeapă și i-am prăjit nițel iar caracatița am tăiat-o felii, felii, am azvârlit-o, în canțarole și-am înfulecat-o pe înserate stropind-o din belșug cu zeamă de praf de pușcă.

— Hei, se zărește ceva?! ne striga Moreaugarin de dimineață și până seara nelăsându-ne să soim deloc în gabie.

— Ape pustii!

— Vine anaforu'!

— Atenție la artimon!

— Cârma banda!

— Ține astea cu nădejde, Plotoor!

— Trage vela, soldățoiule!

— Molaaaa!

— Leagă sartu'!

— Aruncă sonda!

— Ține straiu'!

— Vino la tachet!

Uite-așa roboteam pe punte. O vreme am navigat fără cărbuni încercând să-i păstrăm pentru lupta cea mare. Coșurile străluceau în soare și-așteptau, nebunele, să se înroșească, puf, puf, puf.

— O barcăăă! a urlat într-o bună zi, ca scos din minți, Vlasko, trompetistu'.

Ne-am bulucit la parapetu' oțelit. Am scrutat întinderile. Am strigat mașiniștilor să oprească vântu' care țâșnea din tuburile de la prova umflându-ne pânzele.

— Un semn ceresc, ne-a zis Moreaugarin baleind apele cu raza lui cea verde.

— Un călugăăăr! a răcnit Plotor, măcelaru', izbucnind în plâns ca un copil.

Călugărul abia sufla. Avea o barbă aspră și-ncâlcită. Nu mâncase de zile întregi. Căra cu el în barcă o instalație bizară. Am cercetat-o fără glas.

Naufragiatu' ne-a spus pe șoptite:

— Cutreier mările și oceanele de ani de zile pătruns de-un tainic gând. Vreau să înregistrez vocea Domnului. L-am

implorat adeseori să-mi spună un cuvânt măcar. Unul, doar. Am plăci cu mine și-un patefon. Nu-mi pierd speranța. Dacă-mi veți da ceva merinde am să mă rog pentru cruciada voastră, fiilor!

Hait, mi-am zis, călugărașu' a mirosit ce hram purtăm. Dar cum oare?! Viața în pustia de ape să-l fi învățat să citească-n sufletu' ființelor?!

Ne-am luat cu vorba. L-am omenit. A mâncat cu poftă. Ne-a deslușit cum funcționa instalația lui. Așa și pe dincolo. O cam scâlda. Cruciații mei, țut! Chiar și Moreaugarin stătea gură cască de parcă se prostise cumva Călugărașu tot îi dădea 'nainte să ne pună un vals, un tango sau conga. Să ne mai descrețim frunțile întunecate de gânduri războinice. Dar de unde să fi știut călugărașu' meu că noi aveam arme-n trup, înfipite adânc, departe de lumina ochiului.

— Suntem obosiți frânți, m-am băgat eu în vorbă, privindu-l drept în ochi pe călugăraș. S-o lăsăm pe mâine seară, prea cucernice! Ce-ai zice de-un pat moale, din alge și flori de mare?!

S-a învoit călugărașu'. I-au sticlit ochișorii. A murmurat ceva în barbă. Lasă-l, oricum n-aveam somn!

L-am simțit pe la miezu' nopții. S-a strecurat tiptil pe punte, la lumina lunii. S-a dus la pupa. S-a tot moșmondit acolo. Eu eram numa' ochi și urechi. L-am văzut zărit scoțând patefonu' și alegând dintre plăci una de argint. Nu era patefon, vezi bine! Nici instalație de înregistrat vocea Domnului! Am țâșnit ca o pisică din locul meu, dintre butoaiele cu ulei de măsline. Golănoii mei dormeau duși. Sforăitu' lu' Moreaugarin se auzea până dincolo de Cercul P.

— Preacucernice, nu te-a prins semnu-n gheare?!

— Ah, tu erai, băiete? a susurat călugărașu' meu fâstâcindu-se ieșit pe punte. Am ieșit pe punte. Mi s-a părut c-aud un glas. Poate că-i Domnul, mi-am zis. S-a îndurat de mine!

— E cântecu' balenelor, preacucernice.

— Aha!
— Balenele-s mai mult ca sigur.
— Tainică lucrare cântecul ăsta al lor, fiule!
— Așa o fi, precucernice, am mârâit eu pipăindu-mi pieptu’.

Și-n ce mănăstire ziceai c-ai fost?! Poate pe Ascabia...

N-am apucat să-mi sfârșesc vorbe. Călugărașu’ a pus placa de argint în arma lui și-o muzică îngerească s-a revărsat peste ape. Am simțit cum mă podidește sângele pe nas și pe gură. M-am prăbușit lat pe punte. Cât pe-aci să mă rostogolesc în valuri. Sunetele se transformaseră în săgeți otrăvitoare. Îmi sângerău țurloaiele, fățalia și lăboiul meu cel păros.

M-am ridicat cu greu. Mi se umflase scăfârlia gata, gata să-mi pleznească dracu’. M-am aruncat ‘nainte. Mi-am crăpat pieptu’ și-am tras o salvă de plumbi ucigași.

— Trădareeee! a urlat Ibhib, tunaru’, năvălind pe punte numa’ în izmene.

— Pirațiiii! răcni Gargarelli, filozofu’, aruncând prin văzduh iatagane de foc.

— Dușmanuuu, băăă! urlă Plotor sfâșiind totul în jur cu ghearele lui de oțel.

Nici urmă de călugăraș. Moreaugarin m-a strâns în brațe. A pus la cale o ceremonie. Falcerii lui au cântat la trombon și tobe. Moreaugarin m-a decorat. Mi-a prins de piept o medalie făcută din foile unui roman polițist pe care-l știam pe de rost. M-a pupat pe obraji. M-a înălțat în rang. M-a făcut contraamiral.

Târziu, în noapte, trăgând din trabuc ca niște barosani, am stat la taclale. Golănoii sforăiau. Luna-și ridicase poalele-n cap. Sufla un vânticel cald.

Moreaugarin mi-a zis:

— Contraamirale, crezi în cruciada asta?!

— ...?

— Nu simți deja diamantele de lumină veche arzându-ți măruntaiele?! Simți sclipirea Cetății Ideale? Sufletul tău nu tânjea după lumina veche, de început de Univers? Cum o să

te simți când milioane de oameni vor năvăli prin porțile deschise, plângând de fericire că s-au regăsit?! N-am zis nimic. Navigam prin ape tulburi. Poate că deja pelerinii, puși în gardă de călugăraș, ridicaseră pe ziduri cratere bolborositoare și asteroizi de foc, să ne stâlcească, să ne arunce-n hăul sideral!

— Ce-o să faci cu diamantul tău? mă zgândări Moreaugarin aruncând vălătuci liliachii din trabucul său argintiu. O să-l înghiți ca să devii nemuritor? Nu ți se pare a fi deșertăciune? Ce-o să faci tu cu nemurirea? Prin câte războaie o să-ți mai freci pielicica?! Are vreun rost? Nu e mai amețitor să trăiești o singură dată? Să arzi ca o torță-ntr-o clipită?!

Parșivul!

Cum mai încerca să mă ducă cu zăhărelul. Cum îmi mai scormonea el prin sufletele. Simțeam eu unde bate. Vedeam eu care e lucrarea lui! Voia să-i dau diamantu' meu. Hulpavnicul!

I-am răs în nas:

— Și de ce n-aș fi și eu nemuritor?!

— Vrei să te cuprindă plictisu', Bazar?! Nemurirea e pentru spiritele alese! Ele au devenit principiul lui unu care se multiplică! Ți-ar place să nu fi soldățoi în carne și oase ci un principiu care ordonează Universul în Marele Joc? Vrei să te cununi cu Absolutul în dauna cărnii?!

— Și-atunci?

— Vinde-l, Bazart! Îl cumpăr eu!

Auzi pramatia! Cum mă mai îmbrobodea! Nu-i stătea în gând lu' Moreaugarin să elibereze Cetatea Ideală pentru oamenilor, cum ne mai mințise, ticălosu'!

Am strivit trabucu' sub bocanc și m-am dus să mă culc. M-am perpelit toată noaptea. N-am avut somn. Am visat bazaconii.

În zori ne-am potrivit orologiu'. Am făcut un salt în timp. Ne-am zăngănit armurile. Ne-am încolonat pe punte. Am îngenunchat. Ne-am făcut semnul crucii. Ne-am pregătit de luptă.

Ibhib, tunaru', m-a tras de-o parte. Mi-a arătat o pungă doldora de galbeni. Mi-a șoptit:

— Bazar, băiatule! Lasă dracu' nemurirea! Ce-ți pasă? Uite, noi i-am vândut partea noastră lu' Moreaugarin. Ce te mai codești? Uite cu ce de bănet m-am procopsit!

I-am tras una peste ceafă. L-am mușcat de urechile-i clăpăuge. Ce parșiv, tunaru'. Gata, gata să mă vândă de neînceput lu' Moreaugarin.

— Om mai vedea, tunarule!

Cețuri grele s-au coborât pe punte. S-a revărsat un șuvoi de foc peste noi. Ne-au lovit stele rotitoare. Un șarpe de oțel a șfichiuit văzduhu'. Pelerinii-și tot schimbau forma. Ibhib i-a lovit cu tunul. Vlasko, trompetistu', i-a măcelărit transformându-și sunetele în bombarde.

Moreaugarin urla, prefăcutu':

— Pentru Cetatea Ideală, înainteeeee! Așa tigrii mei! Să eliberăm zidurile de lumină vecheeee!

Cum o mai scrânte! Cum mai mințea!

Văzduhu' pâraî. Trozni. Gemu. Apele-nghețate-ncepură să fiarbă zgomotos. Se prăbuși o banchiză. Soarele se subție. Undeva, în înalt, spânzura o stea râncedă.

— Uraaaaa! țipă Ibhib, tunaru', luându-o pe urmele lu' Moreaugarin.

— Pe ei! ne îndemnă Plotor, măcelaru', prostindu-se și el.

Într-un târziu s-a lăsat liniștea. Peste întinderile albite de zăpezi, pluti o vreme un fum purpuriu. Curgea sânge din cer. Fulgui vreme de câteva ceasuri. Ne-am strâns la poalele Cetății Ideale și ne-am curățat armurile. Niște păsăroi de pradă ciugulesc hoiturile pelerinilor. Moreaugarin se cocoță pe o bombardă încă fierbinte vrând să ne țină un nou discurs. Era tot cu ochii după mine acum că se sfârșise lupta și trebuia să-mi dea partea mea, un diamant de lumină veche. Golănoilor nici nu le păsa de tărașenia asta. Se puseseră pe băut zeamă din praf de pușcă și lălăiau cântecele porcoase. Moreaugarin strigă cu o voce gătuit:

— Vă mulțumesc, tigrilor! Cavalerii mei! Cetatea Ideală va fi...

Văzând că nu-l ascultă nimeni, se lăsă păgubaș. Își scoase pumnalul și începu să râcăie zidurile mângâind cu evlavie diamantele de lumină veche. M-am ținut după el.

S-a răstit la mine furios:

— Ce vrei?!

Ce să fi vrut? Partea mea, vezi bine. El nici n-a vrut s-audă, a-nceput să urle:

— Ani de zile am dorit nemurirea! Am căutat-o în iubirea unei femei! În van! Agatha nu era nemuritoare! Madam Brizard și-a bătut joc de mine! Ai auzit de ea, soldătoiule?!

— Nu, am zis eu roșindu-mă un pic.

— Ce știi tu? Eu am adus Mandhala! Știi de ce?

— Nu, am recunoscut eu bâțându-mă.

— Ești un prefăcut, Bazar. Am cunoscut-o pe maică-ta La fel era! Și toți cei din Adamville erau niște prefăcuți! Floarea spiritului?! Nicidecum! Niște ticăloși! Potlogari! Gargaragii! Leneși și corupți! Se-avântau după gloria deșartă! Înjurau guvernul dar ajunși în scaun ministerial s-ar fi căpătuit pe rupele!

— Îi judeci, Moreaugarin? Ai dreptu' ăsta să judeci oamenii?!

— Prostule! N-ai să știi niciodată...

— Vrei să mai faci un experiment, ceva?! l-am întrebat pipăindu-mi pieptul.

S-a prins, ticălosu'. Dar a răs în hohote. Să-l ucid, mi-a zis. S-o fac repede, repede, mi-a zis.

— Hai, nu te codi! Tu ești începutul și sfârșitul!

— Taci!

— Hai, Bazar! Asta e menirea ta! Trage, soldătoiule!

— Încă o vorbă și te fac harcea-parcea, l-am amenințat în van dându-mă un pas 'napoi.

— Curaj, Bazar! Fă-o!

Se juca cu mine. Voia să mă chirfosească cu raza lui cea verde. Voia să dea o lecție soldătoilor. Să nu-i mai poarte careva sâmbetele. Să-i conducă așa cum avea el chef.

Mi-a strigat:

— Poți s-o faci! Hai, mă așteaptă Absolutul! Eu sunt principiul lui unu care se multiplică!

Uite-așa striga Moreaugarin!

I se zbătea o pleoapă. Îi fierbea sângele în vine. Începu să scoată diamantele și să le strângă cu o mână tremurândă. M-

am repezit și-am înfulecat unul. Moreaugarin a izbucnit în hohote de plâns. S-a repezit să mă strângă de gât. Am slobozit o salvă de s-au cutremurat întinderile. Moreaugarin a făcut un pas înapoi ștergându-și sângele de pe buze. Am' închis ochii și-am slobozit în pumni de plumbi fierbinți.

Moreaugarin s-a prăbușit. S-a zvârcolit preț de câteva clipe mustind de sânge, S-a rostogolit de pe punte înroșind spuma valurilor. L-a luat o pală de vânt și l-a risipit printre ghețuri. S-a spart în mii de cioburi.

Cum coboram pe pasarelă, l-am zărit pe unul ieșind din nisip. A venit la mine și, vorbind în dodii, mi-a spus de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea:

— Moreaugarin, cerul e roșu, o să fie vânt.